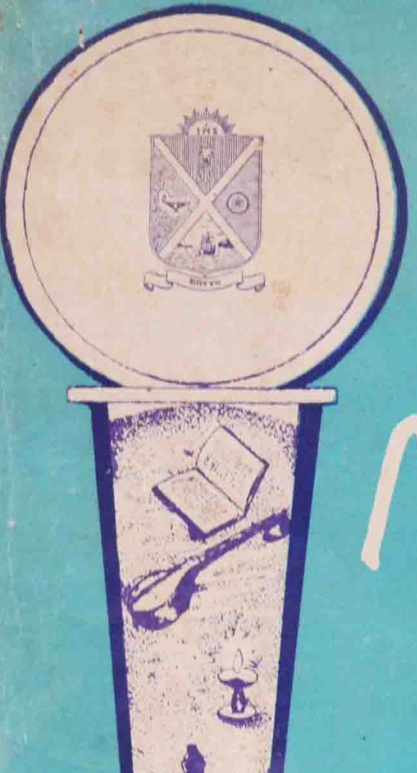

THE Magazine

christ college IRINJALAKUDA

CHRIST COLLEGE MAGAZINE

1961-'62.

CHRIST COLLEGE LIBRARY
AC NO. 39544
CALL NO.
REF

VOL. V

Edited by
Sri. T. V. OUSEPH, M. Com., LL. B.

Published by
Sri. STANLEY PAUL, IRINJALAKUDA.

Printed at the
ST. GEORGE'S PRESS,
MAIN ROAD, IRINJALAKUDA. (SOUTH INDIA.)

പ്രാർത്ഥന.

കാരുണ്യക്കൈവിളക്കായുള്ള ജ്യോതിസ്സേ,
നേരായ മാർഗ്ഗം മേ കാട്ടേണമേ,
ഇത്തിരി മുമ്പോട്ടു പോകുവാനായെന്റെ
ഉൾത്തിരിയൊന്നു കൊളുത്തേണമേ.
സത്തായും ചിത്തായും സർവ്വസ്വാത്മാവായും
തത്വത്തിൻ തത്വമേ നീ ലസിപ്പൂ
കാണായവയെല്ലാം പിന്നിൽപ്പൊരുളായി
കാണപ്പെടാതെയിരിക്കുവോനെ,
ഞാനൊരു മൺതരി മാത്രമാണെങ്കിലും
നൂനമവിടത്തെ സൃഷ്ടിയല്ലോ,
കൈവിടായ്കെന്നെ നീ കാരുണ്യക്കാതലെ,
കൈവല്യദാതാവെ കൈതൊഴുന്നേൻ.

(എൻ. ജെ. ഫ്രാൻസീസ്, എം. എ.)

"Lead Kindly Light"

Christ College Magazine

1961-'62.

EDITORIAL BOARD.

President:

Rev. Fr. **GABRIEL**, C. M. I. (Principal) – Ex-Officio.

Vice-President:

Rev. Fr. **DISMAS**, C. M. I. (Vice-Principal)

Treasurer:

Rev. Fr. **MODESTUS**, C. M. I.

Chief Editor:

Sri. **T. V. OUSEPH**, M. Com., LL. B.

Student Editor:

Sri. **C. MOHANDAS**, III B. A.

Staff Representatives:

Sri. **C. PURUSHOTHAMAN ELAYATH**, M. A.
,, **P. N. RAMACHANDRAN NAMBISAN**, M. A., B. T.
,, **K. J. JOSEPH**, M. A.

Student Representatives:

P. K. Kochumoideen *(Chairman, College Union)*
C. V. Rajasekaran *(Secretary, College Union)*
C. K. Jose
Johnny Cherian V.
M. A. Said Alavi

CONTENTS

1. Editorial Notes

ABOUT OURSELVES

		Page
2.	Annual Report: 1961–'62	1
3.	University Examination Results March–April 1961	4
4.	List of students who passed with Ist Classes (March-April Examination 1961)	5
5.	Report of the General Literary Association 1961–'62	6
6.	Literary and Academic Prizes during the Year 1961–'62	8
7.	Reports of the various College Associations 1961–'62.	11
8.	College Athletic Association Report 1961–'62	17
9.	Prize Winners Games & Sports 1961–'62	24

ENGLISH SECTION

10.	Russia and the Russians	*Prof. K. A. Joseph*	1
11.	Income Tax–Wealth Tax–Inequality	*Subramanian M. P.*	5
12.	Divine Comedy	*R. K. Aiyar*	8
13.	Life	*Sachidanandan*	10
14.	The Little Chemical Factories in the Human Body	*K. K. Narayanan Nair*	12
15.	Industrial Relations	*V. K. Unni*	14
16.	History of Organic Chemistry	*Padmanabhan K.*	17
17.	Can Planning be Democratic?	*V. Balakrishnan*	21
18.	Rev. Fr. Boniface C. M. I., M. A. (1923-1962)	*Fr. Lazar*	24
19.	The A. I. C. U. F. 4th National Congress	*John Chakkalakkal*	27
20.	National Integration of India	*K. N. Satyanadh*	30
21.	My Space Travel	*N. Vijaya Kumaran*	32
22.	Panchayat Raj	*A. G. Adoor*	34
23.	Indian Railways	*M. Gopalan*	37

MALAYALAM SECTION

			Page
24.	ദിവ്യനർത്തനം (കവിത)	കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ	1
25.	പറദീസകളുടെ മുന്തിരിത്തോപ്പുകളിൽ	സി. മോഹൻ ദാസ്	2
26.	ആത്മാവിന്റെ ദാഹം (കവിത)	എമ്മെയെസ്. അലവി	9
27.	"എരിഞ്ഞുതീരുന്ന ചന്ദനത്തിരി" (ചെറുകഥ)	ഡി. രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്	11
28.	പ്രഭാതപഞ്ചകം (കവിത)	കെ. എൻ. മാധവൻ	16
29.	നിനക്കു നന്മ വരട്ടെ! (ചെറുകഥ)	കെ. പി. ശർമ്മ	17
30.	ചേട്ടന്റെ പൂത്താലി (കവിത)	കെ. സോമസുന്ദരൻ	20
31.	ഒരു പ്രാസംഗികൻ ജനിക്കുന്നു!	വർഗ്ഗീസ് പുല്ലോക്കാരൻ	21
32.	ആരാധന (കവിത)	ടി. എ. രവീന്ദ്രൻ	24
33.	ഒരു വലിയലോകം (ചെറുകഥ)	എം. എ. അഗസ്റ്റിൻ	25
34.	കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയും പുല്ലാങ്കുഴലും (കവിത)	എ. എം. അബ്ദുൽഖാദർ	30

HINDI SECTION

35.	Yadhartavadi Gupthaji Aur Jayadrad Vadh	*K. J. Joseph*	1
36.	Hindi Nataka Sahithya	*K. Vikraman*	9
37.	Fakeer Aur Saraye	*V. S. Kelukutty*	11
38.	Samyuktha Rashtra Sankh	*R. Vijayan*	13
39.	Radio Aur Jansamaj	*N. V. Ramankutty*	15

40. Exchanges

THE MAGAZINE

CHRIST COLLEGE, IRINJALAKUDA.

Vol. V | Editor: T. V. OUSEPH | 1962

EDITORIAL NOTES.

We are very happy to present the fifth issue of our College Annual. Christ College has tottered into the sixth year of her life; but reckoning the progress she has been making, we may say, she has stalked along with giant strides into the vast field of education. We consider it a rare achievement about which we are justly proud, that the Post - Graduate Courses in Commerce and Zoology have been started in this almost infant College. The authorities are to be congratulated on the marvellous and many - sided progress of this institution.

Post - Graduate Courses

Post-Graduate Studies alone, in the opinion of the eminent educationist, Sir Richard Livingstone, will impart thoroughness in knowledge, and therefore, help to achieve the true purpose of education. Till of late, this used to be the privilege of the wealthier classes and of the cities, and equality of opportunity was denied to the common man. The decision on the part of the authorities of the University to extend P. G. Courses to the moffussil Colleges is, therefore, in keeping with the democratic ideals of the nation.

It is not, however an unmixed blessing. The Post-Graduate scholars of the moffussil Colleges do not have sufficient opportunites of mixing with people and coming in contact with the world at large. This drawback may be made up to a certain extent by giving them ample facilities, with liberal subsidies, for educational tours. Besides it is highly desirable that hostel' life be made compulsory to these scholars for which again the Government should come forward with a system of stipend. We should think that a democratic Government should consider this their duty if they are to be fair to all alike.

Rev. Father Boniface

In this issue we have the unpleasant and painfull duty of recording with immense sorrow the premature, sad and tragic death of good Fr. Boniface of our Staff. In the very short history of this College, Fr. Boniface was the first teacher to die. He had put in only four years' teaching work. In the meanwhile, by his ingenuous character, unassuming manners, studious habits and obliging nature he had won the love and appreciation of his

colleagues and pupils. He was coming up as a lecturer of great promise. But God was pleased to call him to eternal rest. His will be done. The College Annual offers its sincere condolence to his sorrowing parents and family and to the Carmelite Congregation.

May his soul rest in peace!

General Elections

For the third time has Independant India gone to the polls and elected her legislators and rulers, thus demonstrating to the world the successful working of democracy in the biggest democratic nation on the face of the earth. The fact that the Congress has once again been returned to power with overwhelming majority proves beyond doubt people's desire for a stable Government at a critical time and their firm faith in the dynamic leadership of Pandit Nehru. But, the results are sufficiently indicative of the turn of events to come; and the growing unpopularity of the ruling party in certain States. The reading from the Parliamentary elections in Kerala points to it even more obviously. An important feature of the election this time is the emergence of major opposition parties in a number of state legislatures replacing disorganised groups and independent members, thus paving the way for the healthy working of democracy.

From Professor to President

The educational world can justly feel proud of the elevation of Dr. Radhakrishnan to the President's Gadi. As successor to Babu Rajendra Prasad, who filled the role of India's first President with such distinction and dignity, there could not be a happier or worthier choice than Dr. Radhakrishnan. To Dr. Rajendra Prasad the Presidentship came as a fitting recognition for his services to the country during the freedom movement. To Dr. Radhakrishnan it has come as a natural climax of a remarkable career. If the world had discovered Dr. Radhakrishnan's eminence as an educationalist, philosopher and distinguished interpreter of Eastern and Western thought before independence, it was left to free India to discover his qualities as diplomat, Parliamentarian, and an elder statesman. As the occupant of Rashtrapati Bhavan, Dr. Radhakrishnan will find wider opportunities for the exercise of these qualities.

May we, in our own humble way, wish His Excellency all success.

Our Educational Problems

It pained our hearts to read of the comic scenes with which the thirty-sixth Session of the All India educational Conference at Trivandrum concluded in December last. But in earlier sittings the Conference discussed certain useful aspects and problems of education. It is significant that the attention of the leaders is being turned to the teachers. Education is the one nation-building enterprise and unless the nation guarantees the welfare of those engaged in it, gifted people would not come forward to work in this field and those already in it would not be able to do justice to the profession. It is no credit to the nation that the teachers are constrained to resort to unpleasant bargaining tactics. On the other hand, the whole country should evince genuine interest in the welfare of teaching profession and thereby ensure the future well-being of the nation.

Another important aspect of the problem of education is the character-formation of the students. Every one does realise its importance; but how to achieve it is the crux of the problem. In our opinion, first we have to get teachers with integrity of character and an unswerving sense of responsibilty. Incompetent men with very little aptitude for teaching entering the profession make the situation alarmingly complicated. It is a veritable vicious circle; where and how it could be broken is the question. The field that demands immediate attention is the Training Schools and Colleges of Teachers. It is of utmost importance that these institutions be manned by the very best hands available, thoroughly trained in the principles and technique of character-formation. Let these instructors be first imbued with a zeal and a supreme sense of duty to the nation, to humanity, and to God in their work of training teachers, so that the teachers so trained and properly equipped with the scientific knowledge of the sound principles of character-training may go forth to their schools with a missionary zeal to serve humanity and the nation by shaping and forming future citizens. Basic training and improved techniques of teaching are now-a-days stressed in the Teachers' Training Institutions; but we are afraid of the training of the character of the pupils does not receive due attention.

We shall not forget in this context, the part played by mothers in the shaping of a Nation. This is another point at which the vicious circle may be broken. "The hand that rocks the cradle rules the world" is an old-fashioned truism; but its truth has to be accepted. We may say without the least bit of exaggeration that a child imbibes character along with his mother's suck. Hence the importance of educating the mothers in principles of character-building. This may be under taken in two stages simultaneously. The first is to organize adult classes for the benefit of mothers that are. The other is to attend to the proper education of prospective mothers inculcating in them the paramount importance of the child's character-formation and teaching them the scientific methods for the same.

By this we tackle the heart of the important problem faced by our Nation today. Tackle it with skill and India shall with justice look forward to a brighter to-morrow!!

Another important aspect of the problem of education is the character-formation of the students. Every one does realise its importance but how to achieve it is the crux of the problem. In our opinion, first we have to get teachers with integrity of character and an unswerving sense of responsibility. Incompetent men with very little aptitude for teaching entering the profession make the situation alarmingly complicated. It is a veritable vicious circle: where and how it could be broken is the question. The field that demands immediate attention is the Training Schools and Colleges of Teachers. It is of utmost importance that these institutions be manned by the very best hands available, thoroughly trained in the principles and technique of character-formation. Let these instructors be first imbued with a zeal and a supreme sense of duty to the nation, to humanity, and to God in their work of training teachers, so that the teachers so trained and properly equipped with the scientific knowledge of the sound principles of character-building may go forth to their schools with a missionary zeal to serve humanity and the nation by shaping and forming future citizens. Basic training and improved techniques of teaching are now-a-days stressed in the Teachers' Training Institutions; but we are afraid of the training of the character of the pupils does not receive due attention.

We shall not forget in this context, the part played by mothers in the shaping of a Nation. This is another point at which the vicious circle may be broken. "The hand that rocks the cradle rules the world" is an old-fashioned truism; but its truth has to be accepted. We may say without the least bit of exaggeration that a child imbibes character along with his mother's milk. Hence the importance of educating the mothers in principles of character-building. This may be undertaken in two stages simultaneously. The first is to organise adult classes for the benefit of mothers that are. The other is to attend to the proper education of prospective mothers inculcating in them the paramount importance of the child's character-formation and teaching them the scientific methods for the same.

By this we tackle the heart of the important problem faced by our Nation today. Tackle it with skill and India shall with justice look forward to a brighter to-morrow!

President

Dr. S. Radhakrishnan

ABOUT OURSELVES

College Annual Report*
1961-'62.

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies & Gentlemen,

It is my privilege this afternoon to place before you a brief account of the working of the College during the academic year 1961-62. On occasions like this, it is customary to put forward statistical accounts of the various branches of activity - performance in the University Examinations, Sports and Games etc. Though these figures cannot give a full picture of our life, nevertheless they are useful to give you an idea of our life and work.

Strength. This year witnessed a phenomenal rise in the strength of the College, from 640 of last year to 858 at the beginning of this year. This is a universal feature, experienced in every College in Kerala and perhaps also outside. The healthy rural atmosphere of this place, the hostel facilities, the tone of discipline obtained here, and the examination results, might be partly responsible for this rush of students. Hitherto we were having only four divisions of the Pre-University class. This year we had to get the Syndicate's sanction to start an additional division. But we don't think the increased strength is an unqualified blessing. Unless the institution succeeds, to assimilate the added numbers and to extend effectively to each and every one of the students her refining influence, the sudden growth might prove to be hypertrophic.

Courses of Studies. Besides the Pre-University class, we have been offering tuition here for graduation courses in Chemistry, Physics, Zoology, Economics and Commerce. This year in addition to this we have started Post-Graduate courses in Zoology and Commerce. This is indeed a venturesome step for a six year old College. Much more has to be done in the matter of accommodation, Library and Post-Graduate Research facilities.

Examination Results. These are indeed not the only norm for assessing the success of a College. Yet these also would help us to form a fairly correct impression regarding the working of the institution. Our results in the last March examinations have been quite good. In the Pre-University examination we scored 57.6% of complete pass, with eight First Classes, Fifty Second Classes and ninetyone Third Classes. In Chemistry B. Sc. we got 91.4% pass, with 14 First Classes, 8 Second Classes and 10 Third. In Zoology 100% pass with 3 Second Classes and 13 Third. In Commerce 75% pass with 2 First classes, 2 Second Classes and 5 Third. We are happy to mention here that in Chemistry and Commerce our College has the first rank in the University, Sri. V. L. Jacob winning the First rank in Chemistry annexing the University Gold Medal and

* Read by Fr. Principal on the College Day.

Sri. P. Chellappan, First Class, First rank with no University Medal. I congratulate them and all the other students who have passed with distinction.

Our Staff. These enviable results naturally bring to our memory our esteemed teaching staff. The most important part in any educational institution is its staff. We are blessed with stately buildings, extensive play grounds, well - equipped laboratories, but above all we are the most blessed in our teachers. To their selfless, devoted service, inside and outside the class rooms my be traced the secret of our success. In the presence of this august assembly, I may be allowed to pay this tribute of gratitude to them.

This year, there was practically no change of staff in the middle of the year. In the beginning, Sri. Krishnaswami Rajan took the place of Sri. R. Ganapathi Krishnan, and Sri. Joseph P. Thomas, that of our former Physical Director, Sri. K. V. Varghese. New additions to the teaching staff are Prof. M. A. John and Prof. P. I. Paul, to the Zoology and Physics Departments respectively. Besides, Messrs. A. V. Sebastian, U. O. Cheriyan, Mohamed Adam Sait, C. K. Radhakrishnan Nair have joined us as Lecturers in the Zoology, Chemistry and Commerce Departments. Messrs. K. Kumara Menon, Kerala Varma, Baby Varghese, V. S. Johnson, T. A. Jose and P. P. Baby were appointed as Tutors in the Malayalam, Commerce, English and Chemistry Departments.

College Associations. Since there is a separate report of the various associations, I do not elaborate on them.

Physical Education. The name of Christ College stands as high in the realm of sports and games as it does in the field of academic learning. This year too, our teams came out with flying colours and we stand as a power to reckon with in the Inter-Collegiate sports arena.

In Inter-Collegiate Foot-ball we annexed the championship of the Trichur Zone for the third year in succession. We also won the Trichur Collegiate Knock-out Championship Trophy. This year also our team reached the finals of the Christ College Foot-ball Tournament.

The high light of the achievements in Volley ball is that we won the Inter-Collegiate Zone Championship this year.

In Hockey we lost only in the finals of the Knock-out tournament, to the Trichur Engg. College team who are the champions of the Kerala University. In Basket and Cricket also our boys made their mark in the Inter-Collegiate and League tournaments.

It is significant to note that one of our out-standing athletes of the year, C. B. Viswambharan won First place in pole vault in the Kerala University Inter-Collegiate Meet, clearing a height which is very close to the University mark.

Our athletes this year established seven new College athletic records, most of them almost on a level with the University records.

Our contributions to the University teams this year are Messrs. V. I. Ittymathew and G. Dharmarathinam.

N. C. C. & Rifles Corps. It is very gratifying to note that our students are evincing a very keen interest in the activities of N. C. C. and Rifles Corps. Our N. C. C. is as old as the College itself, while we started the rifles' division last

year only. At present we have a strength of 65 cadets in the Infantry and 200 in the rifles' division. But I am afraid the increase in the strength of the units without adequate facilities for training and other amenities and allowances is likely to place the movement at a discount.

Students' Welfare. Our non-resident students Centre and Hobby-Workshop may be considered as two important landmarks in the all-out and selfless efforts of the management to promote the welfare of our students. The Students Centre which has cost us Rs. 60,000/- with Central Government subsidy of Rs. 35,000/- is a beautiful spacious storied-building meant for the recreational and emotional requirements of the non-resident students.

The Hobby Work-shop is an attempt to materialise the noble aim of our Prime Minister, to make our students earn while they learn. We have invested nearly Rs. 35,000/- for the building and the equipment of this work-shop with a Central Government subsidy of Rs. 20,000/-. We have four sections viz., Radio Engineering, Photography, Smithy with Turning and Carpentry with properly qualified instructors.

Auditorium-cum-Recreation Hall. I am glad to inform our guests that we have, with the help of the Central Government, started the erection of an Auditorium-cum-Recreation hall, and we hope it will be completed before the next academic session. The scheme, providing seating accommodation for about 800 will cost us over one lakh Rupees and the Government has sanctioned a grant of Rs. 35,000/-. With the completion of that hall, a long-felt need of this College will become fait accompli and next year, God willing, we shall assemble for the College Day Celebrations in that hall.

Now, ladies and gentlemen, before I come to the conclusion, let me offer our heart-felt gratitude to Jesus Christ for all the manifold blessings, He has been pleased to shower upon us during this academic year. I am happy to place on record once more my sincere sentiments of gratitude to the members of our staff, teaching and non-teaching, and to all our students. I may also be allowed to express our sincere thanks to you Sirs,* for gracing this occasion with your presence and giving us the privilege of hearing you. And lastly may I thank all the guests here and request them to continue their patronage and co-operation in the future also.

Jai Hind!

---

* Sri. K. K. Mathew, Advocate-General, Kerala and Sri. Philip K. Thayil, Professor, Law College, Ernakulam.

UNIVERSITY EXAMINATION RESULTS
MARCH - APRIL 1961.

Name of Exam.	Subject	Total Presented	I Class	II Class	III Class	Total No. Passed	Percentage of Pass
P. U. C.	Full Pass	259	8	50	91	149	57.6%
,,	Part I	259				152	58.7%
,,	Part II	259				224	86.5%
,,	English	259				154	59.5%
,,	Syriac	74				57	77%
,,	Hindi	109				70	64.2%
,,	Malayalam	76				55	72.3%
,,	S. Studies	259				236	90%
,,	Gen. Science	259				236	90%
II B. Com.	English	31				19	61.3%
,,	Hindi	27	3	13	11	27	100%
,,	Eco. Group	31				23	74.2%
III B. A.	English	31				19	61.3%
,,	Hindi	1				1	100%
,,	Malayalam	11				11	100%
,,	Economics	17				11	65%
III B. Sc.	English	43				34	79%
,,	Hindi	18		1	14	15	83.3%
,,	Malayalam	33		1	28	29	88%
,,	Chemistry	35	14	8	10	32	91.4%
,,	Zoology	16		3	13	16	100%
III B. Com.		12	2	2	5	9	75%

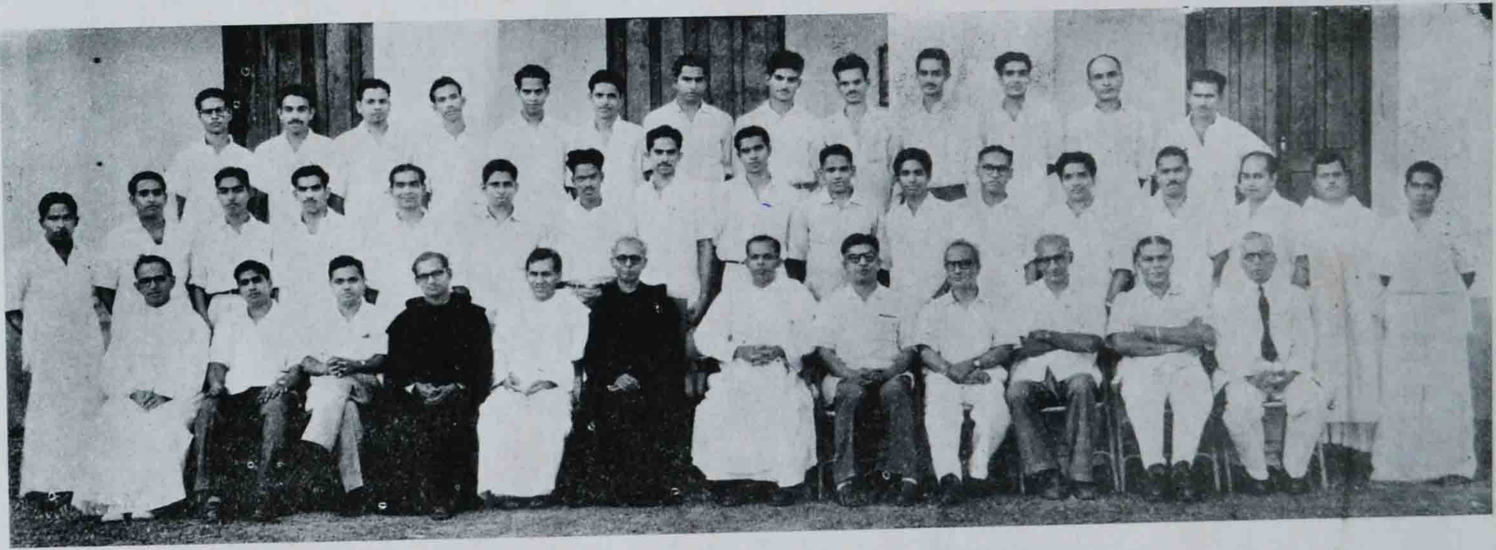

Teaching Staff — 1961-62

Sri C. H. Mohammud Koya, the then Speaker, Kerala Assembly, being received on his arrival to inaugurate the College Union.

LIST OF STUDENTS WHO PASSED WITH FIRST CLASS

(MARCH-APRIL EXAMINATION 1961)

B. Com.

P. Chellappen	Ist Class	Ist Rank in the University
N. M. Sekharan.	,,	II Rank ,,

B. Sc. (Chemistry)

V. L. Jacob	Ist Class	Ist Rank in the University.
T. L. Itteriah	,,	
V. Vidyasagar	,,	
V. L. Johnson	,,	
C. I. Antony	,,	
T. A. Jose	,,	
T. K. Johnny	,,	
K. V. Jose	,,	
P. Nandakumaran	,,	
P. P. Baby	,,	
T. M. Mathews	,,	
T. P. Reghuraman	,,	
K. R. Trivikraman	,,	
M. C. Johnny	,,	

Pre-University.

Charley A. Cherayath	Ist Class
P. G. Kochouseph	,,
N. Narayankutty	,,
C. K. Unnikrishnan	,,
K. T. Jose	,,
C. F. Jose	,,
V. V. John	,,
R. Rajendran.	,,

Report of the General Literary Association 1961-'62.

It is with great pleasure that I place before you a brief account of the activities of the College General Literary Association during the academic year 1961-62.

Soon after the reopening of the College election of the various office bearers took place. Unlike in some other Colleges, election here is not held on any party basis, but purely on the basis of the merit of the candidates contesting the election. The following were the office-bearers.

General Literary Association.

Ex-officio President:
Rev. Fr. Gabriel, C. M. I., Principal
Vice-Presidents:
Prof. P. S. Venkiteswaran, M. A.
Sri. M. K. Varghese, M. A., B. L.
Treasurer:
Rev. Fr. Modestus, C. M. I., Bursar
Chairman:
P. K. Kochumoideen, III B. Sc.
General Secretary:
C. V. Rajasekharan, II B. A.
Assistant Secretary:
K. Ramdas, P. U. C.

The General Literary Association was inaugurated by Sri. C. H. Mohammed Koya, the then Hon. Speaker of Kerala Assembly. Prof. P. S. Venkiteswaran welcomed the gathering. The Student Chairman Sri P. K. Kochumoideen presided. In his inaugural address Sri. Koya advised the students to give greater attention to the study of our democratic institutions. There was a film show after the inaugural function.

On 11th August Sri. N. Sanjeeva Reddi, the President of the Indian National Congress visited the our College and addressed the Staff and Students. Sri Reddi advised the Students to work for the preservation of the Unity of India. Prof. K. A. Joseph welcomed the distinguished guest and the Student Chairman presided.

We celebrated the Independence Day on a grand scale. Rev. Fr. Principal hoisted the flag. The N. C. C. gave a guard of honour to Fr. Principal, followed by a colourful parade of the cadets.

Sri. K. P. Kesava Menon, Editor, Mathrubhumi addressed the staff and students of the College on 6th October 1961. Sri. K. Ramdas, Asst. Secretary proposed a vote of thanks.

Under the auspices of the General Literary Association a meeting was held on 24th October 1961. Sri. M. D. Kurian, M. A. and Sri. Rama Varma, M. A. spoke on the occasion.

Srimathi Lakshmi N. Menon, the Hon. Deputy Minister, Govt. of India and Dr. K. C. K. E. Raja, Vice-Chancellor of our University visited the College on 14th November 1961. Prof. K. A. Joseph welcomed the distinguished guests. On the occasion Srimathi Lakshmi N. Menon addressed the students and then laid the foundation stone of the College auditorium which is now nearing completion.

A meeting was held on 19th December 1961 to place on record our deep sense of sorrow at the sad and unexpected death of Hammarsk joeld, the then Secretary General of the U. N. O.

The members of the Executive Committee called on Very Rev. Fr. Malachias the President of the College Managing Board, on St. Malachias Day and offered him their hearty felicitations.

We had the pleasure to take part in the Radio Play Competition held by the A. I. R., Calicut.

We celebrated the Republic Day on a large scale.

An extraordinary meeting was held on 6th Februry 1962, to place on record our deep regret at the sad, sudden and premature death of Sri. Lohithakshan of the Pre-University Class.

The Valedictory meeting of the Literary Association was held along with the College Day on 17th February 1962. Sri K. K. Mathew, B. A., B. L , Advocate General, Kerala presided over the function. Prof. P. S. Venkateswaran welcomed the gathering. The General Secretary of the Literary Association read the report of the Association. The Student Chairman thanked the gathering.

A condolence meeting was held on Tuesday, 20th March 1962 to place on record our deep regret at the sad, sudden and premature death of Rev. Fr. Boniface under tragic circumstances. Very. Rev. Fr. Malachias, our Rector, presided over the meeting. Student Chairman, Kochumoideen, moved the condolence resolution all while kept standing. Prof. K. A. Joseph also spoke on the occasion

May I conclude this brief report expressing my hearty thanks to our beloved Principal, for his able and inspiring guidance. My thanks are also due to Rev. Fr. Bursar and to Prof. P. S. Venkiteswaran and Sri. M. K. Varghese, Vice Presidents of the Association. I also thank the other members of the Staff for their advice and assistance. I take this opportunity to thank all my colleagues and the members of the Association for their cordial co-operation.

Jai Hind!

C. V. Rajasekharan,
General Secretary.

Literary and Academic Prizes during the year 1961-62.

1. **Fr. Clemens Gold Medal for English.**
   Not awarded as there is no suitable candidate.

2. **M. P. Pathrose Gold Medal for Zoology.**
   Awarded to A. G. GOVINDANKUTTY.

3. **Brahmmakulath Pokkath Varoo Vareed Memorial Gold Medal for Chemistry.**
   Awarded to V. L. JACOB.

4. **Thekkethala Pyloth Vareed Memorial Gold Medal for Commerce.**
   Awarded to P. CHELLAPPAN.

5. **Meledom Kurien Memorial Gold Medal for Economics.**
   Not awarded.

6. **Thalian Pyloth Sunny Memorial Gold Medal for Physics.**
   Not awarded.

7. **Religion–Degree Class.**
   Sri. Mathew Thottungal Memorial Gold Medal
   Awarded to V. L. VARGHESE.

8. **Ethics–Degree Class.**
   Chev. Akkara Augusty Medal
   Awarded to K. Padmanabhan.

Pre–University–Religion V. I. Davis.

Pre–University–Ethics Awarded by His Holiness Thachuda Kaimal, Irinjalakuda, to C. S. Divakaran.

General Proficiency Chemistry B. Sc.
K. Padmanabhan, III B. Sc.

General Proficiency Zoology B. Sc.
Awarded by Sri. P. Raghava Menon, Advocate, Irinjalakuda, to
S. Balachandran, III B. Sc.

General Proficiency Economics B. A.
Awarded by Mrs. A. L. Antony, Irinjalakuda, to
C. Mohan Das, III B. A.

General Proficiency		Commerce. Awarded by Sri. N. S. Ramakrishna Iyer, Irinjalakuda, to C. L. Venkitaraman, III B. Com.
General Proficiency		Pre-University Class. Awarded by Sri. N. Parameswara Menon, Advocate, Irinjalakuda, to P. Sasidharan, P. U. C.
Malayalam Essay.		
	I Prize	K. Radhakrishnan
	II Prize	Awarded by Sri. K. Bhaskara Menon, Sub-Judge, Irinjalakuda, to A. Vijayanarayanan.
Malayalam Extempore.		
	I Prize	C. Mohan Das
	II Prize	K. Radhakrishnan, R. C. Peethambaran } Bracketed.
Malayalam Verse Making.		
	I Prize	K. Sachidanandan
	II Prize	Awarded by Sri. V. Raman Menon, Advocate, Irinjalakuda, to K. Somasundaran.
Malayalam Short Story.		
	I Prize	A. Vijayanarayanan
	II Prize	K. Radhakrishnan.
Akshara Slokam.		
	I Prize	A. Govindankutty
	II Prize	K. Vikraman.
English Essay.		
	I Prize	Awarded by Mrs. P. Thankam Pisharody, Africa House, Irinjalakuda, to A. Vijayanarayanan.
	II Prize	Awarded by Sri. K. C. Lonappan, Irinjalakuda, to R. Vijayan.
English Extempore.		
	I Prize	K. Radhakrishnan
	II Prize	Awarded by Sri. N. S. Ramakrishna Iyer, Irinjalakuda, to C. Mohan Das.
Hindi Essay.		
	I Prize	R. Jayaram
	II Prize	A. Jayasankar.
Hindi Extempore.		
	I Prize	R. Jayaram
	II Prize	A. Vijayanarayanan.

Light Music.

I Prize	P. Jayachandrankuttan	
II Prize	P. U. Sivaraman A. Ravindranatha Menon	Bracketed.

Special Prizes.

N. C. C. Best Cadets	K. A. Venugopalan
N. C. C. Rifles Best Cadet	U/o P. Sasidharan.

Oratory.

I Prize	C. Mohan Das	
II Prize	K. Radhakrishnan P. K. Asokan	Bracketed.

Honesty.

Special Prize awarded by Fr. Principal to P. K. Krishnan.

PAULY BROTHERS

Leading Chemists & Druggists.

IRINJALAKUDA.

(PHONE NO.66)

Report of the C. S. U., Christ College, 1961-'62.

It is with feelings of pleasure and satisfaction that I place before you a brief account of the activities of the C. S. U. of our College during the academic year 1961–'62. The year's activities commenced with the election of the office-bearers.

Chairman:
Sri. C. V. Paul, Final B. Sc.
Secretary:
Sri. John Chakkalakkal, Final B. Sc.
Asst. Secretary:
Sri. A. I. Kakkappan, P. U. C.

Two members from each class were also elected as representatives to the Executive Committee.

The inaugural address was delivered by Rev. Dr. Theodosious, M. A., Ph. D., Principal, St. Joseph's College, Devagiri, Calicut, on 11th August 1961. In his inaugural address he emphasised the necessity of the Catholic Students' Movement in the University level.

This year, Rev. Fr. Samuel Rhyan S. J., the Vice-Chaplain General of the A. I. C. U. F. made a flying visit to our College and addressed the members.

An extra-ordinary meeting was conducted under the presidentship of Rev. Fr. Gabriel, C. M. I., on 5th September 1961, and Very Rev. Fr. Maurus C. M. I., the Prior General of Carmelite Order, spoke to the members.

We celebrated "Christ the King's Feast," the Pax Romana Day, on 29th October 1961. His. Exc. Rt. Rev. Dr. George Alappat, Bishop of Trichur, offered the Federation's Holy Mass and Very Rev. Fr. Antony Thekiniyath preached a short sermon. After the Benediction of the Blessed Sacrament there was a film show in the evening.

Under the auspices of the Catholic Students Union of our College a drama "ഒട്ടകവും സൂചിക്കുഴയും" and variety entertainments were presented by the members to raise funds for the A. I. C. U. F. 4th National Congress held at Ernakulam, and the net proceeds amounted to about Rs. 500/-

As the members evinced moret han ever a great enthusiasm and eagerness in the activities of the association, each donated Re. 1/- towards the funds of the A. I. C. U. F. 4th National Congress.

Two students were sent as delegates to the Leadership Camp at Trichur, during the Onam Holidays.

A team was sent to Sacred Heart College, Thevara to participate in the Inter-Collegiate cultural competitions and they won for the College the "A. M. Joseph Anthraper Memorial Trophy" for being first in the drama competitions, and other prizes for light music and single dance.

I have great pleasure to state that we could send a delegation of 50 members to attend the A. I. C. U. F. 4th National Congress.

The Valedictory meeting of the association was held on 27th February 1962, and Sri. Joseph Vithayathil B. A.,

B. L., Retired Judge T. C. High Court spoke on the occasion.

I take this opportunity to express my sincere gratitude to Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. Dismas, our Chaplain, and Sri. P. P. Joseph M. A., our Vice-president, for the valuable guidance and encouragement we have been receiving at their hands all through the year. Lastly, thanking all the fellow members of the unit for their whole-hearted support, co-operation and good-will, I conclude.

All for the greater glory of God!

John Chakkalakkal,
Secretary.

Annual Report of Oriental Languages Association.

The activities of the Oriental Languages Association began with the election of office bearers. Sri. C. Purushothaman Elayath M. A. was nominated as the Vice-President. Sri. C. V. Rajasekharan II B. A. was elected as the Secretary and Sri. P. Sasidharan P. U. C. was nominated as the Joint Secretary.

The inaugural address of the association was delivered by Sri. Vailoppillil Sreedhara Menon on the 18th of August 1961. On that occasion a grand reception was accorded to Mahakavi G. Sankara Kurup. Sri. C. P. Elayath M. A. delivered the welcome speech. Sri. K. Kumara Menon M. A. and Sri. K. Radhakrishnan III B. A. also spoke on the occasion. The secretary proposed a vote of thanks.

We had one of the liveliest debates in the Assembly Hall on the 14th of Sept. Sri. K. J. Joseph M. A. moved the resolution, 'രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ സാഹിത്യകാരനാണ് രാഷ്ട്രീയനേതാവിനേക്കാൾ മഹത്തായ പങ്കുവഹിക്കുന്നതു്,' which was opposed by Sri. Jimmy A Chirayath B. A. (Hons.) Many student members also spoke for and against the resolution. After a spirited discussion the motion was rejected.

We had a heated debate on the motion, 'Co-education should be made compulsory,' proposed by Mr. R. K. Nair M. Com. and opposed by Mr. K. Kumara Menon M. A. Mr. Joseph P. Thomas B. Sc., B. T., D. P. Ed., Mr. P. K. Asokan III B. Sc. and Mr. M. A. Saidalavi P. U C. supported the proposition and Mr. P. N. R. Nambisan M. A., B. T., Mr. K. P. Sharma II B. Sc. and Mr. C. Mohan Das III B. A. spoke against the proposition. Mr. M. D. Kurian M. A. was the observer. The motion was carried.

Let me take this opportunity to place on record my deep sense of gratitude to the President, Vice-President and the members of the association.

Rajasekharan,
Secretary.

College Union Executive Committee

Editorial Board

Our Foot Ball Team

Winners, Inter Collegiate Trichur Zone Finals and Trichur Knock-out Tournaments

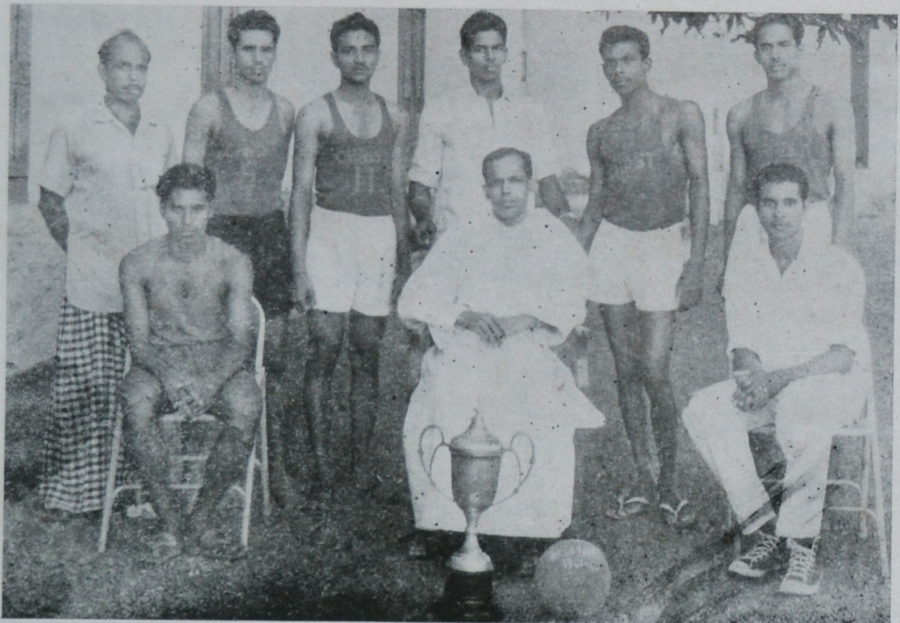

Volley Ball Team

Winners, Inter Collegiate Trichur Zone Finals and Trichur Knock-out Tournaments

Annual Report of Economics & Commerce Association.

The activities of the Economics and Eommerce Association for 1961-'62 began with the election of the following office bearers.

Vice-President:
Prof. K. A. Joseph M. A., L. T.
Secretary:
Kesary Mathew II B. A.
Joint Secretary:
Vijayanarayanan I B. Com.

The inaugural address of the association was delivered by Prof. P. S. Velayudhan M. A. of the Maharaja's College, Ernakulam on Friday, 30-8-61. On that occasion he gave an illuminating explanation of 'Humour'. Prof. K. A. Joseph M. A., L. T. presided over the function, and the Secretary proposed a vote of thanks.

A symposium was conducted on 9-9-61 on "Indian Economic Policy is a Success." Messrs. T. K. Bhaskaran, Vijayanarayanan and R. C. Peethambaran took part in the discussion. Sri. M. D. Kurian M. A. was the observer.

Our final year B. A. Students went on an educational tour to Cape Comerin under the leadership of Messrs. M. D. Kurian M. A. and Joseph Meenatoor B. A. (Hons). It was a grand success. The B. Com. students conducted a study tour to Mysore during the X'mas vacation under the guidance of Messrs. K. J. Joseph M. A. and Mohamed Adam Sait M. Com. Educational tours to F. A. C. T., Alwaye and Malampuzha were also organized by the M. Com. Students.

On this occasion I wish to extend my deep-felt sense of gratitude to Rev. Fr. Principal (Ex-Officio President), Prof. K. A. Joseph M. A., L. T. (Vice-President), Rev. Fr. Modestus (Treasurer) for their great help and whole-hearted co-operation. My thanks are also due to my student friends who made this year's activities a grand success by means of their co-operation.

Kesary Mathew,
Secretary.

Report of the Planning Forum, 1961-'62.

The Planning Forum of this year started work soon after the election of the office-bearers. Sri. N. S. Ramakrishna Iyer M. Com., C. A. I. I. B. was nominated as the Vice-President of the Planning Forum of this year. Mr. P. K. Kochibrahim of III B. A. was elected as the Secretary and Mr. P. Sivadas of I M. Com, was nominated as the Joint Secretary.

The Planning Forum was inaugurated by Mr. V. P. Ravindran, M. A. Chairman of Planning Forum, Govt. College, Chittur on 9th October 1961. Sri. N. S. Ramakrishna Iyer presided over the function. Mr. Ravindran in his inaugural address advised the gathering to take increasing interest in our effort for national reconstruction. He further emphasised the necessity of students taking keen and active interest in our Five Year Plans and reminded them of their responsibility for helping India's onward march, to build a Socialistic pattern of society. Sri. Ramakrishna Iyer in his Presidential Address made a review of the progress of our Five Year Plans and the growing importance of Planning in India.

The Secretary, P. K. Kochibrahim proposed a vote of thanks.

Expressing our deep gratitude to Rev. Fr. Principal and Sri. N. S. Ramakrishna Iyer, the Vice-President and thanking all the members for their enthusiasm and co-operation, I conclude.

P. K. Kochibrahim,
Secretary.

Report of Hobby Association.

The activities of this new Association began with the election of the office bearers. Sri. A. J. Varghese II B. Sc. was elected unanimously as the Secretary and Sri. R. Jayaram was nominated as the Joint Secretary. The inaugural address was delivered by Sri. K. V. S. Murthi, "Director, Small Scale Industries Centre, Trichur". In his speech Sri. Murthi explained the importance of hobbies and how they help us in future life. The Vice-President, Rev. Fr. Dismas, presided over the function.

There are four sections under this association — Photography, Electronics, Smithy and Carpentry. There were a minimum of 20 members undergoing training under each during this academic year. Under the Photography section 20 students learnt the technique of Photo developing and Printing. Under Electronics 7 students studied Radio Engineering. They assembled seven new Radio sets during this year.

Smithy department also was functioning well; a few students have picked Lathe work. Carpentry was not started this year.

Before concluding this brief report let me thank all the members of the association for their hearty co-operation. May I, on behalf of this association, place on record our deep debt of gratitude to Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. Dismas, our Vice-President, and Prof. A. C. Joseph for the able guidance they gave us throughout this year.

A. J. Varghese,
Secretary.

Annual Report of the Fine Arts Club, 1961-'62.

The activities of the Club began with the election of the following office-bearers:

Vice-President:
Sri. P. N. Ramachandran Nambisan,
M. A., B. T.
Secretary:
Sri. C. N. Venkiteswaran (II B. Sc.)
Joint Secretary:
Sri. R. Vijayan (II B. Com.)

The year under review witnessed an unprecedented increase in the number of members. In order to draw out their latent faculties and to provide opportunities for their fullest expression, the members were divided into four Houses: Jupiter House, Venus House, Minerva House and Mascot House. The Vice-President nominated Messrs. C. N. Venkiteswaran, C. J. Davis, K. P. Johny and T. P. Gabriel as the Leaders of the repective Houses. This arrangement was felt by all the members as a change for the better, as it gave them the time and the opportunity to foster and display their aesthetic talents. The intra-house competitions in Dramatic Entertainments enabled the members to imbbe the healthy spirit of co-operation which goes a long way to success in life.

The Club was formally inaugurated by Sri. Tatapuram Sukumaran at 5 P. M. on 11-8-'61. Immediately after the public meeting the members of Jupiter House entertained the audience with various items including a drama. On the 12th, 13th and 15th of August the other Houses also staged dramas and provided variety entertainments including classical and folk dances. On 15-8-'61, Sri. Bhaskara Menon, Sub-Judge, Irinjalakuda, delivered a short but illuminating speech on the function of the fine arts. Mascot House, which secured the maximum number of points annexed the Principal's Trophy.

The members of the Club were always at the service of the sister associations whenever important functions were held under their auspices.

On the College Day, the members staged a major drama, "ഒരാത്മാവും കുറെ നിഴലുകളും"; in addition to that there were classical dances, folk dances, and a dance drama.

Before concluding this brief report, may I, on behalf of the members of the Club, express our deep debt of gratitude to Rev. Fr. Principal for the interst he evinced in the activities of the Club, for the inspiration he gave us and for the enthusiasm he infused in the members. I also take this opportunity to thank the Vice-President, Sri. Nambisan, for, his expert advice and able guidance. My thanks are also due to all our fellow-members and friends who have given unstinted co-operation and made all our functions an unqualified success.

C. N. Venkiteswaran,
Secretary.

Annual Report of the Social Service League, 1961-'62.

As the Secretary of the Social Service League, it is my pleasant duty to place before you the annual report of its activities for the academic year 1961—'62. This year's activities began with the election of the office-bearers. Sri. John Alookaren, Final B. Sc., was elected Secretary and Sri. E. T. Saidu Mohammed was nominated Assistant Secretary by the Vice-President.

This year there was an unprecedented rush for admission as the Social Service League had captured the imagination of the students. About 50% of the students of the College are of the league: a body which has done much good and which will continue to do much good.

The inaugural address was delivered by Rev. Fr. Genesius, C. M. I., the well-known social worker, who in his speech drew attention to the vital part played by Social Service in the life of the community. The members of the league distributed rice and tapioca to more than 500 families in the flood-stricken areas during last years unprecedented floods. The league helped a refugee from Ceylon with money and thus enabled him to meet his relatives. The league also spent a considerable amount on medical aid to the needy and the poor of the locality.

Mr. T. A. Kochavara, B. A., President, Y. M. C. A., Bombay addressed the members of the League on 5th January 1962. His instructive and impressive speech strengthened the resolve of the members to work for the uplift of the downtrodden.

The most noteworthy feature of the work of the league this year was the "Sramadhan" contributed by the members for the construction of the College auditorium. The zeal and enthusiasm with which they worked is a sure sign, that all is well with the Social Service League.

On behalf of the league, I offer my heart-felt thanks to the Rev. Fr. Principal, and to Sri. M. D. Kurian, M. A., our Vice-President for their love and guidance, with out which the League could not have worked as it did. Thanks are also due to the members of the league for the brotherly way in which they stood by one another.

John Alookaran,
Secretary.

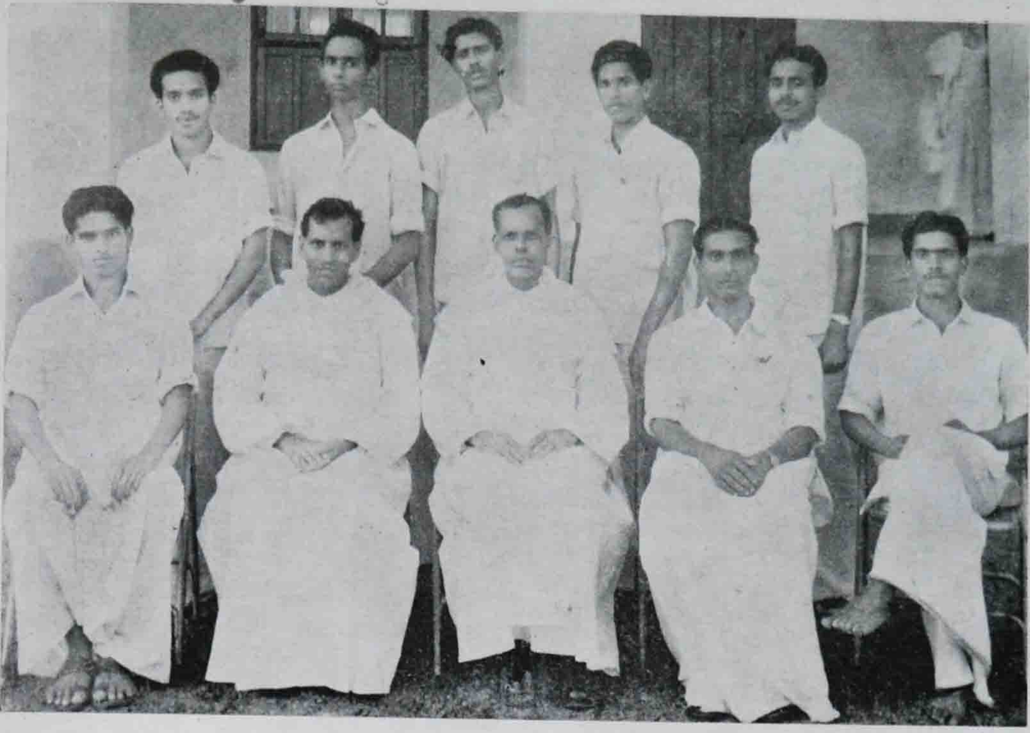

C. S. U. Committee

Fine Arts Club

'പ്രതീക്ഷ'

— ഓ. ബി —

COLLEGE ATHLETIC ASSOCIATION
ANNUAL REPORT 1961-'62.

I am happy to present the report of the Association, there being an excellent record of activities and achievements to its credit this year. In spite of the heavy and prolonged monsoon, we started our activities very early this year. The election of office-bearers was held in the first week of July.

Captains:—

Menon Ramdas	— General Captain	
K. C. Joy	— Foot ball Club	
D. Sebastian	— Basket ball	,,
P. J. Paulson	— Volley ball	,,
P. V. Rajappan	— Hockey	,,
Madhavan	— Cricket	,:
M. S. Thomas	— Athletic	,,
Varghese D. Parakkal	— Badminton	,,

The following were nominated by the Vice-President as Vice-Captains:—

K. K. Baby	— Foot ball Club	
K. V. Kochappu	— Basket ball	,,
C. I. George	— Volley ball	.,
M. J. Raphael	— Hockey	,,
Menon Ramdas	— Cricket	,,
C. B. Viswambaran	— Athletic	,,
V. K. Madanamohanan	— Badminton	,,

The following were nominated as Captains of Houses.

K. K. Baby	— Red House
K. C. Joy	— Yellow House
K. J. Toby	— Green House
V. I. Ittymathew	— White House

This year we had pretty good teams in all the games and their performance contributed much to make 'Christ College' a formidable power in the Inter-Collegiate tournaments. The reports of the activities of the various Clubs are given separately.

We had our Intramural tournaments in connection with the College Day Celebrations. The College Annual Sports Meet was held on 15th and 16th of Feb. 1962. This year's Annual Sports was a land mark in the history of the College as it was the most spectacular one we ever had. Sri. P. C. Eapen, Principal, Engg. College, Trichur declared the meet open and also gave away the prizes immediately after the meet. With a thousand sportive spectators watching and encouraging from the pavilion, our athletes put up a hectic performance and records fell like autumnal leaves. Seven new College records were created, out of which that of M. S. Thomas in the 400 & 800 and of C. B. Viswambaran in Pole Vault almost equalled the University mark. M. S. Thomas won the individual championship with twenty points to his credit. It was a pleasant surprise to many, when the members of the teaching staff, young and old, gave a fine display of how to fight with zest and determination in the sports field. The Red House won the house championship bagging the maximum points in games and sports and the members of the house deserve congratulations.

Let me take this opportunity to place on record my deep feelings of gratitude to all members of the staff for their kind co-operation. My thanks are due to all the N. C. C. Cadets and members of

the Social Service League who helped me as volunteers. Let me thank every sport-loving student of the College for the co-operation offered to me.

May I express my thanks to Rev. Fr. Principal, for his timely guidance and encouragement given tothe Department of Physical Education.

Joseph Thomas,
Vice-President.

VISIT

Deens Medical Stores

Deens Islamiya Hotel, Bakery & Optical Stores

IRINJALAKUDA.

Foot-Ball Club.

I am glad to submit the report of the activities of the Foot-ball Club during this year. Despite heavy rain, and the fact that five of our last year's players had left the College for good, we started our practice early enough in right earnest. Our boys devoted themselves to the task of defending our reputation, and I may say, they came up to all expectations.

In the course of the year, we played a good number of practice matches against all the leading clubs of the district. It is worth mentioning that we won almost all of them and drew the rest. It was a shock to many when teams of great reputations fell before the "Christ Boys". This year's League Champions the Cochin Malleables, the Challengers Chalakudy etc. are some of the teams who experienced the task of our medicine. It is a pity, that we could not participate in the Trichur District League Tournaments because of technical difficulties brought forward by the Dt. Association.

This year too, we were the finalists of the Christ College Foot-ball Tournament. In the finals we met the Trichi Jamal Mohamed College team, the holders and the Madras University champions for the last three years. In a very exciting match we held them to a goalless draw. The replay also revealed the tragic story of missing chances; we could not score even once, out of scores of sittors we got! Luck favoured our opponents and they ultimately won. Our 'B' team also put up a grand show in the tournament. Though they lost to the formidable T. K. M. College (2—0) in the quarter finals, their performance was really creditable.

In the Trichur Collegiate Knock-out Tournament we strode through majestically, and won the trophy for the second year in succession. Certainly, we were fortunate to get the coaching of the well-known coach Sri. Phascal Michael this year.

At the Zonal matches of the Inter-Collegiate we made short work of our opponents and annexed the championship for the third year in succession, defeating the star-studded Veterinary College in the finals.

This year's Inter-zonal matches created history when we met the Guru-vayoorappan College. team, headed by Chidanandan the spear-headed forward of our State. Spectators raised their eye-brows as they watched the superb, scintillating display of the game. After trailing 1—4 in the last twenty minutes of play our boys unleashed a hectic scoring speed and netted five goals out of which only three got approval. The match ended in a 4—4 draws despite extra time. We met again on the next morning. Scoring one goal each before half time, there followed a thrilling fight; an encounter of fluctuating fortunes. Tense and breath-taking, each moment spelt danger for both sides. With little to lose and everything to gain, Chidanandan put all out and found the net, and that too in the dying moments of the game, when every one was expecting another draw! With renewed vigour and determination our forwards picked up the ball and entered

the opponents' goal area only to hear the final whistle — the harshest voice ever heard!! Our opponents had a sigh of relief while many a spectator wished, had the 'Christ Boys' got a moment more? Deserted by luck, we lost the game and the crown, but we lost it nobly. The goddess of fortune seldom smiles twice at one, and you know, that is the wonderful part of the game. Did not Frank Worrel and his band of bright cricketeers play the test matches against Australia in the manner they should be played and yet lose the rubber? well, congratulations, players of Guruvayoorappan College.

Our contributions this year to the Kerala University Foot ball Team is Sri. V. I. Ittimathew and to the District Team, Sri. V. I. Ittimathew and Sri. T. Anto Varghese.

We are proud of having produced a well-knit team which abundantly proved its worth by triumphant performance. No words can express my immense gratitude to our Principal for his kind patronage and valuable encouragement. In a similar magnitude I extend my thanks to our able and efficient Physical Director who has been a friend, philosopher and guide to us. I will be failing in my duty if I do not thank each and every member of the team for having given me all hearty co-operation.

K. C. Joy,
Captain.

Volley-ball Club.

It is with great pleasure and pardonable pride that I place before you the report of the Christ College Volley-ball Club 1961—'62. The year under reference is of great achievements to the club.

Despite heavy rains we started our practice early in the year. After a few practice matches against the Trichur Colleges we participated in the Rev. Fr. Bertholomew Memorial Tournaments, Thevara. There we entered the semi-finals but went down fighting with the Veterans, the Mar Ivanios College Team. However it is gratifying that we lost to them by the slightest of margins.

In the Trichur Collegiate Knock-out tournament we won the trophy for the third year in succession, making short work of our opponents.

This year we won the Zone Championship in Inter-collegiate Volley ball. We defeated strong S. H. College, Thevara in the first round in straight sets and avenged our defeat at their hands during the last two years. We strode on, defeating Maharaja's College, Engineering College, Trichur and finally St. Thomas College to emerge the champions of the Zone. I. G. Dharmarathnam of our team was selected to the University Volley-ball Team, Kerala.

We played a friendly match against our own College Staff team on 13th Feb. 1962. Though we won by the odd game in three we experienced stiff opposition from them. Our congratulations to the members of the staff who are academic and athletic at the same time.

I take this opportunity to express my sincere thanks to our Physical Director who himself is a champion Volley Baller, for his expert coaching without which we would not have been able to accomplish much.

P. J. Paulson,
Captain.

Athletic Club.

I have great pleasure to place before you, the report of the activities of our club this year. Our team this year, no doubt, was really a strong one. But we could not live up to the expectations due to bad luck. Two of our star athletes, M. S. Thomas and Arunachalam Pillai could not participate in the Inter-collegiate Athletic Meet as they fell ill, on the eve of the contest.

In the Knock-out Athletic meet our athletes showed their mettle and won many prizes. In the University Athletic meet, C. B. Viswambaran one of our outstanding athletes won the pole-vault event, clearing a height which is very close to the University mark. I congratulate him for his performance.

Our Annual Athletic Meet this year was a grand and spectacular one. The keenness of the competition, the number of athletes participated and all the more the number of newly established records show the degree of the success of the meet. Our athletes created seven new College records, some of them in level with the University records. M. S. Thomas once again proved himself to be the best versatile athlete of the College by winning the individual championship with twenty points to his credit.

In short, in the field of athletics the year under review forms a landmark and leaves the foot-prints to lead, guide and inspire the athletes to come.

I take this opportunity to thank Rev. Fr. Principal for his timely encouragement. I will be failing in my duty if I do not place on record our deep appreciation and gratitude towards our able and efficient Physical Director. Before I conclude, may I thank each and every member of the team for the co-operation offered to me.

M. S. Thomas,
Captain.

Basket-Ball Club.

We started practice early this year. We played a number of practice matches against the Trichur College teams before the Inter-collegiate tournaments.

We participated in the Fr. Bertholomew tournaments, Thevara. We defeated the Alleppey Polytechnic Team to enter the semi-finals. In the semi-finals, we were defeated by the holders, the star-studded Thevara College. However, we gave a real fight to them and they had to fight every inch to win.

In the Trichur Collegiate Knock-out we beat the much fancied Veterinary College, the favourites of the trophy and entered the semifinals. It was sheer ill-luck that we lost to St. Thomas College by a slight margin. This year, we could not participate in the University Inter Collegiate Basket ball Tournament.

We made our mark this year in the Trichur Dt. League tournaments. There we met all the leading clubs of the district. Though we lost some of the matches we were improving by each contest. In the last round matches of the League we passed even the century mark — a target which no other team achieved in the tournament.

Before I conclude, let me thank our Principal and Physical Director for their timely advice and encouragement.

Sebastian D. Plakkoottam,
Captain.

Hockey Club.

I am glad to present the report of the activities of the club during the year 1961-'62. Mr. P. V. Rajappan was elected as captain and Mr. M. J. Raphael was nominated as the Vice-captain. We started our practice even before the elections. Our team, this year was without doubt, the best that the College has so far produced. With a hundred enthusiastic players in the club, it was rather easy for us to form a well-knit team.

We played a number of practice matches this year. We are the runners-up in the Trichur Collegiate Knock-out tournament. In the series we beat M. T. I. Trichur, and Alagappa Polytechnic. In the finals we met the strong Engineering College team, the Knock-out and Kerala University champions. We were just unlucky to be beaten by the solitary goal of the match, and that too scored at the last minute.

In the Inter-collegiate we drew with the Maharaja's College, but won in the replay next morning. We had to play the same evening against Kerala Varma College. Our dashing forward Dextor being called home and two other forwards on the injured list we could field only an ill-balanced team and the result was as expected. Though we lost by the odd goal in three we gave enough headache to our opponents.

Thus our performance this year was really good. May I thank all the members of the team and the club for their contributions. We are extremely grateful to Rev. Fr. Principal for his interest in the activities of our club. I am happy to mention that under the able guidance and advice of our Physical Director and Mr. V. K. Anthappan we are now one of the best experienced teams of the College. We are grateful to them for their valuable service and help rendered to the club.

P. V. Rajappan,
Captain.

Cricket Club.

I have very great pleasure in submitting the report of the activities of our Cricket Club during the academic year 1961—'62. Our club this year consists of a good number of enthusiastic members who are really keen on the game. I wish them every success in this field in the years ahead of them.

After the election of office bearers the season started off with a number of practice matches. I am greatly obliged to the Cranganore Cricket Club and the Kerala Varma Cricket Eleven for having condescended to come down here to play against us. Indeed they played a big part in raising our standard in the game. I thank them on behalf of our Club. I also thank the Irinjalakuda Cricket Club who were always on our grounds at our beck and call.

Our performance in the K'out Tournament was above expectations. We had to-meet the Kerala Varma Team and of course the better team won though we fought hard. In the Inter-Collegiate Tournament we were rather unlucky to have had to meet snch mighty opposition as the Engg. College Trichur. Theirs is a formidable team and consisting of players who know what Cricket actually is. Though we lost on both the occasions the fact that our players showed a good deal of sportsmanship and fighting spirit is gratifying.

We are really grateful to Rev. Fr. Principal for the encouragement he has given us. We are extremely happy that we have an efficient Physical Director as our guide and teacher. I thank him on behalf of our players. I shall be failing in my duty if I do not thank the members of the Club. They have given me their whole-hearted co-operation and helped to make this season a success. I thank them.

Menon Ramdas,
Captain.

Prize Winners - Games & Sports 1961-'62.

GAMES

Foot-ball

Winners	—	Yellow House
Runners-up	—	Red House

Basket-ball

Winners	—	Red House
Runners-up	—	Green House

Volley-ball

Winners	—	Yellow House
Runners-up	—	Red House

Hockey

Winners	—	Yellow House
Runners-up	—	Green House

Cricket

Winners	—	Yellow House
Runners-up	—	White House

Badminton

Winners	—	Red House
Runners-up	—	Green House

SPORTS

STANDARD EVENTS.

100 Metres Run

First	P. D. Thomas	(Red)	
Second	K. V. Kochappu	,,	

200 Metres Run

First	P. D. Thomas	,,	New Record
Second	P. D. Paul	(Green)	

400 Metres Run

First	M. S. Thomas	,,	New Record
Second	M. K. Antony	(Red)	

800 Metres Run

First	M. S. Thomas	(Green)	New Record
Second	T. V. Antovarghese	(Yellow)	

1500 Metres Run

First	T. V. Antovarghese	(Yellow)	New Record
Second	M. R. Chummar	(Green)	

5000 Metres Run

First	M. S. Thomas	(Green)	New Record
Second	T. V. Antovarghese	(Yellow)	

110 Metres Hurdles				
	First	K. V. Kochappu	(Red)	
	Second	P. D. Thomas	,,	
Long Jump				
	First	C. B. Viswambaran	,,	
	Second	I. G. Dharmarathnam	(Yellow)	
High Jump				
	First	Menon Ramdas	(Yellow)	
	Second	C. B. Viswambaran	(Red)	
Hop-Step and Jump				
	First	M S. Thomas	(Green)	
	Second	C. L. Joy	,,	
Pole-Vault				
	First	C. B. Viswambaran	(Red)	New Record
	Second	Menon Ramdas	(Yellow)	
		K. V. Kuriakkose	(Green)	
Putting the Shot				
	First	I. G. Dharmarathnam	(Yellow)	
	Second	P. Sivadasan	(White)	
Throwing the Discus				
	First	V. R. Sreenivasan	(Yellow)	New Record
	Second	P. Sivadasan	(White)	
Throwing the Javelin				
	First	Menon Ramdas	(Yellow)	
	Second	K. V. Kochappu	(Red)	
Throwing the Hammer				
	First	P. Sivadasan	(White)	
	Second	K. P. Joy	(Yellow)	
4×100 Metres Relay				
	First	Red House		
	Second	Yellow House		
4×400 Metres Relay				
	First	Red House		
	Second	Green House		New Record

NON-STANDARD EVENTS

Sack Mele		
	First	P. K. Varghese
	Second	Menon Ramdas
5000 Metres Cycle Fast Race		
	First	Johny Cherian
	Second	K. Sivaraman

EVENTS FOR ATTENDERS

100 Metres Run

(Juniors)	First	Varghese
	Second	Francis
(Seniors)	First	Kunjunju
	Second	Manikken

EVENTS FOR TEACHING STAFF

100 Metres Run

First	Sri. V. K. Anthappan
Second	,, Joseph Meenattoor
Third	,, Krishnaswamy

Inter-departmental Relay (4×100 Ms.)

First	Physical Science Department
Second	Natural ,, ,,
Third	Economics and Commerce Department

Musical Chair for those above 45 years

First	Prof. M. A, John
Second	Prof. K. A. Joseph
Third	Prof. P. S. Venkiteswaran

Individual Championship

M. S. Thomas 20 Points

Team Championship

Red House	102 Points
Yellow House	95 ,,
Green House	65 ,,
White House	17 ,,

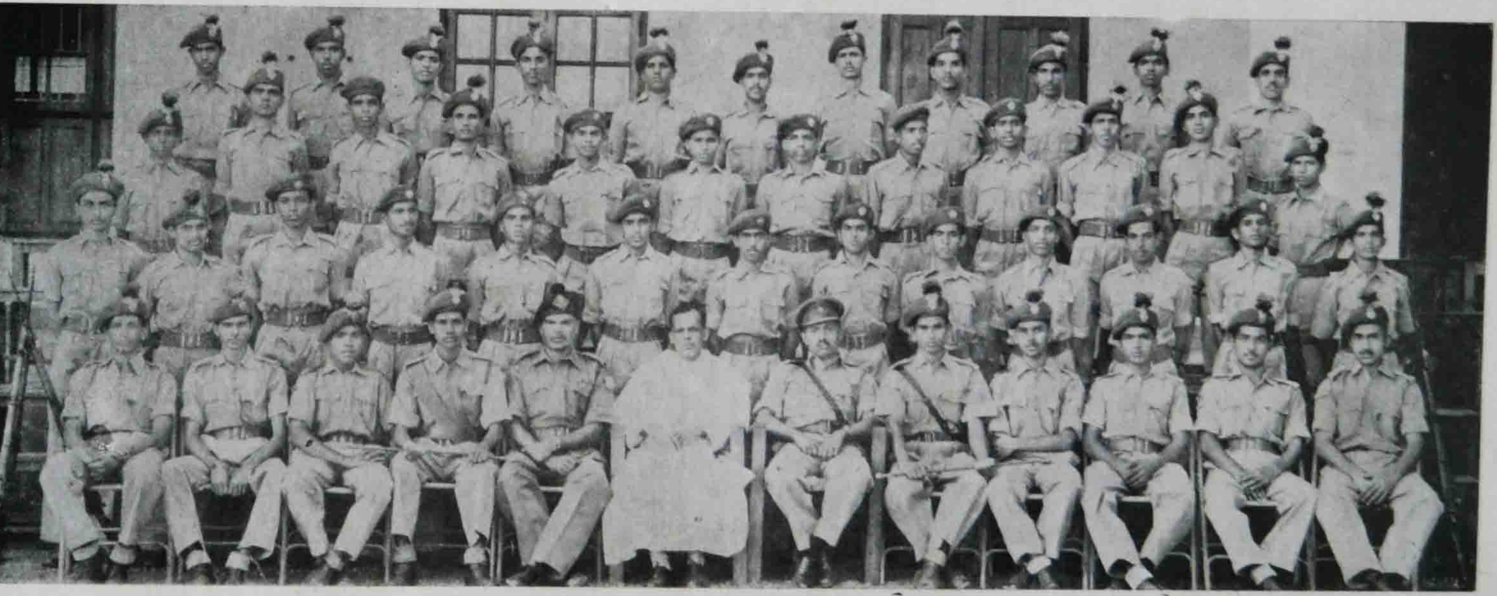

N. C. C. (Infantry)

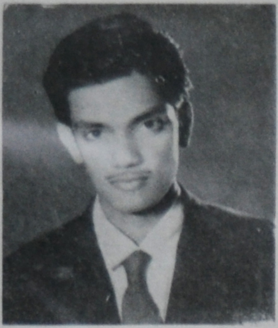

P K Kochumoideen,
Chairman,
College Union

C V. Paul,
Chairman,
C. S U.

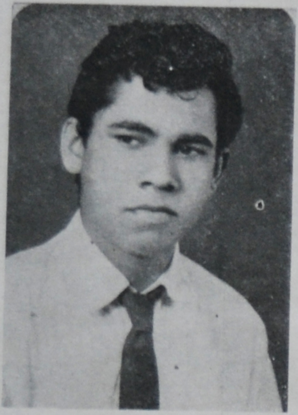

C. V. Rajasekaran,
Secretary,
College Union

Johnny Chakkalakkal,
Secretary,
C. S U

Menon Ramdas,
General Captain

Gabriel P. Thattil,
Best Actor

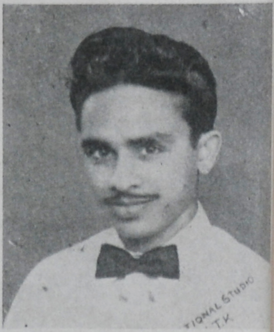

ENGLISH SECTION

RUSSIA AND THE RUSSIANS.

(Prof. K. A. JOSEPH)

The Russian people have tried to rceate an utopian society as conceived by dreamers in exile, and the result has been the oppression and misery of the millions in Russia and other countries within the 'Iron Curtain', and a threat to the whole humanity. In the words of Lenin, "There are no historic standards with which to measure the proletarian revolution in Russia, it is making its own history and creating its own standards."

Russia is a country having immense resources– a huge land mass three times the size of the United States of America, extending seven thousand miles from East to West and to thousand seven hundred miles from North to South. It has variety of soil and climate, high mountains, large rivers, great deserts and vast swamps and bogs. It has rich agricultural and mineral resources, almost limitless resources in coal, oil and electricity. It is the world's largest producer of mangnaese, one of the largest producer of gold, iron and steel, and a variety of metallic minerals. This vast land mass is a continent by itself. Its 220 million people are a stubborn, talented and gifted community – the creators of a communistic commonwealth, with fanatic faith in their ideal and even dreaming of world domination through world Revolution.

From the dawn of history, Russians have been scourged by endless suffering. During the past ten centuries of Russia's history, there has been a continuity of blood-shed, war, tyranny and oppression. "Russians love to feel the whip", reminded the Czarina to her husband, Nicholas. This reflected the national characteristic of being driven by 'the Stick', rather than by the "Carrot"; and yet, the very same people surprised the world in 1812 and 1943 to fight most patriotically and courageously to turn back the mightiest military machine the world has yet witnessed – Napoleon's invincible Army, and Hitler's Panzer divisions.

The past century has been most remarkable in the history of the Russian people. Until 1861 – the year of the law of emancipation – most of the Russians were Serfs, bought and sold like slaves. Even after this date, the conditions of servitude continued. At the close of the 19th century, most of the Russians were poor peasants, scratching a thin sustenance from land by crude and primitive methods, as the peasants of Asia and Africa are doing to–day. The life of the average Russian was harsh and oppressive. The aristocracy in Russia ruled and exploited the common people with great brutality. Poverty and paternalism went together in the Russian Society. There was vast unemployment and under-employment, lethargy and lack of enthusiasm and occasional famines and distress.

Many 19th century writers have compared their country to a Swift horse drawn 'troika' racing towards an unknown goal with all the peoples of the world standing aside respectfully to make way for her. Long before the Russian Revolution, the Russian people developed a sense

of mission. The Russian novelist Dortoyersky remarked that, millions of Russians were convinced that Mother Russia and her Holy Orthodox church were preserving the image of Christ undefiled and pure, and when the time came, they would show it to the tottering creeds of the world! Russians believed that a new star will arise in Russia to give light to the whole world.

Early in the twentieth century, the Russian people had begun to be influenced by the revolutionary ideals of Karl Marx. The leaders of Russia did not organise a revolution for Russia alone, but for the whole world. An oppressed and landless peasantry, a slum - dwelling underpaid class of factory workers, and a frustrated western educated intellectual elite, provided the highly inflamable fuel for the October Revolution of 1917. Russian nationalism and world communism combined together to spearhead the present world - shaking movements to establish proletarian dictatorship. Following Lenin's thesis all the communist parties were required to work for the emancipation of the oppressed nationalities and subject peoples, particularly the peoples of Africa and Asia under colonial domination. Millions in these continents, see the Russian people as a talented people, who have progressed in one generation from backwardness to the front-rank of the modern age of Science and industry. They see the Russians as a people who oppose racial discrimination and class oppression, a people who fight against colonial exploitation, and promising the world an utopia of bread and land, permanent peace, forgetting the ruthless exploitation and regimented imperialism of the communistic world.

The combination of the Russian revolutionary range of action, with American efficiency, is the quintessence of Leninism. Stalin the successor of Lenin launched the five year plans to force the pace of industrialisation and collectivisation. At one jump, Russia aimed at transforming herself into a mighty industrial nation, from a primitive backward agrarian community, destroying everything else in this pursuit – 'Expropriation' called nationalisation was resorted on a large scale, and labour was mobilised in a military fashion. Russian leaders in their conceptions, and the Russian people in their acceptance of the burdens and difficulties, seem to have been moulded into warriors and martyrs-following self-denial for social good. The Communists of Russia seem to be led by fanaticism, intolerance, violence, hatred and oppression. Rewards and decorations, tax-rebates, free railway passes and more holidays, have been substituted as incentives, in addition to the social incentive of common ownership and political attraction of party leadership. But behind these bunch of communistic 'carrots', there is always the 'Stick' and the 'whip'. Periodic party purges of weak or wavering members, trial of anti - party men and the liquidation of the 'enemies' of communism, have been regular features of Russia since revolution. Stalin executed 183 of the 300 divisional commanders of the Russian Army, and thousands of ordinary Russians who could not see eye to eye with the ruling clique in the country. Since the death of Stalin, the same story has been repeated with more vigour under the fulminating leadership of the present Prime Minister. But Russia and the Russion people are a symbol for the newly freed peoples of Africa and Asia – a people who could rapidly reach a high standard of life, if the price could be paid in sweat, toil, tears, violence and bloodshed, and a complete sacrifice of the great heritage of humanity.

Reports from Russia rarely give intimate glimpses of the people. Reports which trickle through the Iron Curtain, show that the new heaven on earth is not so pleasing a paradise as pictured by party propagandists. The life of the common man in Russia, is a constant struggle with long hours of work, high price of consumption goods, and a family life not yet fully established and rehabilitated after the tragedy of the Revolution and war. Poor and crowded living conditions in the cities, primitive sanitary facilities and wearying queues for the shoppers, – these have all tended to promote boredom. There is a marked increase in liquor consumption to get relief from this kind of boredom. As operated in Russia today communism is nothing but "Competition without prizes, business without profit, war without victory, statistics without end, and boredom without relief."

Ordinary Russians are not so much concerned with politics or party ideals, they are interested, as other peoples, with their work, family and children–all conditioned by indoctrination and regimentation. They do not have the ennobling ideals of spirituality or religion, and hence they try to find a new religion of materialistic communism. They have been trained and taught to workship matter, electricity and energy, besides their party leaders: Religious festivals and social events have been replaced by youth festivals, party conferences and labour rallies, openly condemning 'personality cult' and secretly encouraging the cult of the superman. Finer sentiments and nobler ideals have been forcibly suppressed, and a new regimented society of robot citizens, who are made to laugh or weep according to the dictates of their Dictator.

Revolution seems to have calmed down in Russia. The foreign policy of Russia has a long tradition of talk on disarmament and the piling up of armaments. For a time, the Russian people show moderation, than a sudden rough firmness, then back again to the era of smiles and concessions. The Russian people with their nuclear weapons and bombs, seem to support their leaders like Krushchow, who is only duping the world with their traditional double talk – exploding atom bombs and promising the peace of the grave!

The Russian philosophy was an idealistic utopia - the product of revolutionary dreamers in exile. The revolution aimed at the abolition of exploitation of men by men, abolition of peoples' division into classes; the suppression of exploiters and the establishment of a socialistic society and the victory of socialism in all lands. Socialism as Stalin preached was planning plus statistics. The leaders of Russia wanted to transform a people hundreds of years behind Western Europe and the United States of America into a modern industrial society. Even today, there is abundance of idealism among the Russian people, but there is shortage of material comforts and happiness. The revolution has kindled among the Russians idealism of a fanatical nature: they seem to be living for a dreamy future. They seem to be suffering from the defects of unbalanced youth: they have great faith, great energy, great industry, fanaticism, intolerance and erratic judgement. Unlike the parliamentary democratic system where, there is constant readjustment of income and wealth through freedom and competition, Russian communists tried at one stroke to solve the problems of distribution, inflicting great

hardship on the common man sacrificing all human rights.

The Russian communists aimed at abundance; abolition of profit and equal distribution, but the result has been privation and want :- the appropriation of all profits by the State for maintaining the huge bureaucracy of planners and party men. The common man in Russia has not much of anything. The people of Russia wanted to establish liberty, equality, fraternity and popular government; but they have today in Russia complete loss of individual rights and liberties; violence, terrorism and tyranny; and an oligarchy of a self-perpetuated small group. People of Russia wanted to make labour a new nobility, but they have established a new serfdom for the common man.

The people of Russia wanted to abolish greed for money and wealth and establish a social order without religion. But they have so far succeeded in establishing a society based upon debasing cruelty and partiality for party men, through a system of spying and heresy-hunting. They have created a new religion of materialism and worshipping new gods like atom and electricity. Judged by the tests of progress, there is progress in Russia in many fields. They have increased human knowledge; increased production and wealth; science and arts have progressed under state direction; privileges have been eliminated, and a backward people have become a mighty world power.

But more striking are the failures of Russia. There is no freedom of thought or speech, no minority is tolerated; and there is no opportunity for individual self-development. Inequalities between citizens have increased through uncontrolled political power; respect for law among Russians has declined; and principles of conduct and behaviour have not improved. If human nature and past history are to be any guide, no free citizen can subscribe to the communistic regimentation of millions of Russians. It is clear as day-light that such a social order, however seemingly successful, is a sure way to the decline of civilization and the degradation of humanity.

Socialism of Russia has tranformed itself into a menacing militarism. Russians are today dreaming of world conquest and world domination. Krushchow has become another Hitler. The fulminations of the Russian leaders are a reflection of lack of culture and stability.

The Soviet people are a challenge to some, and a promise to many; they are a symbol to all the peoples; at best, they are a riddle. To the businessman, Russia seems to be incompetent and inefficient; to the social worker the Russians are attempting a thrilling experiment in social adjustment; to the sentimentalist, it is all a dream; to the sight-seer and the tourist Russia is a grand show. Colourful attraction of regimented communism, however alluring to the workers and peasants, can never be a substitute for individual freedom and human rights. Security in economic life is being established at heavy cost-sacrifice of human rights. The Kulaks, capitalists and middlemen have been liquidated; but a new privileged class of party-men and bureaucrats has arisen; and they suffer from the vulgarity of the upstarts and the new rich. Civilization cannot yield any lasting benefit, except in the fertile field of freedom, culture and morality.

This Year's Additions

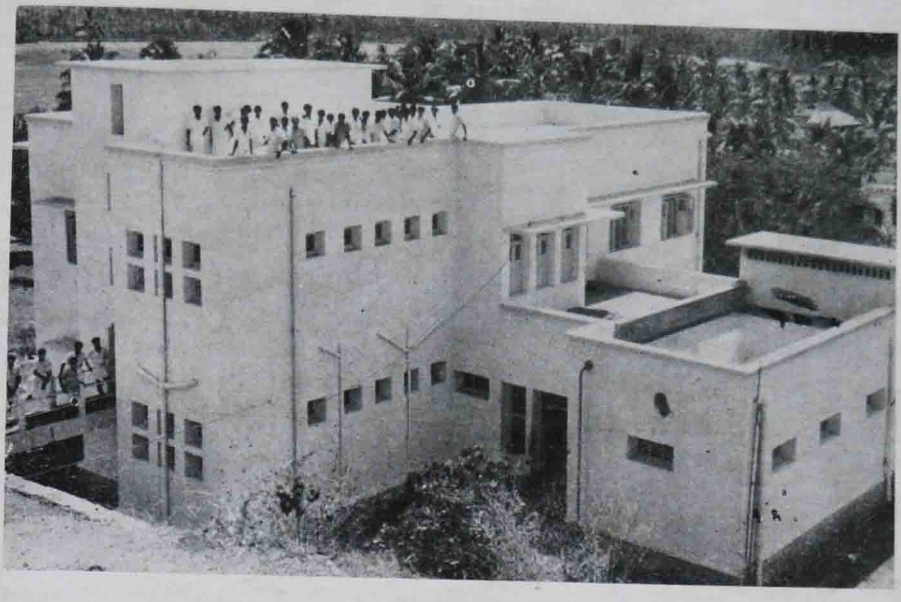

Students' Centre

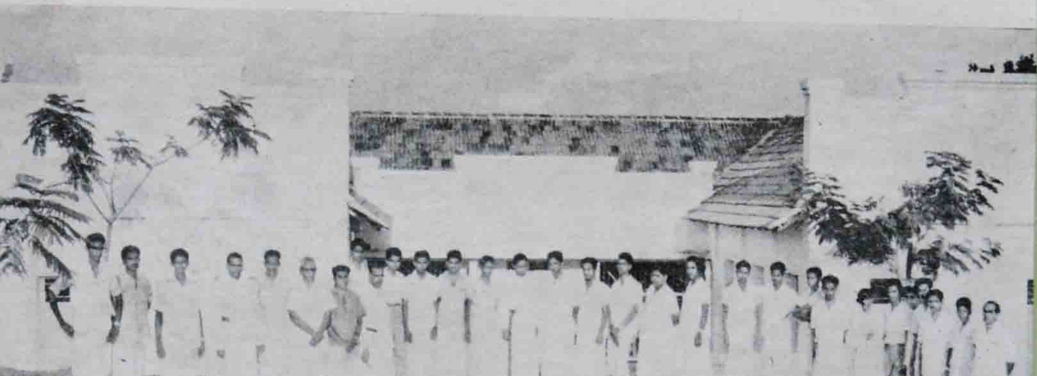

Hobby Work Shop

Cricket Team

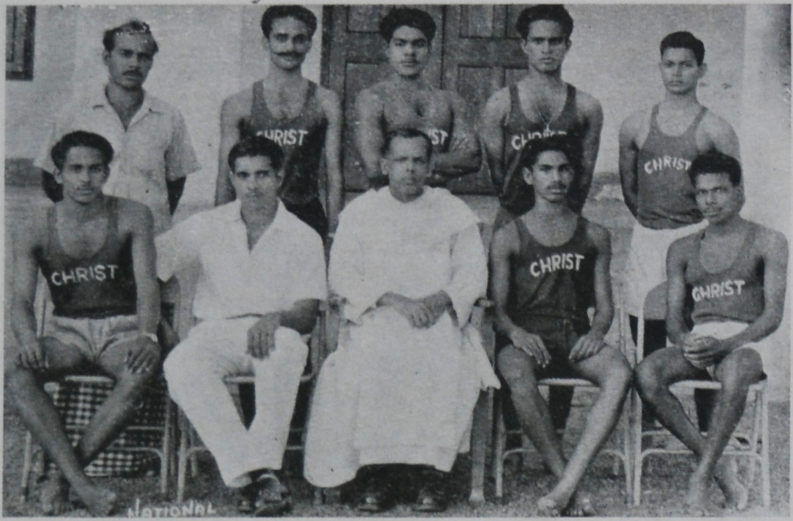

Athletic Team

INCOME TAX - WEALTH TAX - INEQUALITY

Subramanian M. P. (I. M. Com.)

Till recently it was believed that "Government expenditure was a necessary evil"; but this has been replaced by the modern democratic idea that "Government expenditure is a positive good". The performance of so many duties which has to be undertaken by the Government for the development of the nation has widened the sphere of expenditure. Expenditure has no meaning unless we know from where the resources for the expenditure come; that is, it must be related to income.

Democracy has grown side by side with taxation In democratic societies, which accept the principle of "maximum social advantage, taxation is an important problem. It is not at all a problem in Russia which does not depend upon taxes; their main income comes from nationalised industries. The extreme socialistic stage has been reached there where "State lives of its own" like the "King lives of his own" in the feudal system. But conditions are entirely different in democratic countries, where the sovereignty rests in the people. A portion of the national income comes from revenue. Taxes will ultimately diffuse in society, because it will pass on from section to section. It will not fall on a particular section.

Before the days of Adam Smith, it was believed that land only was productive and therefore there was only the land tax. Now taxes - direct and indirect - are levied on a variety of things. Attainment of "maximum social advantage" is possible only by a diversified system of taxation. A well organised and co-ordinated system of taxation can increase the national income, can bring about the distribution of wealth and income in a more equitable manner and can eliminate inequality to a greater extent.

'Tax is a compulsory contribution imposed by a public authority, irrespective of the exact amount of services rendered to the tax payer in return and not imposed as a penalty for any legal offence.' It is nothing but a series of transfers of income or money from rich to poor. Whether the policy of taxation should promote production or distribution is a moot point. Progressive income tax - the larger the income, the higher the tax - is playing an important role in distributing the income and wealth by taking the surplus money from the rich and giving it to the poor; thus maximising total utility. But turning to the other side, if there is a steeply progressive income tax the conse-

quence will be more laziness on the part of the people. It will induce the people to work less because, if they work more, they will have to pay more tax because of higher income. People will ask why they should earn just to pay the Government.

A ceiling on income is highly objectionable. If it is fixed that no one should be paid more than, say, 300 rupees a month, then people with great ability will not go all out. It is better to permit people to make money and then to ask them to contribute a share to social welfare than to prevent them from making money.

The national development depends on the volume of savings and investments. The rich will save more and the poor will save less. Taking money from rich in order to give to the poor will adversely affect, savings and investments. Poor people will not be able to save anything because they will spend everything on consumption goods: something which they are seeing for the first time. This is but natural, yet it is not in the interests of the country. India is busily engaged in constructing basic industries which form the basis for the industrialisation and development of the nation. The Government will be forced to give more prominence to consumption goods, because of the greater demand for consumption goods, and this will adversely affect the prosperity of India.

As against income tax, death duty and taxes on unearned income have been suggested and these are on the statute book. Some people say that death duty is nothing but confiscation. Death duty is a good source of revenue which will not affect the working and saving mentality of the people and is more desirable for eliminating greater inequalities. Taxing the huge properties left by fathers and forefathers will not affect the person who acquires it legally because the tax is paid not out of his own earned income but out of the wealth left to him by some one else. Here again there is a problem though of a psychological nature. People will be inclined to save less so as to leave as little as possible behind them. Obviously more expenditure on everything will follow. The undesirable result will be less saving, less work, and more unnecessary expenditure. As far as death duty is concerned the "RIGNANO SCHEME of death duty", suggested by Mr. Rignano, is worth noting and if carried out efficiently will meet with great success. His proposal is that the tax on inherited property should be graduated according to the number of times it has already changed hands by inheritance. The greater the age of the fortune, the heavier should be tax. The purpose of the plan is this: all inherited property should revert to the state after a certain period of time.

Taxes on wealth, land, capital gain, capital appreciation and death duty are wealth taxes. It is more desirable to tax wealth than to tax income. Earned income should be taxed lightly and unearned income should be taxed heavily. Such a policy will not adversely affect, the willingness of people to save and work. The modern socialistic state believes in taxing to the hilt what is called "windfall wealth".

How far the inequalities, can be removed is a matter for conjecture. The Keynesian idea is that without differences in income. There cannot be efficiency and prosperity. Inequality can be remedied only if the highest training is not denied even to the poorest. This is the sure path to equality. Unless we train the minds of the people all plans will come to naught.

The main causes of inequalities among others, are inheritance, ability and training. The best way to have more income and prosperity is to spread learning. Salary inequalities can be minimised to a great extent by more education. The improvement of all kinds of training facilities is the most important factor in checking growing inequalities. Moreover these facilities should be easily available to all classes of people, in particular to the poorest class. The inequality arising out of inheritance of property and wealth can be remedied to greater extent by the adoptation of a good system of death duty, wealth tax etc.

The inevitability of inequality can be cited with reference to the United States of America. Why there is not much talk against inequality, there is because of the fact that the poor do not envy the rich. The standard of living is astonishingly high. Every American is a potential millionaire. Thus some element of inequality and some element of competition are necessary fcr the general prosperity of society. Inequality is the urge behind man's desire to better his lot.

But the extent to which inequality is beneficial is an important matter. Inequality arising out of unearned income, lack of education, lack of opportunity etc. are highly undesirable, the more so when a state is becoming industrialized.

It is a general and common complaint that taxes are heavy in India. Who will not be surprised to hear that this kind of criticism is absent in America where the percentage of taxes to the national income is 30 to 40 percent as against 10 per cent in India? Yet in India people grumble about taxes.

Though there is great inequality, the taxable capacity is very high in the U. S. A. The all-round progress and development in the U. S. A. is due to competition. Democracy, says the American, is nothing but the recognition of the principle of competition. Only in a Democracy can one find equality of opportunity.

In conclusion a satirical remark of Mr. Edmand Burke may be cited: "To tax and to please none than to be love and to be wise is not given to man". The great Manu has given sound advice on this vexed question of taxation. He says that if taxes are levied with care and discretion people will pay them willingly, and this calls for much foresight and good sense on the part of the taxing authorities.

DIVINE COMEDY.

R. K. Aiyar.

"Divine Comedy" gives a very vivid and real picture of Hell Purgatory and Heaven. This classical work of literature is in Italian. Discarding Latin, Dante Alighiere (1265–1321) used the Italian of his native Tuscany and thus raised it to the dignity of a literary Language. He chose a new theme and invented his own style, but the time was favourable for the appearance of a great imaginative work of literature. Dante himself said of it: "The subject taken literally is the condition of souls after death; but taken allegorically, the subject is man, how by merit or demerit he justly deserves rewards or punishments." The hero of his mystical adventures is Dante himself and the actors are well-known historical characters.

When the action begins, Dante is lost in a forest with his upward way barred by wild beasts. The wild beasts are the sins which stand in the way of a holier life. The shade of the great Latin poet Virgil (70–19 B. C.) appears and guides him through the lower regions of the next world. The ferryman of lost souls takes them across the River of Death and they find themselves before the gate of Hell. Above the gate is this terrible inscription:

"Through me you pass into
the city of woe
All hope abandon ye who
enter here."

The Inferno or Hell of Dante's vision is an enormous pit, whose point is at the centre of the earth. As every soul is punished according to his sin the wickedness and torments increase with the descent. The way is so long and steep that only on the back of a monster may he and his guide reach the lowest pit. The infamy that he sees there fills him with disgust and loathing. Satan stands at the very bottom like a colossal statue. The two visitors escape through a crevice which leads back to the surface of the earth. On Easter morning they emerge at a point on the earth's surface opposite to the holy city of Jerusalem. Before them stands the mountain of Purgatory.

"The mount that rises highest o'er
the wave."

On the seven-terraced slope of this mountain dwell the souls of those whose lesser sins may be overcome and atoned for. The visitors ascend from terrace to terrace, where quiet shades live in penitence and prayer to the earthly paradise on the summit but this is screened by a thick forest. It is a serene place of sweetness and peace where the gentle rustlings mingle with the songs of the birds. A sheet of flame suddenly bars his path but he leaps through it when Virgil whispers into his ear that Beatrice who died young is on the other side of the fiery wall. Virgil departs. He has done his

duty by leading Dante down through the abyss of Hell and up the slopes of Purgatory.

Beatrice appears, a vision of celestial purity, to guide him through Heaven. Taking him by the hand, she floats upward with him "from star to star." Dante is in a state of breathless expectancy because Beatrice is the lady whom he loves. Beatrice roams with him over the worlds of ineffable happiness which make up Paradise. The celestial guide leaves him when they reach the ninth circle. Here dwelt the angels who guard the mysteries of the Deity. Those who have died without sin also dwell here. Beatrice sits on her own throne and smiles at him.

As a mortal visitor, Dante may not go himself into the Empyrean, but for a moment his heart is flooded with understanding of the glory of God and the beauty of holiness.

The poem ends with these lines of noble submission:—

"But yet the will rolled onward,
like a wheel
In even motion by, the love
impelled
That moves the sun in heaven and
all the stars."

LIFE

SACHIDANANDAN, P. U. C.

Life – a beautiful word indeed
But, a terrible dream in deed.
Life – a difficult term to define,
Like a drop of sweet red wine.

Life – a foam in the winter rain?
Or is there any where song so fine?
Life – it swings between laughter and tears,
Like a pendulum, in sorrow and joy;

Or, rather, is it a wider sky,
Wherein the birds of hopes do fly?
Wherein the dark clouds of pain run high,
And where the stars of glory shine;
God, the greatest of artists, gives
Various colours of states to the skies;
Morning comes with its fine red face,
And evening like a pale old leaf.

Life is the postponement of death,
Or a bunch of sweet, ripe grapes
Life a chess board with days as fields,
A constant struggle between virtue and vice.

A drama, played on the stage of the world
A drama, of which the director is God.
A comedy of sweet meetings of joy,
Or a tragedy of sad partings of pain.

Life – a green plant, full of thorns
But carrying many fine red roses.

Some feel life a burden,
The sum of sorrows, (God, pardon!)
Life in the world of a man — a short span
Like in the room of an inn.

It is neither a drop of wine,
Nor a word so fine;
But in a few words of mine,
Life is a rich gift divine;

We are to make it shine
By cutting the worldly chain.

Life – not a word so mad;
Or not a span so sad;
But, 'tis a path divine
Leading to happy Heaven!

The Little Chemical Factories in the Human Body.

K. K. Narayanan Nair.

The human body is under the control of two systems — Nervous and Hormonal, The action of the former is direct and rapid, while that of the latter is slow and lasting. These hormones are chemical substances produced by certain glands in our body. J. D. Rateliff has stated that hormones are "miniature Hydrogen Bombs" circulating in our body. Their power is beyond calculation: so much so that, the upset of its balance by a hair's breadth changes a healthy intelligent baby in to a cretin, and a young man in to a giant or a dwarf. To the extent they are well-balanced in a person's body, to that extent that person is normal.

A detailed study of their functions reveals that hormones take an active part in every thing we do, even to the lifting of an eyelid. More over it is now clearly established that many of the terrible diseases like cancer, heart disease, and diabetes can be cured by the proper functioning of the endocrine system.

There are two types of glands in our body: glands like salivary and sweat glands which have special ducts for carrying their products out side and glands which do not have ducts. Glands of the second type are called the endocrine glands or ductless glands. There are eight of them, Pineal, Pituitory, Thyroid, Parathyroid, Thymus, Pancreas, Adrenals and Gonads. These glands are placed in different parts of the body to produce different chemical substances – the hormones. They are so small that all of them put together do not weigh more than two ounces.

The Pineal, a tiny cone-shaped gland on the roof of the brain, is considered as the remnant of a third eye inherited from our remote ancestors. Its exact function has not so far been determined, though scientists think that it is concerned with the regulation of growth.

The Pituitory, the most important gland is placed on the ventral side of the brain in its middle region. It has a large number of secretions which control the other endocrine glands. Besides it regulates the growth, the metabolism, the blood pressure, and the development of reproductive organs. So this gland is often defined as the "Master gland" of the body or the "Symphony of life". One of its most important hormones is the growth hormone, a little upset of which causes Gigantism or Dwarfism. Another one plays a major part in the birth process. After child birth it produces a wonderful chemical substance which stimulates the mammary glands to produce milk.

The Thyroid consists of two lobes on either side of the trachea at the base of the larynx. It produces not more than a teaspoon full of chemical substance. But this determines our moods good or bad. An insufficiency of its secretion makes a

person quite sluggish and idiotic and a young woman barren. If it is produced in excess the person suffers from a wolfish appetite, a pounding heart and high blood pressure.

The Parathyroids are four small glands attached to the Thyroids and are of little importance. The only secretion of this is parathromone, which regulates the calcium and phosphorus in the blood stream and causes very little trouble.

The Thymus lying at the upper part of the chest in the early stage, disappears with the advance of age. Its secretion is not fully known though it plays an important part in sexual maturity.

The Pancreas has got a dual function: exocrine and endocrine. Its cells the "islands of Langerhans" secrete insulin – the controller of sugar metabolism. An up set of its balance leads to diabetes.

The Adrenal glands are considered the most important next to the Pituitory. They are placed just above the kidneys and have an abundant supply of blood. They secrete a number of hormones of which the most important are adrenalin and cortin. Adrenalin is the stimulator for preparing us for emergencies. A slight excess of it increases the heart heat, respiratory rate, metabolism and prepares us either for running or for fighting. Cortin regulates the growth and development of sexual organs. A slight increase of it in the blood may cause the precocious development of sex organs in boys or the development of masculine characteristics in a girl.

The Gonads in the female are the ovaries and in male the testes. The ovaries lie in the abdomen one on either side. It produces two important hormones, the oestrogen and progesteron. Under the influence of the former the ovaries produce a single egg cell every month. Just before the release of the egg cell from the ovary the second hormone stimulates the womb for receiving the fertilised egg for its further development. The testes of the male produces a hormone called testosteron which plays a great part in the development of secondary sexual characters and stimulates sexual behaviour.

Even though these little chemical factories are placed in various parts of the body and are assigned the functions of producing different hormones, yet they work with such harmony as to extort the reluctant admiration of human beings.

INDUSTRIAL RELATIONS.

V. K. Unni, M. Com Class.

It is nearly a decade since we embarked on a planned programme of economic development with the commencement of our First Plan in the year 1951. In a country like India which is undertaking planned economic development on a fairly large scale, the importance of industrial peace cannot be over emphasized.

The state of industrial relations is intimately linked with the political pattern of the country in which it exists. This problem is also inextricably wound with the question of freedom of association, collective bargaining and methods of settlement of industrial disputes. It is in the light of these factors that we should evolve methods that can achieve good industrial relations. Two factors are primarily responsible for the growing consciousness of labour-management relationship in India. One is the progressive industrialization of the country during the last two or three decades and the other is the attainment of independence by our country. Till the end of the first world war, the trade union movement had not taken deep root in Indian soil. Thus the industrial workers were denied a fair deal for a long time.

Though an Act was passed in 1929 (Trade Disputes Act) for the early settlement of industrial disputes, it was nothing but an eyewash and was not seriously enforced in the country. As early as 1931, the Royal Commission on Labour offered three suggestions: the development of stable trade unions, appointment of labour officers, and the formation of Works Committees in order to achieve a close contact between employers and employees. But unfortunately, no action was taken by the Government in this matter. According to Charles A. Myers, Govt.'s labour policy during the major part of the period from 1919 to 1940 was that of a "passive regulator" of labour in industry. In 1947 the Govt. passed the Industrial Disputes Act, embodying many of the restrictive features of the war time Defence of India Rule 81 A and some of the provisions of the Trade Disputes Act 1929 and the Bombay Industrial Disputes Act 1938. The redeeming feature of the 1947 Act is that it gives a new orientation to the entire machinery of conciliation. With the twin systems of compulsory conciliation and compulsory arbitration the 1947 Act for the first time provided a permanent machinery for solving industrial disputes in India. The Act was amended in 1953 and again in 1954. That, in short, is the history of labour-management relations in Indian industry.

The method of joint regulation in a country is, to a very great extent, influenced by the outlook of the employers of that country. J. Shister classifies them into four groups. In the first group may be included those employers who are bitterly opposed to trade unions on principle. The second group consists of emplo-

yers who are antipathetic to trade unions because they believe that trade unionism is responsible for the fall in profits. In the third group are employers who appreciate the role of trade unionism in bettering the workers' attitude to work. They have come to understand that trade unions are trying to settle workers' grievances in the larger interests of the country. Employers who belong to the fourth group are called "matures." They are willing to allow the Unions to participate in managerial functions.

The labour welfare or personnel officer is the link between Management and Labour, and his duty is to reduce differences to minimum. Building an effective managerial organisation to utilize human resources at all levels will be badly needed in private and public enterprise managements as Indian industrialisation proceeds apace and the failure of managements to see to this will impede industrial development.

When V. V. Giri was Labour Minister more emphasis was placed on collective bargaining and voluntary conciliation than on compulsory arbitration. This is known as the "Giri Approach" for achieving industrial peace. Even in his inaugural address at the recently held Andhra Pradesh Labour Seminar, he pointed out that "unless compulsory adjudication is totally removed from the Statute Book, lock, stock and barrel, the parties during the periods of mutual negotiations or voluntary arbitration will not place all their cards on the table; but will reserve the 'ace' one for the final game of compulsory adjudication." Although Mr. Giri's views have received wide support, it is neverthe less felt, particularly by labour, that conditions in India are not such that the provision for compulsory arbitration can yet be dispensed with.

It should be noted here that in the 1958 Labour Conference held at Naini Tal, an integrated policy of industrial relations with the approval of workers' and employers' representatives was chalked out. The acceptance of workers' participation in management and the code of discipline and conduct, agreed upon by the employers' and employees' representatives form the basic pillars of an integrated policy. It is an admitted fact that industrial labour is now more articulate, has powerful political friends competing for its allegiance, and who are ready to protect it politically against any shortsighted and selfish managerial practices.

In view of the growing importance of industrial relations and the fact that labour is fast coming into its own, statistics of industrial disputes are assuming greater significance as an index of industrial relations. But the collection and compilation of labour statistics in India is haphazard.

Although India is ranked among the first eight industrially advanced countries of the world, it remains, more or less, under - developed. Since independence, Govt. have undertaken the gigantic task of economic development and social reconstruction. The proposal to start an industrial relief fund for those rendered unemployed during the Plan period is included in the integrated scheme for achieving better industrial relations. Managerial attitudes in many cases still have strong overtones of authoritarianism and paternalism. Unions represent an encroachment of managerial rights, and the presence of " out siders " in the union executive is especially resented. It is no

wonder that the pattern of labour-management relations in India has been increasingly strictured by Govt.

Paternalism, as expressed through extensive employee welfare activities, is required by Indian employers not only by law but also by the necessity of developing a stable, committed industrial labour force. Nepotism in promotions to higher managerial positions is all too frequent. More managements are recognising the value of post-graduate training programmes for selected groups of middle management, and the few programmes which have been started in Indian universities deserve greater top management interest and support. Professional management associations, such as those in Bombay, Bangalore, and Calcutta merit greater support from the leaders of Indian industry. As long as India remains dedicated to economic development, the danger of the labour movement being converted into a "labour front" is always there, and trade union leaders as well as Govt. officials must guard against it.

In underdeveloped countries like India where economic policies are integrated in long-range Plans, the workers' full co-operation must be assured if the desired results are to be achieved. In India all talk of giving the workers a share in the administration is insincere. To better the lot of the down trodden is necessary to-day, the more so in a state which has as its aim, "a socialistic pattern of society."

The Indian trade union movement must bestir itself in this great task of industrial relations, never forgetting that only in a Democracy it is possible for labour to fight for what it considers its legitimate rights. The Kerala Governor Sri. V. V. Giri who is an eminent authority on labour problems has pointed out that "industrial relations are nothing more and nothing less than h u m a n relations."

Dr. K C. K. E. Raja,

Our Vice-Chancellor

and

Sreemathi Laxshmi N Menon,

Minister for External Affairs

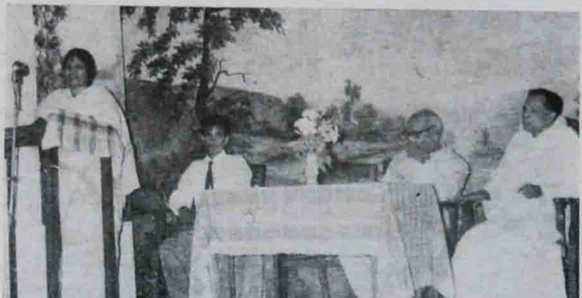

AUDITORIUM

LAYING THE FOUNDATION STONE

By

Sreemathi

Laxhmi N. Menon

WORK INAUGURATION

By

Sri M. P. Kochudevassy,

Municipal Chairman

Principal, Staff and Students at Work

History of Organic Chemistry.

+++++++++++++

Padmanabhan K.
III B. Sc. (Chemistry)

The important role played by Organic Chemistry in the development of modern scientific ideas and chemical industries is now well recognised and at present this branch of chemistry is receiving increased attention at the hands of educators all over the world. A historical survey of the origin and development of chemistry, as Mr. Hjelt has observed, clearly shows that isolated substances which are now classed as organic were known in ancient times, though their preparation in a state of purity was not perfectly carried out for a long time. H. Kopp in one of his books on the history of chemistry points out that men of the primitive ages knew how to convert sweet fruit juices into alcoholic beverages by fermentation. He says that ancient Egyptians and Germans prepared a kind of beer from barley. They even prepared alcohols, though rectification of alcoholic liquids, that is, increasing the proportion of alcohol by distillation was unknown to them. The term 'alcohol' was first used by Arabs by which they meant easily volatile substance and this term was actually given by Paracelsus and is reserved for it even today. Souring of wine, brought about by the agency of acetic fungus, as we know now, did not escape the notice of ancient people. Acetic acid [CH_3–COOH] is, therefore, the earliest known organic acid and it remained the only one for about a thousand years. Later in XVI century benzoic and succinic acids were isolated. Between 1760 and 1785 as a result of successful investigations of Scheele a number of other organic acids such as tartaric acid, oxalic acid, citric acid, malic acid, and lactic acid were isolated.

The knowledge of some natural colouring matters also goes back to the primitive times. Colouring matter of 'purple snail', indigo and the dye obtained from madder root were used by ancient people. All of these substances were obtained directly or indirectly from plants or animals which have an "Organised Structure" and in order to distinguish them from other substances of mineral origin, they were called Organic.

For a long time the view persisted that the compounds which are produced by plants and animals owe their formation to the action of a special force, the "Vital force", and the "Crude and Vulgar inorganic forces" which determines the nature and formation of inorganic substances has nothing to do with living nature. So it is was naturally supposed to be impossible to prepare the organic substances artificially by usual methods of Inorganic chemistry. Of course the nature of this hypothetical "Vital Force" was obviously very vague and general. Berzelius said in his "Lehrbuch" that "the Vital Force" lay completely out side inorganic elements, and determines none of their

characteristic properties such as density, impenetrability, electrical polarity etc. but what it is, how it is produced and how it ends, we cannot comprehend.

This idea of "Vital Force" which was the separating wall between organic and inorganic compounds was completely removed by Wohler who synthesised organic compound from "inorganic forces" without the help and exploration of "Vital Force". In 1824 he prepared oxalic acid from cyanogen. But the most remarkable achievement of Wohler is the synthesis of urea, a typical product of animal metabolism, by evaporating an aqueous solution of ammonium cyanate, an inorganic salt.

$$NH_4OCN \longrightarrow CO(NH_2)_2$$

(Ammonium cyanate) (urea)

This synthesis of urea from a pure inorganic salt really gave a death blow to the theory of "Vital Force" and was the stepping stone to the various modern developments in organic chemistry. In 1830 Wohler wrote to his master Berzelius: "I must tell you that I can make urea without the need of kidneys or of any animal whatever." This remarkable discovery of F. Wohler shows that "the same forces are operating behind the actions and formation of organic and inorganic worlds and there exists no sharp line of demarcation between organic and inorganic chemistry, a fact which has been now universally accepted."

If there is no fundamental demarcation between organic and inorganic chemistry as regards their chemical forces, and laws governing the formation of both substances why we need to have a separate branch of chemistry as organic chemistry? The chemical techniques do not demand such a separation, the methods of synthesis of both organic and inorganic compounds are analogous; the molecular structure or the different disposition of atoms in space is not a special property of organic compounds. But the advantage of division is primarily didactic. "It is the immense number of carbon compounds at present known, which far exceeds the number of inorganic substances, that justifies and indeed demands a special treatment for this class of substances." Thus, on the whole, the comprehensiveness and variety of carbon compounds is a unique phenomenon which actually constitutes organic chemistry.

Organic chemistry is thus essentially the chemistry of carbon compounds; and the distinction between organic and inorganic chemistry is purely arbitrary and made only for the sake of convenience. Why the chemistry of carbon compounds forms a separate branch is due to the fact that the carbon compounds are found in great abundance when compared to other elements. Out of nearly 98 elements of the Periodic Table carbon forms more than ten lakhs of compounds, whereas all the compounds of remaining elements come to about 75 thousand!! Again the striking similarity between various organic compounds, the gradation in properties and the characteristic behaviour of compounds are also responsible for forming a separate branch of chemistry. For example the alcohols behave more or less similarly. Most of the organic compounds are unstable at high temperature and they dissolve in organic solvents like benzene, alcohol etc. and their similarities which we do not find among inorganic substances, can be seen when we study the chemistry of carbon.

The most important and perhaps the sole cause of the abundance of organic compounds is that the unique capacity of

carbon atom to form very long stable chains and rings. Most of the organic molecules are highly complex. Soluble starch is believed to possess a formula $C_{1200} H_{2000} O_{1000}$ and some of other organic compounds are more complex than this. The alcohol $C_{10} H_{21} OH$ can exist in 507 forms. The theoretically possible number of isomexs of hydro carbon having the formula $C_{30} H_{62}$ comes to about 4, 111, 846, 763 !!

Organic chemistry thus first originated from an hypothetical idea of "Vital Force", and though Wholer's synthesis of urea disproved this theory, we find that there were scientists who believed in the theory of "Vital Force". However, the succeeding artificial preparations of many organic compounds from purely inorganic substances resulted in the gradual disappearance of the hypothesis of Vital Force. Even in 1847, Berzelius stuck firmly to the idea of Vital Force, Gerhardt doubted the possibility of the preparation of uric acid, sugar, etc. without the help of organic substances. But the conception of Duma and Liebig regarding organic compounds was entirely different. They thought that organic compounds are generally highly complex whereas inorganic substances will be simple. This was because at that time the inorganic substances then known were much simpler in structure compared to organic compounds. But modern discoveries throw light on the fact that there are also complex compounds in inorganic chemistry. Later on it has been found that carbon is the element which is present in all organic compounds and the modern division of organic and inorganic chemistry is based on the fact that organic chemistry is essentially the chemistry of carbon compounds. In 1848 Gmelin in his " Handlach " referred to carbon as the one essential constituent of organic compounds. Of course, there are certain exceptional cases where the boundary is not yet clearly defined. For example carbon monoxide, (CO) carbon dioxide (CO_2) and carbonic acid, though they are carbon compounds, are so intimately connected with inorganic branch that they are generally dealt with in inorganic chemistry.

Though the origin of systematic organic chemistry, as it is, is a much later development, the growth of this branch both in practical and theoretical fields is rapid. During the first half of 19th century organic chemistry was in its infancy. It was only a chemistry of simple analysis. But with the accumulation of a large number of organic compounds schemes of classification were adopted. Before the beginning of the second half of the last century there were only a very few "aromatic" compounds and scientists knew little about their structure. But with the development of organic chemistry a number of aromatic compounds were discovered and in fact this gave a great impetus to science. Compounds derived from, or related to benzene were called "aromatic" and in all of them the common "phenyl radical" was supposed to occur. Thus there is a division in organic chemistry into two groups. aliphatic and aromatic. But all organic compounds cannot be grouped into these two "water-tight compartments," aliphatic and aromatic, because there are other compounds that occupy intermediate positions having a blend of the properties of both; such are alicyclic compounds. Coal-tar proved a store house for numerous aromatic compounds and in modern times the centre of interest has been shifted more and more to such natural compounds. It was actually the great scientist Kekule who established the structure of a number of aromatic compounds and in fact his

theories on the structure of organic compounds marked a new era in this branch. The accidental discovery of the first coal tar colour, "mauve" by the eighteen-year-old W. H. Perkin in 1856, while attempting synthesis of quinine, paved the way to the synthesis many of dye stuffs and the consequent development of aromatic chemistry. The establishment of a coal-tar distillery in England in 1822 marked the industrial application of aromatic chemistry in the manufacture of various useful organic compounds. During the second half of the last century organic chemistry reached the synthetic stage and since then the development is continuous, rapid and almost phenomenal.

The intimate relation of organic chemistry with vital processes makes it difficult to distinguish it from biochemistry. Organic chemists prepare valuable drugs like "atropine" or medicines like "atebrin" and "sulphanilamide" etc. in their laboratory and in fact this attempt has contributed much to the advancement of pharmacology. "Modern civilized world, to a great extent, is indebted to organic chemists. The innumerable manufactures such as dyes, soaps, drugs, spirits etc. have added to the comforts of modern civilized world." The discovery of vitamins and hormones has opened a new chapter in organic chemistry. Again we have got a number of antibiotics like penicillin, streptomycin etc. which have given great relief to suffering humanity.

ALWAYS INSIST ON

Laboratory and Fine Chemicals
Analytical and Laboratory Reagents
Amino-acids, Stains, Drugs, Vitamins, etc.

Manufactured by E. Merck and other renowned producers,
directly imported by

S. MATHURADAS & CO.,

POST BOX NO. 2113,
PRINCESS STREET,
BOMBAY-2.

Gram: SMATHURCO. **Phone: 30273**

Can Planning Be Democratic?

V. Balakrishnan (I. M. Com.)

Prof. Robins has said: "All economic activity involves planning". The U. S. A. believes in planning and so does the U. S. S. R; but the mild type of planning found in the U. S. A, cannot be compared to the extreme type of totalitarian planning found in Soviet Russia. Obviously Democratic planning is distinct from Socialist planning. Planning has come to stay, but there are wide divergencies in the application of the plans. All countries have plans, but the pattern varies from country to country.

Planning implies conscious and deliberate lay out of scarce resources and the setting up of certain targets to be achieved with in a definite time limit, and this in turn, implies centralized control. Planning is impossible in the absence of a Government with all power concentrated in the centre. In essence, planning involves order, subordination, regulation and control. In a planned economy, the centralised authority decides what to produce and how to produce it. This author ty also draws a clear line of demarcation between public and private sectors, so that plans may be carried out successfully. Complete loss of personal liberty and property is the direct result of such plans when carried to its logical conclusions, and the champions of democracy knowing this look upon all planning with distrust.

Liberty is precious and history tells us that wars arise because one group tries to deprive another of its freedom. Till the recent past all emphasis was placed on political freedom; but now the emphasis is all on economic freedom, because political independence without economic freedom is meaningless. In a democracy human rights are respected and individual liberties are regarded as sacred. Every citizen has the freedom to spend, save, or invest as he likes. He has full freedom as an entrepreneur and as a consumer. To plan in a democracy without loss of freedom to the individual is an all but impossible task. The individual loses some of his rights, however careful the planners may be, if the state enters the economic field as a competitor. In a completely planned economy of the kind found in Soviet Russia, no regard is paid to individual rights and liberty. The individual as such does not exist. Everything is sacrificed to a lifeless entity called "The State". Lord Maynard Keyes was certainly right when he uttered these words: "It is better to allow people to tyrannize over their bank balances than allow them to tyrannize over their fellow citizen".

In a democracy, one set of economic policies may be scrapped in favour of another but in practice, this rarely happens in countries where democracy has taken firm root. This is not to minimize the danger, but only to point out that there is no cause for undue alarm.

In a planned economy, the state has a finger on every pie: there is a "ceiling

on enterprise", and as a result the so called "Consumers' soverignty" is curtailed. Prof. Hayet saw this danger when he said that, "any attempt to act consistently will necessitate further and further measures of control until all economic activity is brought under one central authority". He even goes to the extent of associating planning with totalitarianism.

But planning as a panacea for the economic maladies of the 20th century has been accepted even by "the defender of the darling of free enterprise" — the United States of America. The exigencies of war and depression placed the capitalistic countries on the horns of a dilemma. Should they tread the beaten path, or should they resort to planning? As the capitalistic system was unable to cope with the growing evils of poverty, starvation and disease, countries bowed to the logic of events. Planning on a restricted scale was accepted as part of the national economy. As observed by Seymour E. Harris planning before the introduction of the Economic Budget in the U. S. A. was, however, sporadic and limited. Really, New Deal Planning was, "remindful of Don Quixote jumping on his horse and riding in all directions at one time". But it did not satisfy itself with the "loaves and fishes", it had from such sort of lucrative planning. Planning technique has further developed in that country ever since the introduction of the "New Deal" programme. Today the state is a partner in the various schemes drawn up for the uplift of the common man. The T. V. A. is an argument in favour of limited state control.

In the U. K. ever since the publication of the "White Paper" on employment policy (1944), that country is committed to a mild type of planning without sacrificing the essential liberties of a free society. The 'White Paper' on the economic survey of 1947 and the policy followed by the Labour Government and the Torries who succeeded them show in which direction the wind is blowing.

India has a constitution which safeguards the fundamental rights of the individual. The constitution states in unambiguous terms that it is the duty of the state to educate its citizens and to see that they are suitably employed. Unless this is done, all talk of welfare state is idle. This in itself is ample proof that India has strong faith in individual liberty and dignity.

Since the acceptance of planning technique as an overall remedy for her underdevelopment and evils of poverty and misery, India has launched and completed two-five year plans and has already started the third, for which she has set aside Rs. 10400 crores. All this has been done within the space of fifteen years.

There is much apprehension about the success of the plans due to a variety of reasons and the plans are criticized by politicians and economists alike. The idea of a "Socialistic Pattern of Society", has come in for a lot of mud-slinging. Planning, say its critics, has created a ceiling on enterprise and has lowered efficiency because of undue intreference on the part of the state. Restrictions and controls have killed initiative. State participation in trade and industry is opposed tooth and nail by industrialists and businessmen. The public sector can expand only at the expense of the private sector, and the fear is that private enterprise may disappear entirely.

But it has to be recalled here that India is pursuing a mixed economic policy – the private and the public sectors existing side by side. Indian planning follows neither the totalitarian pattern nor the democratic pattern, for both are unsuitable to Indian conditions, though for different reasons. The goal of India is a socialistic pattern of society within a democratic frame work. West Germany is a living example of a democratic country which purseus Socialistic ideals. Planning need not entail loss of personal liberty and freedom. West Germany's post-war reconstruction is really a 'miracle', for that Republic is wallowing in prosperity. The 'German Miracle', proves that "the age-old antithesis between unbridled liberalism and soulless State Control" is a myth. West Germany has shown, "a middle way between out and out freedom and totalitarianism". If a man condemns planning even in the face of such evidence, then he is, according to W. A. Lewis, on the verge of insanity.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS OF
Scientific Instruments, Glassware, Chemicals Etc.,
PLEASE CONTACT:
THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES COMPANY LTD.,
POST BOX NO. 124, CANTONMENT,
TRIVANDRUM-1.
Stockists of:
SARABHAI MERCK CHEMICALS
Regd. Office & Works: TAMBARAM
Other Branches: MADRAS & BANGALORE.

Rev. Fr. Boniface C. M. I., M. A.

(1923 — 1962.)

(Fr. Lazar C. M. I., B. A., L. T.)

As a bolt from the blue there came the news: "Father Boniface is drowned." To many a heart it gave a shock—a shock too strong to bear. The eye - witnesses had it on the spot, his superiors and brethren in religion, his beloved parents and relatives not long after. The college staff and the students to whom he was so dear, could hardly bear nor believe it.

It was the 18th of March, the Vigil of the feast of St. Joseph, the feast when his death is commemorated throughout the whole Catholic church. St. Joseph, the patron of good death, was the special heavenly patron of Fr. Boniface. He was with Fr. Gabriel, the Principal, and with some other Brothers, at the Carmelite Villa, Chalakudi. Early morning he went to the neighbouring Convent where he celebrated the Holy Sacrifice, in which he offered with Christ, the High Priest, and offered himself as a victim with Christ, the Divine Victim. He gave the nuns a short instruction and returned to the villa.

The blazing sun was nearing the zenith in the cloudless sky. All living things—the plants and beasts and birds—were drooping low, struck as it were by the fiery arrows of the noon - day sun. Fr. Boniface felt the heat and wished to have a dip in the cool waters of the neighbouring stream. Fr. Principal and some other brothers offered to keep him company. All reached the bank. It was about 11-30 a. m. They reached the spot where the water was a bit deep. In other places water was too shallow for a convenient bath. One of the brothers got in, and had a short swim. Fr. Boniface too tried to do likewise. But before he completed the round, he lost his buoyancy. Hardly did others realize the danger, when Fr. Boniface sank down never to rise again. A minute or two passed when the on-lookers stood rooted to the ground stupefied by the sight.

Soon those who got the news rushed to the spot and began the search. The water in the place of the accident was but seven or eight feet deep. In fact there was nothing extraordinary there for one to get drowned, unless the sudden shock affecting his weak heart, paralyzed the whole frame. The soul of Fr. Boniface left its mortal coil without a word of farewell to those who loved him and for whom he laboured day and night.

To us who stand bewildered by the event he might whisper :—

Why shrink, my brethren, and
startle at destruction:
'Tis divinity that stirs within us:
It is heaven itself that points out
a hereafter
And intimates eternity to man.

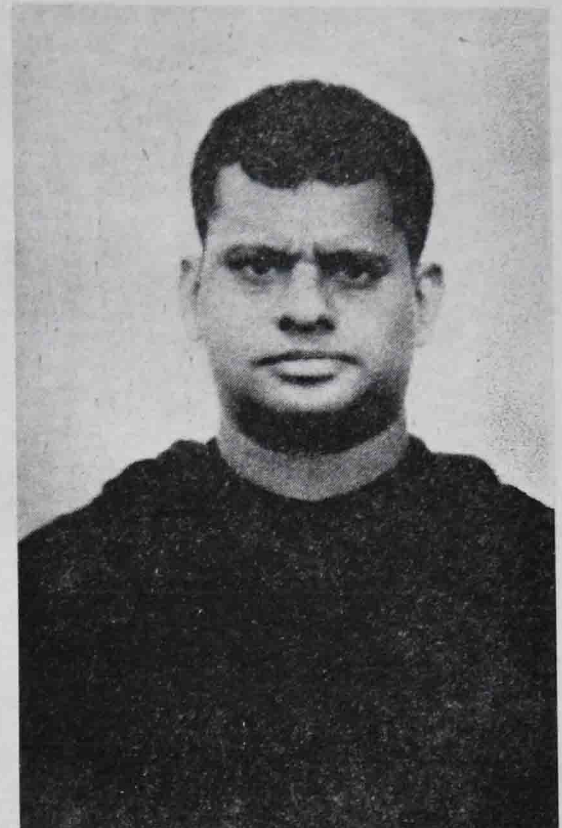

Late Rev. Fr Boniface.

MAY HIS SOUL REST IN PEACE

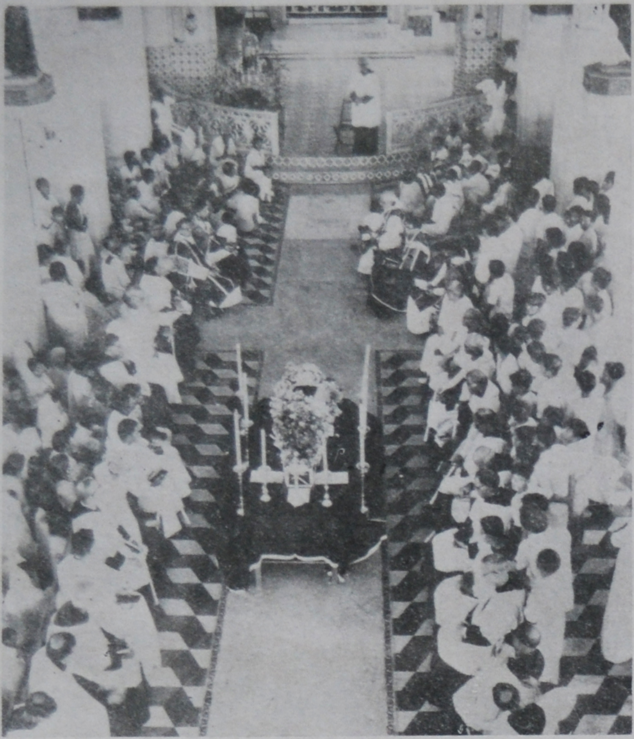

Funeral of Rev. Fr Boniface

Naturally there was a big gathering of all sorts of people round the deceased. The phone had broadcast the news in trembling accents far and wide. The next day — 19th March — 10 a. m. was fixed for the burial and the corpse was borne to the monastery Ampazhakad, the place where he entered religion and made his noviciate eighteen years ago. The ceremonies of the burial were over by 11-30. Besides the many fathers, both religious and secular, there was an unusual throng, including his beloved pupils and co-professors to bid him farewell.

The sudden departure of Fr. Boniface from our midst under circumstances over which we have no control, though painful, is well calculated to impress on our minds some of the most valuable maxims,

"Death certain but time uncertain"

"Death will come like a thief, at a time and place least thought of"

"Sceptre, learning, physic, all alike
Should tumble down and come to dust."

maxims which have converted many a sinner into great saints.

Fr. Boniface had not completed his 40th year when he went to his reward. He was born at Pavaratty on the 10th April 1923, of pious parents of Tharayil house. He was the second child of his mother who passed away leaving him quite an infant. His father married again. But the step-mother, thanks be to God, was most motherly towards him and his elder brother. When he was studying under me in the High School, for then I was the Head master of St. Joseph's High School, Pavaratty, hardly a day passed without his step-mother inquiring after his studies and good behaviour. Thus he grew up in the motherly shades of his good step-mother, adding much to the tenderness of his character.

"The child is the father of the Man!" Simplicity and humility, gentleness and unostentatiousness which characterised him as a priest and lecturer, were quite visible in the quiet-going and kind-hearted boy, Mathew, for that was his baptismal name. From his tenderest years he practised a childlike devotion to St. Joseph. After his High School Career, when he entered the Carmelite Congregation and received the new name, Boniface, he added to this, the name of St. Joseph and placed himself under the protection of that great heavenly patron. St. Joseph seems to have been highly pleased with this humble, simple soul and placed him under his special protection. His death on the 18th March, the Vigil of his feast, may be looked upon as a mark of his special predilection, as if St. Joseph invited him to celebrate his feast on the 19th with him, in the company of the holy angels and saints in heaven.

After his one-year's noviciate, he took his temporary vows on the 15th Oct. 1944 and the perpetual vows three years later on the same date in 1947. After a brilliant ecclesiastical study of ten years he was ordained priest on the 21st Dec. 1952. Soon he was sent for College studies and in March 1958 he took his M. A. degree in Economics. The same year, in June, he joined Christ College as a lecturer. In March 1961, he gained with distinction another post-graduate degree in Politics. It was his sense of duty and steady application and not any extraordinary talent— perspiration and not inspiration — that gained him the laurels. It was only for four years that he could render his service to the college which had very great expectations in him, as he was so highly

qualified. During these four years of service, he won the hearts of all with whom he came in contact by his meekness and humility and he worked for his pupils with clock-like regularity and unsparing endeavour.

As a lecturer he was a great success. Yet what his co-lecturers and college students admired in him was his child-like simplicity and generosity to a fault. He was always ready to serve. To say "Nay" was impossible for Fr. Boniface. Though he was highly taxed for time, never did he refuse any service for the good of souls — preaching, hearing Confessions and the like. He was proud of the religious livery he wore and to his duties as a religious, he gave the greatest importance. It is, therefore, no wonder that the college staff and students found in him a hnmble and simple religious before whom the pride of the worldly pomp and show bows its head in reverence.

May his soul rest in peace.

For

ALL KINDS OF SPORTS GOODS, PRIZE CUPS, SHIELDS, MEDALS AND TOYS

VISIT

SPORTSLAND

SWARAJ ROUND

TRICHUR-1

Phone No. 143

The A. I. C. U. F. 4th National Congress.

John Chakkalakkal III B. Sc.

The 4th National Congress of the All India Catholic University Federation at Ernakulam (29th December, 1961 — 2nd January, 1962) is an important milestone in the history of the Pax Romana Movement in India. Pax Romana is an International Catholic University Organisation, the purpose of which is to bring to the limelight the Catholic spirit and truth and to promote Catholic action at the University level in different countries. It consists of two sections; the students' section and the graduates' section. The A. I. C. U. F. stands for the Pax Romana Movement in India. It was affiliated to Pax Romana at its World Congress held in Washington in 1939. The graduates' section is known as the Newman Association (NA). The students' section has 135 units all over India with a total membership of over 11,000.

The fundamental aim of the All India Catholic University Federation is to make each and every Catholic student community-minded so that he may do his duty to his neighbour in the field of religion, culture and learning. Since it is a part of the world organisation, it tends to develop international outlook. In India the organisation functions as a social movement and the A. I. C. U. F. is the premier Students' Organisation in the country. Besides its numerous activities like the holding of leadership camps, study circles, seminars and work camps, the A. I. C. U. F. also conducts National Congresses every three years. A National Congress is essentially a mass activity open to all members and to all friends of the movement. The first Congress was held at Madras in 1952; the second at Bangalore in 1956 and the third at Bombay in 1958. These Congresses have all been very successful and have done much to the spread of Catholic ideals.

The 4th National Congress was also a grand success. Three thousand delegates attended this Congress, thus proving that modern youth still looks to the Catholic Church for guidance in all matters relating to the spirit.

The inaugural meeting of the 4th National Congress of The All India Catholic University Federation was held at 5 p. m. on the 29th December, 1961. The inaugural address was delivered by His Eminence Cardinal Gracias, Archbishop of Bombay, who offered on the same day at 7 p. m. the Federation's Holy Mass. The programme was varied and interesting. Religion played an important part, but other aspects of life were not neglected. For instance, the workshops came in for their due share of admiration. The main subject for discussion was "Students And Social Justice".

The second day's function began at 7 a. m. with the Holy Mass offered by His Grace Most Rev. Dr. Joseph Attipetty, Archbishop of Verapoly. At 5 p. m. the

plenary session began with Kumari Valsala Paul, the A. I. C. U. F. Treasurer, in the chair. During the intervals there were workshops for discussing the general theme of the Congress. A novel feature of the Congress was the presence of the eminent speaker, Mr. Douglas Hyde from London. He was introduced to the audience by Rev. Fr. Joseph Vadakkan. Mr. Hyde made a fervent appeal to the delegates to live up to their faith.

On 31st December the daily function began as usual with the Holy Mass offered by His Grace Mos. Rev. Dr. Joseph Parekattil, Archbishop of Ernakulam, at 7 p. m. After the workshops the delegates visited the hospitals, slums and orphanages of the town. After the plenary session in which Dr. P. D. Devanandhan, Director, Christian Institute for the Study of Religions and Society, Bangalore addressed the members. From 10 p. m. to 11 p. m, a "prayer vigil" was conducted by His Grace Most Rev. Dr. Angelo Fernandes Co-adjutor, Archbishop of Delhi.

The next day – New Year Day – the Federation's Holy Mass was offered by His Grace Most Rev. Dr. Gregorios, Archbishop of Trivandrum and the day's function began. The plenary session began after the workshops, and Mr. P. T. Chacko, Minister for Home affairs, Kerala State addressed the members and then Mr. Francis Njiri from Kenya followed with a fine speech. Many will remember this Congress because of the Pilgrimage to Sanda Cruz Cathedral. His Grace Most Rev. Dr. E. D'Souza, Archbishop of Nagapur addressed the delegates there; and after the Benediction of the Blessed Sacarment given by H. E. Rt. Rev. Dr. Alexander Edezath, Bishop of Cochin, the party returned by boat.

The A. I. C. U. F. 4th National Congress concluded its sessions on 2nd January 1962. In the morning the Holy Mass was offered by His Grace Most Rev. Dr. Matthew Kavukatt, Archbishop of Chenganachery, and the concluding session began under the presidentship of Sri John Mendus, the A. I. C. U. F. President. The General Secretary Kumari Margret Nazareth read the general report of the workshops. The 4th National Congress came to an end with the message given by H. E. Rt. Rev. Dr. L. Raymond, Bishop of Allahabad.

Not only Roman Catholics but also many people of other religious organisations attended the sessions of the Congress. It was a pleasure to meet Indians from other parts of India as it was a pleasure to meet people from foreign countries like Malaya, Kenya and Ceylon. Different languages could be heard on all sides, but this could not hide the fact that all the delegates were the members of one big family, The Catholic Church. Even a superficial obs erver could feel the strong ties of love and religion that bound the delegates to one another. The Catholic spirit is firm because it is built on the rock of faith.

Thanks are due to those who made it possible for the students to attend the Congress. It is impossible to think of the Chaplain General Rev. Fr. P. Ceyrac S. J. and the Vice Chaplain General Rev. Fr. Samuel Rhyan S. J. without deep feelings of gratitude. Their invaluable guidance was at the disposal of every one and they went out of their way to make the function the huge success that it was. A word of praise is necessary for the members of the association who have worked unselfishly for the spread of Catholic ideals.

Final B. A. (Economics) — 1961-62

Final B. Com. — 1961-62

Final B. Sc. (Chemistry) — 1961-62

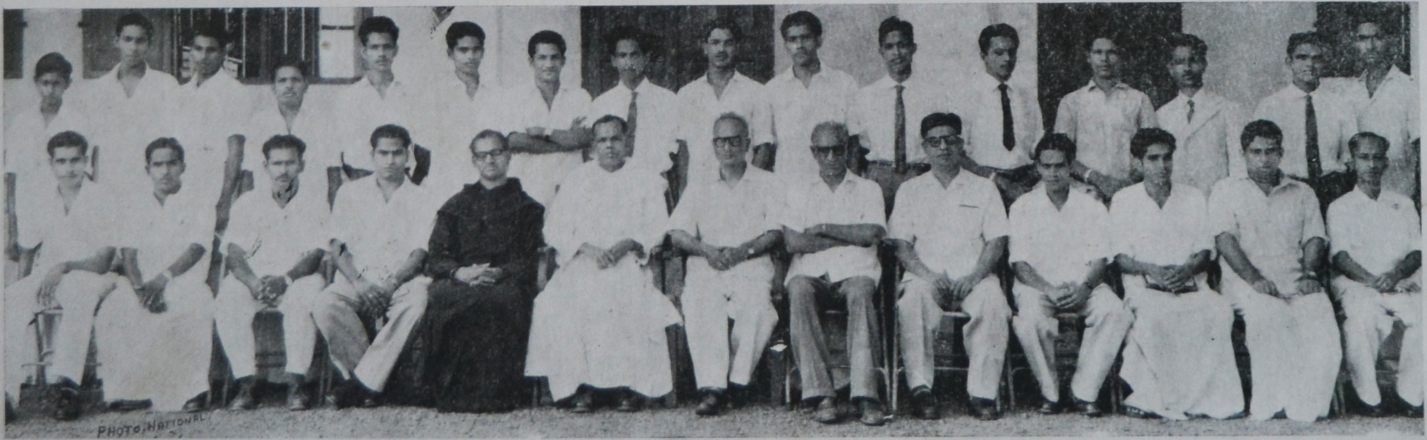

Final B. Sc. (Zoology) — 1961-62

The South Indian Bank Ltd.,

Estd: 1929

H. O. TRICHUR

A Scheduled Bank

RATES OF INTEREST ON DEPOSITS

SAVINGS BANK A/c

Interest @ 3½ % P. A.
Withdrawals allowed by Cheque. Weekly limit up to Rs. 1,000/-

CURRENT A/c
1% P. A.

FIXED DEPOSITS

For period of 3 months to 5 years-Interests rates ranging from 4 % to 5% P. A. Special rates up to 5½% P. A. allowed for bigger amounts

SHORT NOTICE DEPOSITS ACCEPTED ON ATTRACTIVE Terms

ADVANCES

granted against Gold & Bullion, Government securities and other approved goods on liberal terms

BRANCHES:

Alleppey	Gobichettipalayam	Madurai	Ponani
Alwaye	Irinjalakuda	Manjeri	Pulincunnoo
Ayyanthole	Kollengode	Mannarghat	Salem
Bangalore City	Kottayam	Nilambur	Tellicherry
Bhavani	Kozhikode	Ottapalam	Tirupur
Cochin	Kunnamkulam	Palghat	Trichur
Coimbatore	Madras G. T.	N. Parur	&
Ernakulam	Madras Mt. Rd.	Pollachi	Wadakkancherry

ALL TYPES OF BANKING BUSINESS TRANSACTED

T. A. MANEY
Dy. General Manager

M. V. JOHN
General Manager

NATIONAL INTEGRATION OF INDIA.

K. N. Satyanadh I B. Sc.

We hear now-a-days much about the national integration. A meeting to explore ways and means for bringing about national integration was held in New Delhi at which political leaders and other important persons spoke about the prime necessity of national integration. Acharya Kripalani described the meeting as a session of sinners. It is a sad fact that even after fifteen years of Independence national integration still remains an ideal. Political rivalries dominate the stage to the detriment ot larger interests of the country. On all sides one hears of bickerings and quarrels among people who do not seem to care a jot either for their state or for their country. To make people think in terms of India is an arduous task but it must be done if India is to hold her place in the comity of nations. A Hindu never supports a Muslim and a Muslim never supports a Sikh. Sectarian jealousies and narrow prejudices are not peculiar to this country. Richard Nixon, a candidate for the office of president asked for votes in the name of his religion. Coming back to India one reads about the activities of the 'We Tamil' and the 'Akali Dal'. Movements of this kind slow down the march towards economic independence and social justice, the goal towards which the country is proceeding. All separatist tendencies must be nipped in the bud. No quarter must be given to any party political or otherwise which wishes to feather its own nest.

When Rajaji spoke in English the people of Lucknow asked him to speak in Hindi, though he could not speak in that language. He was forced to disperse the meeting. When Lohia came to Madras he was asked to speak in Tamil and as he eould not, the audience left the place.

The unfortunate incidents in Aligarh and Jubbalpore were like knife – thrusts in the hearts of all decent people who feel that all men can live like brothers even though they profess different religious creeds.

Party leaders play on the religious feelings of their people in order to catch votes. Glib orators play with the electorate as a cat plays with a mouse and the country suffers for all this tomfoolery. One man promises by hook or by crook to break away from the Union and another vows that 40,00,00,000 odd people shall speak the language of his choice. On and on they talk, without pausing to think of the havoc they create in their wake.

Severe measures must be taken against those who are bent on splitting up the country into bits. They cannot

put a stop to the current tendency to concentrate all power at the centre but they can delay it and this is harmful. Modern society has no place for such men.

India is coming into her own, and in a short time she will be playing a leading part in the councils of the world. Most of the nations of the East take India as their model. Africa relies on the moral backing of India in its fight for freedom. European nations have come to realize that India cannot be ignored any more. Her huge population, her geographical position in world strategy, her vast natural resources and her long tradition of peace and friendship with all nations make her one of the greatest countries in the world to-day. No longer can the West shut their eyes to this obvious fact.

THE ST. GEORGE'S PRESS

ദി സെൻറ് ജോർജ്ജസ് പ്രസ്സ്

PRINTERS:
ENGLISH, HINDI,
MALAYALAM,
TAMIL, Etc.

BOX-MAKING,
RULING AND
BINDING
A SPECIALITY!

IRINJALAKUDA. (Kerala State)

Proprietor:
Thomas Varghese Pallipat.

MY SPACE TRAVEL.

N. Vijaya Kumaran (P. U. C.)

That day was a red-letter day in my life. It was 13th of October 1961. I had my lunch and I was sitting on an easy chair with 'The Indian Express' in my hand. I was reading an article on the latest inventions of the Russians. The clock struck two. Some body knocked at the door. I got up and opened it to find the postman with a telegram in his hand. With shivering hands I took the cover from him. The contents made me jump with joy because it was from Premier Khrushchev. I was one of the three candidates who were to be interviewed for the first flight into the space. I gazed at the words in bewilderment: "You are one among the three candidates selected to be interviewed for the first space travel scheduled to take place during the next month. You are requested to prepare to start Moscow on 15th October by special plane sent from here. Wishing you success."

I had very little time to get ready but I was not bothered because I had very little packing to do. After the bags were strapped I stepped out to wish every one good-bye. The gaping face of my friends made me laugh but I kept a straight face.

With a beating heart I got out of the plane at Moscow. An officer took me straight to Khrushchev who shook hands with me and whispered into my ears "our hero". I was also introduced to the huge crowd which had come to have a look at me.

The flight was to take place twenty-three days later and in the meanwhile I was trained for that most gruelling of all human endeavours: a flight into space. The medical examination presented no difficulty but the other tests placed a heavy strain on my mind and body. There was a round platform of about 10 ft. diameter. I was asked to get on to the platform and to stand in the centre of it and I had no sooner done it than it began to rovolve at a terrific speed. I lost consciousness and came to only half an hour after it had stopped revolving. I passed because I had remained on my feet for the stipulated length of time.

All the tests were over and there were only five days left for the space travel. To my unbounded joy I was told that I had been selected.

I was taken to Premier Khrushchev who embraced me and who then passed me on to a group of scientists. One gave me instructions regarding the special transmitter fitted in the rocket, the second taught me everything about atmospheric pressure and the third gave me general directions.

At length the day of adventure came. I got up at 5-30 A. M; had my bath and breakfast. I was taken to the tip of

a big tower specially made for the purpose. The cosmic rocket was on the tower. From the top of the tower I could see the big crowd which had come to see me off.

The rocket was about 30ft in diameter and through a door I was led into the interior by a scientist who gave me last minute instruct'ons. The rocket was the last word in luxury and whatever qualms I may have disappeared at once.

The scientist went out and he closed the door behind him. I was alone in the shell. Within a few seconds I heard a sound like that of a machine gun and the rocket began to move. I felt at ease as I was able to move about. After half an hour I looked through the peep hole and saw the earth miles below me., it was about as big as a foot ball. The rocket was studded with gadgets and by means of one I got a photograph of my erstwhile home. My mind began to take cognisance of its immediate surroundings. My watch had stopped working and my body was not resting on the floor. As a matter of fact I was suspended in space. It dawned upon me that the laws of gravitation had ceased to operate upon me: this meant that I was very near the moon. I was building castles in the air when an ear-splitting explosion brought me to the ground.

I opend my eyes to find myself still subject to the laws of gravitation. I was in my easy chair.

Phone 77 Estd. 1896

ALENGHADEN'S VESSELS HOUSE,

Merchants & Manufacturers of

STAINLESS STEEL, BELL-METAL, COPPER, BRASS & ALUMINIUM.

TANA & MARKET, IRINJALAKUDA.

(KERALA STATE)

PANCHAYAT RAJ.

A. G. Adoor, Final B. A.

"The scheme of development through democratic bodies or Panchayat Raj is the most significant step forward and represents the fruition of a general approach which was urged both in the First and Second Plans," says the draft outline of the Third Five Year Plan. The success of any rural development programme depends mainly on the efficiency of Gram Panchayats.

The real life of India is to be found in the hundreds of thousands of villages scattered throughout the sub-continent and it has been always so. The development of India means the development of these villages, and this is possible only when Panchayats are well organized. Gandhiji, who knew this well, turned the attention of the people to the village. The whole purpose of the Panchayat Raj is to train men and women to govern themselves in all matters which relate to their Panchayat. In short, Panchayats foster the spirit of self-government.

The system of local self-government is nothing new. In the history of India, people have known of it for centuries. Reference has been made to it in 'Jana Pada'. History shows us that the 'Panchayat' or the 'Gramsabha' was the pivot round which the life of the village revolved. The Panchayat Raj serves the community in diverse ways.

Social Purpose

The draft outline mentions four essential conditions for the success of development schemes organized through local democratic institutions. One of these is the effort which each Panchayat Samithi and Panchayat makes to mobilise local manpower and other sources and to enlist the co-operation of the people. Another condition is that the supplies aud services required by the local population should be made available to them at the right time. Again, waste or misapplication of funds should be prevented. Thus the Panchayat Samithis and Panchayats should devote special attention to measures for raising the standard of living of the under-privileged sections of the rural community. As increase in the agricultural production is the purpose of all rural schemes, all emphasis should be placed on increasing the yield per acre.

The aim and objectives of democratic decentralisation or decentralised democracy cannot be attained without competent, selfless and efficient leadership at the local level. Thus it is the duty of non-official elements in the Panchayat Samithis or Zilla Parishads to see that the administrative machinery pays adequate attention to the improvement of the conditions of the under-privileged and backward sections of every village community. After all they are the back-bone of India.

Decentralisation

As we have seen earlier, decentralisation of democratic powers is the aim behind the Panchayat Raj. Another factor which is expected to strengthen the

foundations of rural or decentralised democracy is the increasing co-operative effort in the rural economy of the country. The democratic decentralisation scheme would also require the creation of an increasingly large number of enthusiastic young men who would be interested in village life and village development. For this in every Panchayat Samithi area, a number of youth Clubs or 'Youvak Mandals' are being established. The members should be progressive youths of the locality who are interested in the affairs of the village and are ready to stick to their own village and adopt agriculture or some other occupation within the village.

Local leadership

The rural Youth Club movement which is an integral part of the Community Development, forms the bedrock of village democracy and their training along sound lines is a necessity. A time may come when youths may be at the helm of Panchayath affairs, and therefore, all attention must be concentrated on them. Never must they and those who train them forget that the peasant comes first. He must be lifted from the level of a beast of burden to that of a rational human being, enjoying all the rights and privileges which are his by law.

Democratic decentralisation is a landmark in the history of local self-government. A start was made a decade ago, and all signs point out to the fact that the villagers with proper encouragement are quite capable of looking after their own affains.

Progress is slow at the moment, but that is no cause for pessimism. An attempt has been made to solve the vexed question of small economic units, by combining them into larger ones. An economic unit consists of five villages with a population of 5,000.

The progress made by Rajasthan and Andhra Pradesh gives hope that it will succeed in other States also. There is no reason why it should not.

SPEAKER

GOVERNMENT OF KERALA

K. M. SEETHI SAHIB

Trivandrum,

November 10, 1960.

Dear Sri Kesavan Vydiar,

I have used the Chandrika Soap which you kindly presented to me. As I told you in person I have been using the Chandrika Soap for the past several years and I have found it to be very useful and efficacious in keeping the skin clean and free from skin diseases. I am sure your soap will gain increased popularity which it so eminently deserves both within and outside the State.

With best wishes,

Yours sincerely,

Sri C.R.Kesavan Vydiar,
S.V.Products,
Irinjalakuda.

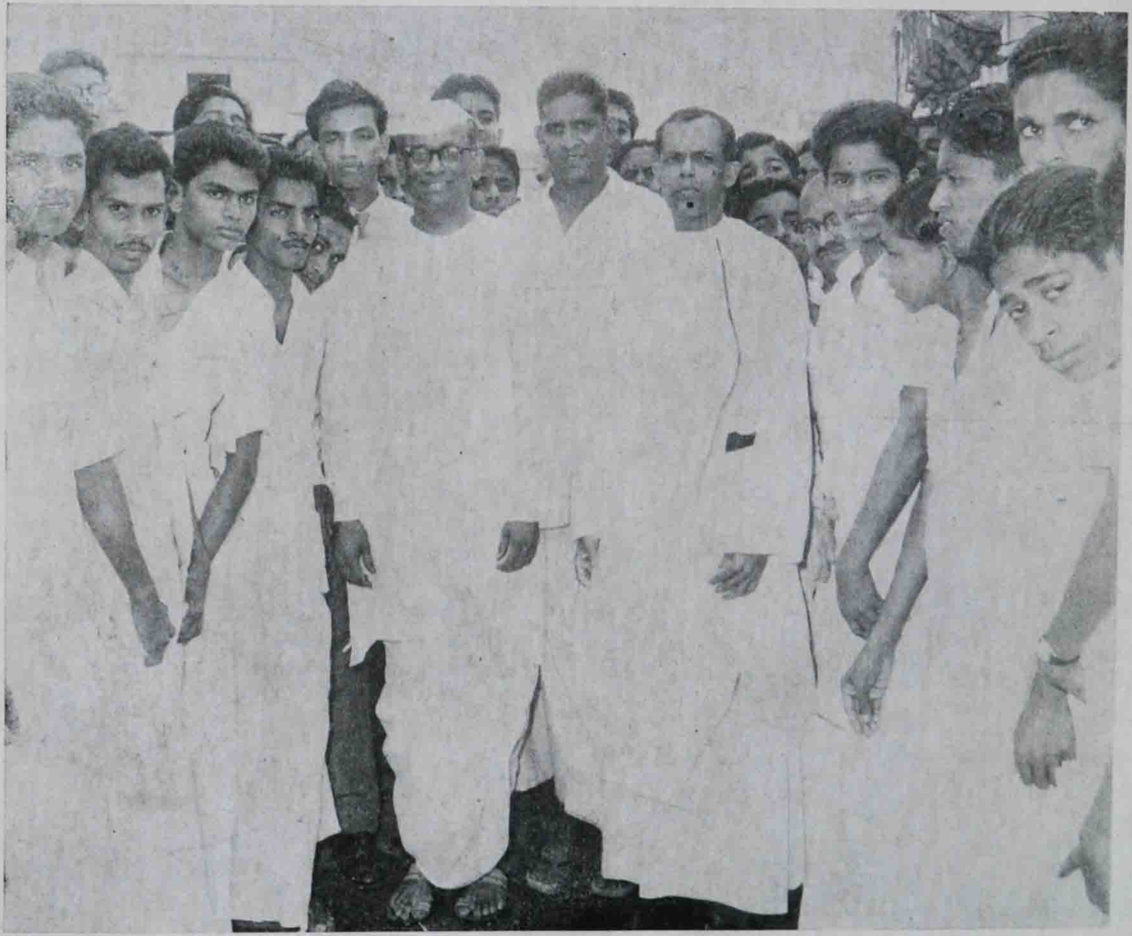

Congress President N. Sanjeeva Reddy in the College

Reception to Sri N. Sanjeevah Reddy on his arrival to address the students

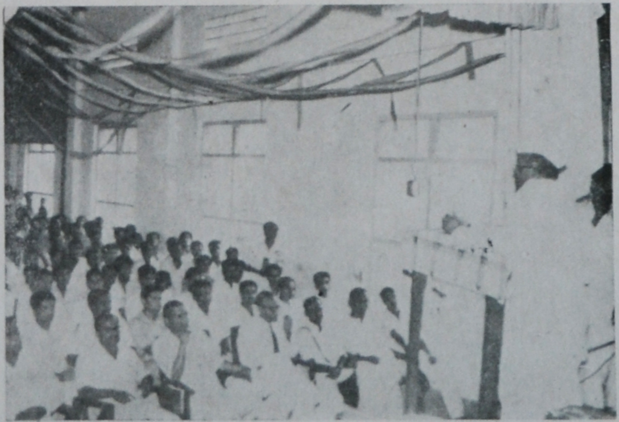

Indian Railways.

M. Gopalan, Final B. Com.,
A. S. M. (W. Rly.)

After hundred and eight years of meritorious service in the field of transport and communication the Indian Railways are entering on a new era of development. It is a well established fact that for a country to achieve economic prosperity, she must resort to industrialisation. Rapid industrialisation is possible only when the resources of the country have been tapped to the utmost. Without a well developed transport system, there can be no real industrialisation. India has reached the first milestone of her journey from an "agricultural industrial nation" to an "industrial agricultural nation" and the part played by the Railways deserves special mention.

Brief History.

The first railwayline 21 miles in length, was laid between Bombay and Thana in 1852. This railway line was operated by the G. I. P. Railway Company in 1853. In 1855 another company, the B. B. C. I. started operating railway services, the length of the railway line worked by the company being 28 miles. In 1942 the management of the Railway company was taken over by the Government of India. After the partition of India, the Government nationalised the different Railways. The total length of the railway lines in India is 40,000 miles, covering every nook and corner of the country. It is a matter for pride that the Indian Railways ranks the first in Asia and the fourth in the world.

Administration.

The Indian Railways is a Central Government undertaking and is under the Ministry of Railways. At one time the railways were under the P. W. D., but after 1905, power was delegated to the Railway Board, a nominated body of the Ministry of Railways. For purposes of administrative efficiency, the whole of India has been divided into 8 zones:—

Zones	Head Quarters
1) Western Railway	Bombay Churchgate
2) Central ,,	Bombay Victoria Terminus
3) North East ,,	Gorakpur
4) North East Frontier Rly.	Pandu
5) Southern Rly.	Madras
6) South Eastern Rly.	Calcutta
7) Eastern Rly.	Calcutta
8) Northern Rly.	Delhi.

Each zone has its own General Manager. The 8 zones are subdivided into various sub-zones. Decentralization has raised the standard of efficiency in the Railways. The Railways employs 11,43,918 men and women and their salary amounts to Rs. 184 crores. Recruits are sent either to The Officers' Training College at Baroda or to the Railway Training School at Udaipur for training. These institutions are equipped with the latest technical devices and the staff consists of men of wide experience.

Importance of Railways in our national economy.

India is a country blessed with vast natural resources spread all over the country. But the exploitation of these natural resources is a problem because of lack of facilities. The shortage of coal is due to this fact only. Most of the coal mines are in Bengal, Bihar and Orissa while the major industries which use coal are far away from these coal mining areas. Delay in the transport of coal has proved a serious handicap for these industries and this in turn has slowed down production. Key industries were forced to cut down production and raw materials rotted for want of transport. The immediate consequence was the blocking of capital, the very thing the country was trying to avoid.

The contention of the Railways is that there is a serious shortage of wagons and to meet this they have pooled their rolling stock; have requisitioned into service wagons fit for carrying cereals only; and have alloted a number of new wagons for the transport of coal. The problem is not as alarming as it appears because the factory at Perambur is turning out new wagons and because new wagons are being imported. Rome was not built in a day.

Turning to the other side of the picture one sees the thousands of youths employed by the Railways: young men who are eager to earn and learn and who are proud of their service

Agricultural production has received a new fillip by the construction of new lines. One of the major sources of their income is from the transport of agricultural produce. The relation between agricultural production and the income of Railways in given is the table below.

Year	Industrial production	agricultural production	National income	Income of Railways
1950–'51	100.00	100.00	100.00	100.00
1955–'56	122.4	122.3	118.4	120.3
1956–'57	132.6	129.3	124.3	132.2
1957–'58	137.3	119.9	122.4	144.4
1958–'59	139.7	137.0	130.0	148.4

In 1959 the Indian Railways carried 40 lakhs passengers and 3½ lakhs tons of goods. When the new Indian Railways Amendment Act comes into force the railway administration will be responsible for any loss or damage caused to goods carried by the railways. Indian Railways will also provide better facilities for the warehousing of marketable goods. It is proposed that 10 lakhs sq. feet space will be utilized for storage and warehousing. But the above facilities and advantages are not available to explosives and damageable goods.

Landmarks in the history of Indian Railways.

Till very recently, India imported from Western countries all her Railway requirements. Steam engines and wagons were bought from Britain and other foreign countries. But conditions have changed and India is fast becoming self-sufficient in this matter. The Chittaranjan Locomotive Factory in West Bengal and the Integral Coach Factory at Perambur in Madras State are the main feeders of the Indian Railways. The turn-over has increased rapidly in recent years. For instance, The Chittaranjan Locomotive Factory turns out a railway engine every 24 hours. Better still, the cost of production has gone down considerably.

One of the noteworthy achievements of the Chittaranjan Factory was the manufacture of an electric locomotive, the first of its kind in India. Another noteworthy feature was the change over to the latest technical methods, thus bringing the Indian Railways one step nearer to her Western rivals. The introduction of the "Route Relay Interlocking" system and the "centralized control and interlocking" system, have made the working of trains more economical and safe. "Route Relay Interlocking" is in operation at the Kurla Cabin of the Central Railway in Bombay, controlling the movement of 600 trains every 24 hours.

Accidents.

In spite of the latest safety devices, accidents occur with monotonous regularity. To put the blame on mechanical failure is to miss the point, because it is man who controls the machine. The fault lies with man, who is apt to slip at critical moments, however well-trained he may be. Unfortunately misguided and disgruntled men have added to the number of accidents by resorting to sabotage. Accidents there will be, but they must be kept to the minimum and this calls for a high sense of duty on the part of those who operate the railways.

Recently the Government appointed a Committee under the Chairmanship of Dr. H. N. Kunzru to enquire into the causes of accidents and to suggest suitable remedies. The Committee is busy getting its report ready. To guard against any attempt to sabotage the railway lines by anti-social elements it is proposed to gain the goodwill and co-operation of the villagers. Village committees will be formed to protect the railway lines and other properties of the railway. Every Indian must look on the railways as his own property. The employees are alive to the danger as is seen from their slogan, "no accidents due to human failure".

Conclusion.

During the Third Five Year Plan it is proposed to set apart Rs. 147 crores for the construction of new railway lines. India is trying hard to achieve self-suffi-

ciency as far as her railways are concerned. If the Indian Railways is to be a real benefit to the village areas, it is necessary to link the rail to the road. When expanding the net-work of railways, there should be a corresponding expansion of the road system also. Roads should be constructed linking each and every village to a railway station. Thus the rural population can easily avail themselves of the services of the railways for the purposes of transport. The day is fact approaching when the Indian Railways will be able to hold its own against the best railways in the world: the French Railways.

രണ്ട്

മഹൽസ്ഥാപനങ്ങൾ

1. **ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ്**   2. **ബോബൻ സാരിഹൗസ്**

ഇവ രണ്ടും ഭാവിതലമുറയുടെ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു.

എല്ലാവിധ തുണിത്തരങ്ങൾക്കും സമീപിക്കുക:—

ബോബൻ സാരിഹൗസ്

പ്രമുഖ സാരിവ്യാപാരികൾ

ഇരിങ്ങാലക്കുട.

ജാതിചോദിക്കുന്നില്ല ഞാൻ സോദരി,
ചോദിക്കുന്നു നീർ- - - - - -

—ഓബി—

Basket Ball Team

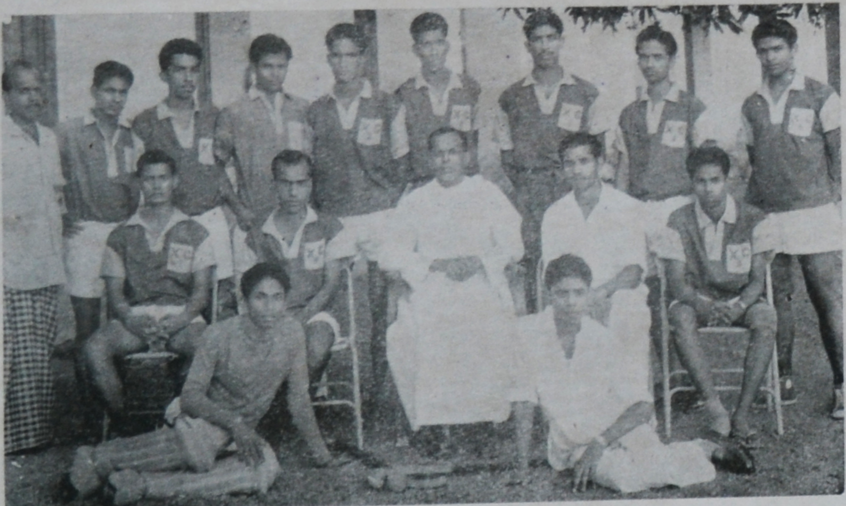

Hockey Team

MALAYALAM SECTION

CHRIST COLLEGE LIBRARY
AC. NO. 39544
CALL NO.
REF.

ദിവ്യനർത്തനം

കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, പ്രീ. യ. ക്ലാസ്സ്.

സ്വർഗ്ഗത്തിൻെറയരങ്ങത്തങ്ങനെ നൃത്തംചെയ്യു ദൈവം,
നിത്യത തന്നധരങ്ങളിൽ നിന്നുതിരുന്നിതുദാരം ഗീതം.
അഗാധമഹിതോജ്ജ്വലമാഗാനം പരന്നിതാശകൾ നീളെ
അതിനു തൻ കാലിണകൾ ചവിട്ടീയമോഘമാമൊരുതാളം.
നീലവിലോചനയുഗളം വൈദ്യുതവീചികളെങ്ങുമയത്തി
നീരവനിദ്രയിൽ നിന്നുമുണന്നു ദിഗന്തോപരിയൊരു രാഗം.
ദിക്കുകൾ തോറുമതങ്ങനെ തത്തിത്തത്തിപ്പാറിനടന്നു
മത്തു പിടിച്ചൊരു ദൈവത്തിന്നുടെ സർഗ്ഗവിലാസമുണന്നു.
ഒളി ചിന്തും മുഖകമലത്തിൽ പുതുസ്വേദകണങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞു;
അവയാണല്ലോ പരാർദ്ധ്യസംഖ്യ ഗ്രഹങ്ങൾ, നവലോകങ്ങൾ....
തിളച്ച മറിയുമൊരരുണനുണർന്നു, ഭൂമിയിതിങ്ങുവളർന്നു,
ഭൂമിയിലാദ്യം രണ്ടു മനുഷ്യാത്മാവുകളന്നു പിറന്നു.
പല പല പുല്ലുകൾ, വല്ലികൾ, പൂവുകൾ, ജീവികളിങ്ങു കിളർന്നു,
കടലും, കാററും .... സൃഷ്ടിച്ചിട്ടപ്പരമാത്മാവു തളർന്നു.
മർത്ത്യസ്നേഹത്തിൻ പുതുവീഞ്ഞു പിഴിഞ്ഞിട്ടാകാശത്തിൻ
മിനുത്ത നീലക്കോപ്പയിലങ്ങനെ നിറച്ചു ചുണ്ടൊടമത്തി.
ഉയന്നു പൊട്ടിച്ചിരിയി, ലപാരതപ്രകമ്പനം കൊള്ളുന്നു
നിറന്ന നീലക്കടലല തോറും മുകന്നു വിലയം കൊൾവൂ!

യുഗങ്ങളായിക്കേൾക്കാറില്ലേ നാമാപ്പൊട്ടിച്ചിരികൾ?
യുഗങ്ങളായിപ്പൊടിയാറില്ലേ വിയപ്പു തൻെറ കണങ്ങൾ?
യുഗങ്ങളായിക്കാണാറില്ലേ വീഞ്ഞു പുരണ്ടൊരു വാനം?
യുഗങ്ങളായ് നാം നുകരാറില്ലേ 'ഗ്രഹങ്ങൾ തന്നുടെ ഗാനം'*?

അവൻെറ നടനത്തിന്നവസാനം, സൃഷ്ടികൾ തന്നവസാനം,
അവൻെറ ഗാനത്തിന്നവസാനം, യുഗങ്ങൾ തന്നവസാനം!

[ആംഗ്ലേയകവി ജോൺ മേസ്ഫീൽഡിനോട് കടപ്പാട്]

* 'Music of the Spheres'

സി. മോഹൻദാസ്

പറുദീസകളുടെ മുന്തിരിത്തോപ്പുകളിൽ

"ഇനി വല്ല കാലത്തും ഈ യാത്രയെക്കുറിച്ചോക്കുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ യാത്രയെക്കുറിച്ചെന്തെങ്കിലും എഴുതുമ്പോൾ ഞങ്ങളെക്കൂടി ഓക്കുമോ?" പെട്ടന്നാണ് മി. ഷെറീഫ് ആ ചോദ്യം എടുത്തിട്ടത്. ലണ്ടനിലെ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഹോട്ടൽ മൂൺ ലൈററിന്റെ രണ്ടാം നിലയിലുള്ള ഒരു മുറിയിലിരുന്ന് ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഇന്ത്യൻ ഹൈക്കമ്മീഷൻ ഓഫീസിലെ ഒരുയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായ മി. ഷെറീഫും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്ത് മി. മൈക്കൽ കെയിനും ഞാനും. ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു "തീച്ചയായും ഞാൻ എന്റെ യാത്രയെക്കുറിച്ചോക്കുമ്പോൾ ആദ്യം ഓക്കുക നിങ്ങളെയൊക്കെയാണ്." തുറന്നു പറയട്ടെ. അമേരിക്ക, ഇംഗ്ലണ്ട്, റഷ്യ എന്നീ വൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും മററനേകം ചെറുരാഷ്ട്രങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞവഷം ഞാൻ നടത്തിയ യാത്രയെക്കുറിച്ചോക്കുമ്പോൾ ആദ്യമെന്റെ ഓമ്മയിൽ ഉദിച്ചുയരുന്നത് പുഞ്ചിരിക്കുന്ന കുറെ മുഖങ്ങളാണ്. വൈററ്ഹൗസും ബക്കിങ്ങ്ഹാം പാലസും, റെഡ് സ്ക്വയറുമെല്ലാം ഈ മങ്ങാത്ത പുഞ്ചിരിക്ക് വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നു.

ഒരു യാത്രയുടെ ആരംഭം.

1960 ഒക്ടോബർ 28! ഡെൽഹി പട്ടണം ഇനിയും തികച്ചും ഉണന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നേരം പുലരുന്നതേയുള്ളു. മദ്രാസ് കഫേയുടെ ജാലകത്തിലൂടെ ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യ്യനേയും നോക്കി നിന്നപ്പോൾ ചിന്തകൾ അറിയാതെ മലകളും പുഴകളും നിറഞ്ഞ കേരളത്തിലേക്കു പറന്നുപോയി. അവിടെ പുലരി വരുമ്പോൾ എന്തുത്സാഹമാണ്! എങ്ങും ചൈതന്യത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങൾ. എല്ലാവരും പുലരിക്ക് സ്വാഗതമരുളുന്നു. പക്ഷെ ഇവിടെയോ? മിക്കവരും കമ്പിളിപ്പുതപ്പിനുള്ളിൽ മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുകയാവും. ഹോ! ചിന്തിച്ചു നില്ക്കാൻ നേരമില്ല. 7–40 നാണ് വിമാനം പുറപ്പെടുന്നത്. ഞാൻ തിരക്കു പിടിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. 7–43ന് വിമാനം പാലം വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്നുയന്നു. ഒരു സ്വപ്നം, യാഥാത്ഥ്യമാവുകയാണ്.

പുതിയ ലോകത്തിലേക്ക്:–

ആദ്യം അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ സന്ദശിക്കുവാനായിരുന്നു പരിപാടി. അമേരിക്കയുടെ മണ്ണിൽ കാലെടുത്തു വെച്ചപ്പോൾ കൊളംബസ്സിനും അമേരിഗോവെസ്പുഷ്യസിനും ഉണ്ടായ അതേ വികാരമാണോ എനിക്കും ഉണ്ടായതെന്ന് തീത്തു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്റെ ശരീരം കോരിത്തരിച്ച പോലെ എനിക്കു തോന്നി. പക്ഷെ അതു വികാരാവേശം കൊണ്ടാണോ അതോ തുളച്ചു കയറുന്ന തണുത്ത കാററു കൊണ്ടാണോ എന്നു തീത്തു പറയുക കുറെ വിഷമമാണ്.

അമേരിക്കയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ മൂന്നു നാലു മാസത്തിനിടക്കു അമേരിക്കയിലെ 50 സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ 29 സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഞാൻ സന്ദശിക്കുകയുണ്ടായി. ജോജ്ജ് വാഷിങ്ങ്ടനും തോമസ് ജഫേർസനും ജന്മം നൽകിയ വെർജീനിയ സംസ്ഥാനം ഞാൻ സന്ദശിക്കുകയുണ്ടായി; ഒരു കാലത്ത് ബെഞ്ചമിൻ ഫ്രൻങ്ക്ളിൻ ഒരു കഷണം അപ്പവും കടിച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ട് വിശന്നുവലഞ്ഞലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞതെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന ഫിലാഡൽഫിയയിലെ തെരുവുകളിലൂടെ ഞാനും നടക്കുകയുണ്ടായി; ന്യൂയോക്കിലും വാഷിങ്ങ്ടണിലും രണ്ടാഴ്ച വീതം

താമസിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യവും എനിക്ക് സിദ്ധിച്ചു. പക്ഷെ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഏററവുമധികം ആകർഷിച്ച രണ്ടു സ്ഥലങ്ങൾ കൊച്ചു കെൻടകിയും, സ്പ്രിങ്ങ്ഫീൽഡും ആയിരുന്നു. 1809 ഫെബ്രുവരി 12-ാംനു-യിലെ പ്രഭാതത്തിൽ ലോകത്തിന് മുഴുവൻ വെളിച്ചം നൽകുവാൻ പ്രാപ്തനായ ഒരു ദേശസ്നേഹി കെൻടകിയിലെ ഒരു കൊച്ചു കുടിലിലാണല്ലൊ ജനിച്ചതു്. ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ അടക്കം ചെയ്തതു് സ്പ്രിങ്ങ്ഫീൽഡിലാണ്. ഈ രണ്ടു സ്ഥലത്തുമുള്ള കൊച്ചു സ്മാരകങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിന്നപ്പോൾ എന്റെ തല അറിയാതെ താണു പോയി. ഹൃദയം അറിയാതെ വികാരാർദ്രമാവുകയായിരുന്നു. രാജ്ഘട്ടിലെ ശോകമൂകമായ അന്തരീക്ഷം മാത്രമേ ഇതിലും വലുതായ വികാരവൈവശ്യം എന്നിൽ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളു.

അഭിനവ വലലൻ

അമേരിക്കയിലെ സമ്പന്നമായ പെൻസിൽവേനിയ സ്റ്റേററിൽ വെച്ചാണ് ഞാൻ ശ്രീ. കെ. ആർ. പിള്ളയെ പരിചയപ്പെട്ടതു്. പെൻസിൽവേനിയസ്റ്റേററിലെ ഒരു ഹോട്ടൽ മുറിയിലിരുന്നു് ഞാനാ സംസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ സ്റ്റീൽ വ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് പെൻസിൽവേനിയ. പോർട്ട്സ് മൌത്ത് സ്റ്റീൽ കോർപറേഷന്റെ വൈസ് പ്രസിഡണ്ടു് മി. ഹാരോൾഡ് ജെ. റട്ടൺബർഗിനോട്ട് ജോൺ ഗുന്തർ ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചുവത്രെ: "എന്താണ് മിസ്റ്റർ ഈ സ്റ്റീൽ?" ഉറച്ച സ്വരത്തിൽ, ഒററ വാക്കിൽ റിട്ടൺബർഗ് മറുപടി പറഞ്ഞു: "അമേരിക്ക". അങ്ങിനെ അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിൽ അനല്പമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന ആ സ്റ്റീൽ വ്യവസായ കേന്ദ്രത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോന്നാലോചിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു് മി. മോറിസൺഫിൻലേ റൂമിലേക്കു കടന്നു വന്നു. പെൻസിൽവേനിയ സ്റ്റേററിൽ എനിക്കുവേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു തന്നതു് മി. ഫിൻലേയാണ്.

"ഒരിന്ത്യക്കാരനെ പരിചയപ്പെടുത്തട്ടെ?"—മി. ഫിൻലേ ചോദിച്ചു.

"തീർച്ചയായും"— ഞാൻ എന്റെ ഇന്ത്യൻ സ്നേഹിതനെ കാണാൻ തിരക്കിട്ടെഴുന്നേററു. ആ ഇന്ത്യൻ സുഹൃത്ത് മുറിയിലേക്കു കടന്നു. ആറടിയോളം പൊക്കമുള്ള അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങളാണ് ഞാൻ ആദ്യം ശ്രദ്ധിച്ചതു്. ന്യൂയോക്കിലെ മേയർ ധരിച്ചിരുന്നതിലും നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ!

"ഇതാണ് ശ്രീ കെ. ആർ. പിള്ള"—മി. ഫിൻലേ പരിചയപ്പെടുത്തി. ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നു് നാഴികക്കപ്പുറത്തു വെച്ച് ഒരു മലയാളിയെ പരിചയപ്പെടുക—എത്ര സന്തോഷകരമാണതു്! ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ എമ്പസ്സിയിലെ ഒരുയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കും, ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് എനിക്ക് വിവരങ്ങൾ ശരിക്ക് മനസ്സിലായതു്. അദ്ദേഹം പെൻസിൽവേനിയ യൂനിവേർസിററിയിലെ പാചക വകുപ്പിലെ ചീഫ് കുക്കാണ്. ഒരാഴ്ചയിൽ 500 ഡോളർ ശമ്പളവും. ഞാനത്ഭുതപ്പെട്ടതിൽ തെററുണ്ടോ? മുട്ടിറങ്ങാത്ത ഒരീരെഴതോർത്തും കരി പുരണ്ട ദേഹത്തോടു് വിയർപ്പിലൊട്ടിപ്പിടിച്ച് കിടക്കുന്ന തടിച്ച പൂണൂലും തന്നേക്കാൾ വലിയ ഒരു ചട്ടുകവുമായി നില്ക്കുന്ന അടുപ്പട്ടിണിക്കാരൻ ചീഫ് കുക്കിനെ കണ്ടു പരിചയിച്ച ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടതു തെററാണോ? എന്തായാലും രണ്ടു ദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിഥിയായി താമസിച്ചതിനു ശേഷമാണ് ഞാനാ സ്റ്റേററു് വിട്ടതു്.

തെരഞ്ഞെടുപ്പ്! തെരഞ്ഞെടുപ്പ്!

ഞാൻ അമേരിക്കയിലെത്തിയപ്പോഴ് പ്രസിഡണ്ട് തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ബഹളമായിരുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രവർത്തനങ്ങൾ കാണാനും അതിനെക്കുറിച്ച് കുറച്ചൊക്കെ പഠിക്കാനും എനിക്ക് സാധിച്ചു. പക്ഷെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ആദ്യം ഓർമ്മ വരുന്നത് കാലിഫോർണിയായിൽ വെച്ചുണ്ടായ രസകരമായ ഒരനുഭവമാണ്. അവിടെ വെച്ചൊരു ദിവസം ഞാൻ മി ജോസഫ് മാൻലി എന്നൊരാളുടെ അതിഥിയായി താമസിക്കുകയുണ്ടായി. മി. മാൻലിയും മിസ്സിസ് മാൻലിയും കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന അവരുടെ മകനും ഞാനും ഒന്നിച്ച് അന്ന് ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുമ്പോൾ പ്രസിഡണ്ട് തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെക്കുറിച്ച് മി. മാൻലി എന്റെ അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു. പക്ഷെ എനിക്കെന്തെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ കയറി പറഞ്ഞു—"കെന്നഡി ജയിക്കും". പിതാവും വിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നിക്സൺ ജയിക്കും".

"കെന്നഡിയുടെ പകുതി പേർസണാലിററി ഉണ്ടോ നിക്സന്?"—എന്നായി മകൻ.

"നിക്സന്റെ പേർസണാലിററി കെന്നഡിക്കു കിട്ടണമെങ്കിൽ ഇനി ഒരു ജന്മം കൂടി പിറക്കണം—"

പിതാവും വിടാനുള്ള മട്ടല്ല. ഒടുവിൽ രണ്ടുപേരും എന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതക്ക് തക്കംവിട്ടു തന്നു. ഞാനാകെ പരുങ്ങി. ഒടുവിൽ രണ്ടു കുടിയന്മാർ നട്ടുച്ചക്ക് ഉദിച്ചു നില്ക്കുന്നത് സൂര്യനോ ചന്ദ്രനോ എന്ന് തർക്കിച്ചപ്പോൾ വഴിപോക്കൻ പറഞ്ഞ പോലെ ഞാനും പറഞ്ഞു:— "ഞാനീ നാട്ടുകാരനല്ല. പോരെങ്കിൽ രണ്ടു പേരേയും ഞാൻ ശരിക്ക് കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതിനൊക്കെ പുറമെ പേർസണാലിററിയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ഒരഭിപ്രായം പറയുക കുറെ വിഷമമാണ്. അതൊക്കെ ഓരോരുത്തരുടെ വീക്ഷണഗതിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും." ഞാനീ സംഭവം പ്രത്യേകം ഓർത്തത് അമേരിക്കൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ പ്രത്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുപരിയായ സ്വാധീനം സ്ഥാനാർത്ഥികളുടെ വ്യക്തിത്വം ചെലുത്തുന്നുണ്ടെന്നു് ഈ സംഭവം ഏറെക്കുറെ തെളിയിക്കുന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ്.

വൈററ് ഹൌസിൽ:—

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ വൈററ് ഹൌസ്കൂടി കാണാൻ ആരും മറക്കാറില്ലല്ലോ വാഷിങ്ങ്ടണിലെ പെൻസിൽവേനിയ അവന്യൂവിലുള്ള ആ കെട്ടിടത്തിലേക്ക് ഞാൻ പ്രവേശിച്ചതു് വലിയ വലിയ പ്രതീക്ഷകളോടെയാണ്. സന്ദർശകരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന സജ്ജീകരണങ്ങളായിരിക്കും അവിടെ എന്നു് ഞാൻ ഊഹിച്ചിരുന്നു. ഫസ്റ്റ് ഫ്ളോറിലാണ് പൊതുപരിപാടികളെല്ലാം നടക്കുന്നതു്. 'ഈസ്റ്റ് റൂം' എന്നു് വിളിക്കുന്ന കിഴക്കെ അററത്തുള്ള ഒരു മുറിയാണ് ഏററവും മനോഹരമായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷെ രാഷ്ട്രപതിഭവനിലെ സ്വീകരണമുറിയും, പഴയ മുഗൾ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന വലിയ സ്ഫടികവിളക്കുകളും, വെൽവററ് പരവതാനിയുമെല്ലാം വൈററ് ഹൌസിനേക്കാൾ സന്ദർശകരെ ആകർഷിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. രാഷ്ട്രപതിഭവൻ കുറെക്കൂടി ശാലീനമാണ്; ആഢംബരത്തിന്റെ സംസ്കാരം അവിടമൊക്കെ തങ്ങി നില്പുണ്ടെന്നു തോന്നും. (വലതുകയ്യിന്റെ പകുതി പോയിട്ടും ഹൃദയങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയുമായി നില്ക്കുന്ന ബുദ്ധന്റെ ആ ഒരൊററ പ്രതിമ മതി ആ ശാലീനത മുഴുവൻ സൃഷ്ടിക്കാൻ.)

എന്നെ പ്രഭുവാക്കല്ലെ!....

അമേരിക്കയിലൂടെയുള്ള എന്റെ യാത്ര ഞാനവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്. അടുത്ത പരിപാടി ഇംഗ്ലണ്ട് സന്ദർശിക്കാനായിരുന്നു. അമേ

രിക്കയിൽ നിന്നും ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ ഞാൻ പല രാജ്യങ്ങളിലും കുറച്ചു നേരം തങ്ങുകയോ ഒരു ദിവസം താമസിക്കുകയോ ഒക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതൊന്നും ഞാൻ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ എൻെറ യാത്രയെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ ഞാനാദ്യം ഓർക്കുന്നതു് അവിടത്തെ നല്ലവരായ എൻെറ സുഹൃത്തുക്കളേയും 'റിലക്ടൻറ് പിയർ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആൻറണി വെഡ്ഗ്വുഡ്ബെനിനേയുമാണ്. ബക്കിങ്ഹാം പാലസ്സിൻെറ രാജകീയപ്രൌഢിയും കലാഭംഗിയുമൊക്കെ കണ്ടാസ്വദിച്ചതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ ബക്കിങ്ഹാം പാലസ്സിനെക്കുറിച്ചോരോന്നു് സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു് ഫുട്ട്പാത്തിലൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടന്നു് മിസ്. ഗ്രിസൽഡാ ഒരു വശത്തേക്കു് ചൂണ്ടിയിട്ടു് എന്നോടു് പറഞ്ഞു. "മി. ദാസ്, ആ കാറിൽ കയറി പോകുന്ന ആളെ ശ്രദ്ധിച്ചോളൂ–ദാ അവിടെ–വേഗം." മിസ്. ഗ്രിസൽഡാ കൈചൂണ്ടിയിടത്തേക്കു് ഞാൻ നോക്കി. കറുത്ത സൂട്ട് ധരിച്ച ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ചോക്ലറ്റ് നിറത്തിലുള്ള ഒരു കാറിൽ കയറിപോയി എന്നതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും എനിക്കു് മനസ്സിലായില്ല. പിന്നീടാണ് മി. മൈക്കൽ കെയിനും മിസ്. ഗ്രിസൽഡയും കൂടി ആ കഥ പറഞ്ഞുതന്നതു്. ആൻറണി വെഡ്ഗ്വുഡ്ബെൻ, 'ഹൌസ് ഓഫ് കോമൺസി'ലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവു് മരിച്ചതോടെ അദ്ദേഹം സ്റ്റാൻഡ്ഗെയിററ് പ്രഭുവായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ അദ്ദേഹത്തിനു് ഹൌസ് ഓഫ് കോമൺസിലെ സ്ഥാനം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായും വന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം അതിനു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. താൻ പ്രഭുസ്ഥാനം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു എന്നും ഹൌസ് ഓഫ് കോമൺസിലെ ഒരംഗമായി തുടരാനാഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും കാണിച്ചു് അദ്ദേഹം ഹൈക്കോടതിയിൽ അപേക്ഷ ബോധിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മുഴുവൻ സംസാരവിഷയമായിത്തീർന്ന ആ പ്രഭുവിനെയാണ് മിസ്. ഗ്രിസൽഡാ എനിക്കു കാണിച്ചു തന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചരിത്രത്തിലെ ഏടുകളൊന്നു മറിച്ചു നോക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ഈ സംഭവം തന്നെയാണ്. ഞാനോർക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു കാലത്തു് കൊല്ലിനും കൊലക്കും അധികാരമുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുസ്ഥാനം ലഭിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ പടച്ചവൻെറ നാട്ടിലേക്കു് പാസ്പോർട്ടില്ലാതെ പോകുന്ന പോലെയായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്നോ? 'എന്നെ പ്രഭുവാക്കരുതെ' എന്നു് കരയുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരും 'താൻ അവിടെ ഇരിക്കടൊ' എന്നർത്ഥത്തിൽ ചിറിയൊന്നു കൂട്ടി ചെറുതായൊന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു് സ്റ്റേററ് കാറിൽ കയറി സിക്രട്ടറിയേററിലേക്കു തിരിക്കുന്ന സാധാരണക്കാരനും! ഞാൻ കെർസൺ പ്രഭുവിനെക്കുറിച്ചോർത്തുപോയി. ആ പ്രതിഭാശാലിയുടെ ഏററവും വലിയ മോഹം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രധാനമന്ത്രിയാകണമെന്നായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ വൈസ്രോയിസ്ഥാനം ഉപേക്ഷിച്ച ശേഷം അടുത്തു നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ യാഥാസ്ഥിതികകക്ഷിയുടെ നേതാവായ അദ്ദേഹം പ്രതിപക്ഷ കക്ഷിയുടെ നേതാവായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ജനപ്രതിനിധിസഭയിലെ അംഗമല്ലെന്ന ഒററ കാരണത്താൽ (ഇന്ത്യയിലെ വൈസ്രോയി ആയതോടെ അദ്ദേഹം പ്രഭുവായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.) അദ്ദേഹത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിസ്ഥാനത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചില്ല. ആ നിരാശകൊണ്ടുകൂടിയാണ് അടുത്തവർഷത്തിൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഒരു കാലത്തു് എല്ലാ പുരോഗതിയിലേക്കുമുള്ള പടിവാതിലായിരുന്നു പ്രഭുസ്ഥാനമെങ്കിൽ ഇന്നു് പുരോഗതിയുടെ വാതിൽ കൊട്ടിയടക്കുന്ന ശബ്ദമാണ് 'നിങ്ങളെ പ്രഭുവാക്കിയിരിക്കുന്നു' എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ കേൾക്കുന്നതു്. (നാട്ടിലെത്തിയതിനു ശേഷം 1961 ജൂലായ് 30–ാംനു-യിലെ ഹിന്ദുവിൽ ഞാൻ വായിച്ചു–ആൻറണി വെഡ്ഗ്വുഡ്ബെനിനു് ഹൌസ് ഓഫ് കോമൺസിൽ അംഗമായി തുടരാൻ അർഹതയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ എതിരാളിയായ മി. മാൻകോംസെററ് ക്ലെയറിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതായി പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുമുള്ള ഹൈ

ക്കോടതിയുടെ ജൂലായ് 28-ാംനു-യിലെ വിധി)

പഴഞ്ചൻ പാരമ്പര്യത്തിൻെറ പാഴ്ച്ചുമട്ടേന്തി നില്ക്കുന്ന—സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും എത്രതാണ്ടു തകർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന—ആ പഴയ സാമ്രാജ്യകേന്ദ്രത്തിൽ രണ്ടു മാസത്തോളമേ ഞാൻ താമസിച്ചുള്ളു. ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ലണ്ടനിലെ തിരക്കില്ലാത്ത ഒരു വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ വിമാനം കയറി. (ഈ വിമാനത്താവളത്തിന് ഒരു കഥയുണ്ട്. നാലഞ്ചു മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഒരു ദിവസം വിൻസ്ടൻ ചർച്ചിൽ ഫ്രാൻസിലേക്ക് വിമാനം കയറാൻ (അദ്ദേഹം കുറച്ചു കാലമായി അവിടെയുള്ള ഒരു കൊച്ചു ഗ്രാമത്തിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു) ഈ വിമാനത്താവളത്തിലെത്തി. പതിവു പോലെ ആരേയും കൂസാത്ത ചർച്ചിൽ ചുണ്ടത്ത് പകുതി വലിച്ചു തീർന്ന ആ വിലകൂടിയ ചുരുട്ടും, കണ്ണുകളിൽ വാർദ്ധക്യത്തിനു പോലും മാച്ചു കളയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആ കൂസലില്ലായ്മയുമായി വിമാനത്തിൻെറ അരികിലേക്കു നടന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം വിമാനത്തിൽ കയറാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ആ വിമാനത്തിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു, ആ ചുരുട്ട് കളഞ്ഞിട്ടു വേണം വിമാനത്തിൽ കയറാൻ എന്ന്. ചർച്ചിലല്ലേ, ആദ്യം അതത്ര ശ്രദ്ധിച്ചു കാണില്ല. ഒടുവിൽ യാത്രക്കാരുടേയും വിമാനത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും നിർബ്ബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി ഹിററ്ലറുടെ മുമ്പിൽ തല കുനിക്കാത്ത ആ യോദ്ധാവ് തൻെറ ചുരുട്ടു കളഞ്ഞ് ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത മട്ടിൽ വിമാനത്തിലേക്കു കയറുകയും ചെയ്തു. എവിടേയും കുഴപ്പമുണ്ടോ എന്നന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന കുറെ പത്രക്കാരെ കാണുമല്ലോ. അവർ ഈ രംഗമെല്ലാം ഭംഗിയായി കാമറയിൽ പകർത്തുകയായിരുന്നു.

അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ നാട്ടിൽ:-

മോസ്കോ വിമാനത്താവളത്തിൽ ഞാൻ ചെന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ആദ്യം വല്ലാത്തൊരമ്പരപ്പാണ് തോന്നിയത്. മുമ്പിൽ ആർത്തിരമ്പുന്ന ഒരു ചെങ്കടൽ. ചുവന്ന കൊടികൾ, ചുവന്ന അരങ്ങുകൾ, എങ്ങും ചുവപ്പുമയം. ജോൺ ഗന്ഥറുടെ "ഇൻസൈഡ് റഷ്യ"യിൽ ഇന്ത്യൻ ചലച്ചിത്രതാരമായ രാജ്കപൂറിന് റഷ്യക്കാർ നൽകിയ സ്വീകരണത്തെപ്പററി അദ്ദേഹം പറയുന്നത്, തന്നെ റഷ്യയിൽവെച്ച് ഏററവും അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത് മിഠായി വില്പനക്കാരൻെറപുറകെ കുട്ടികൾ ഓടിക്കൂടുന്നതുപോലെ ആ ചലച്ചിത്രതാരത്തിൻെറ പുറകെ റഷ്യൻ യുവാക്കളും യുവതികളും ഓടിക്കൂടുന്ന കാഴ്ചയാണെന്നാണ്. റഷ്യക്കാർക്കു പൊതുവെ ഇന്ത്യക്കാരെ വലിയ ഇഷ്ടമാണെന്നാണ് വയ്പ്. ഇനി സത്യം പറയട്ടെ, ഞാൻ ധരിച്ചത് ഈ അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം അവരുടെ ഇന്ത്യൻ സുഹൃത്തായ എന്നെ സ്വീകരിക്കാനാണെന്നാണ്. പിന്നീട് വിമാനത്താവളത്തിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനോട് ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് അറിഞ്ഞത് മെയ്ദിനാഘോഷത്തോടനുബന്ധിച്ചാണ് ഈ അലങ്കാരങ്ങൾ എന്ന്. പിറേറന്ന്മെയ് ഒന്നാണെന്നും റഷ്യയിൽ അന്ന് വലിയ ആഘോഷമായിരിക്കുമെന്നുമൊക്കെ ആ പരിഭ്രമത്തിനിടയിൽ ഞാൻ മറന്നു പോയിരുന്നു. ഞാൻ എനിക്കേർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്ന ഹോട്ടലിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും മോസ്കോ യൂനിവേഴ്സിററിയിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു ഗുജറാത്തി സ്നേഹിതനും അയാളുടെ റഷ്യൻ സുഹൃത്തും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. മെയ്ദിനാഘോഷത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനുള്ള പാസ്സ് അവർ കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു.

പിറേറന്ന് കാലത്ത് നേരത്തേ ഞങ്ങൾ റെഡ്സ്ക്വയറിലേക്ക് തിരിച്ചു. (റെഡ്സ്ക്വയറിന് ചുവപ്പു നിറവുമില്ല; സ്ക്വയർ രൂപവുമില്ല.) ഞങ്ങൾ അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേക്കും റെഡ്സ്ക്വയർ തിങ്ങി നിറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീട് പാർട്ടിനേതാക്കളുടെ വരവായി. ഒരു മിലിട്ടറി മാർച്ച്പാസ്റ്റിൻെറ രൂപത്തിൽ ക്രൂഷ്ചേവിൻെറ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പ്രസീഡിയം അംഗങ്ങളെല്ലാം വരി വരിയായി പ്ലാററ്ഫോറത്തിലേക്കു കയറി. കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ കൂടി ഉണ്ടോ എന്ന് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി. ഇല്ല. ജോൺ

ഗന്ധരുടെ പുസ്തകത്തിൽ പ്രസീഡിയത്തിലെ പ്രഥമ വനിതാ മെമ്പറായ ഒരു ഫട്ട്സെവയെപ്പററി പറഞ്ഞിരുന്നു. അവർ ഇപ്പോഴും പ്രസീഡിയത്തിലെ അംഗമാണോ എന്നു് ഞാൻ എന്റെ സുഹൃത്തു് ഗ്രോമിക്കോവിനോടു് (അയാളുടെ ശരിയായ പേരു് അലക്സാണ്ടർ അലക്സാൻഡ്രിയോമിക് എന്നോ മററോ ആണു്) ചോദിച്ചു. അയാൾക്കതിനെപ്പററി വലിയ രൂപമൊന്നുമില്ല. പിന്നീടു് ഞാൻ അഞ്ചെട്ടു റഷ്യക്കാരോടു്—അതിലൊരാൾ ഒരു യൂനിവേർസിററി പ്രൊഫസ്സർ ആയിരുന്നു—ഈ സ്ത്രീയെപ്പററി ചോദിച്ചെങ്കിലും അവർക്കാർക്കും ആ സ്ത്രീ ഇപ്പോഴും പ്രസീഡിയം അംഗമാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ റെഡ്സ്ക്വയറിൽനിന്നും മടങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ ഗുജറാത്തി സുഹൃത്തു് (ഖേദപൂർവ്വം പറയട്ടെ, ആ സ്നേഹിതന്റെ പേരു് ഞാനിപ്പോൾ ഓർക്കുന്നില്ല) റഷ്യക്കാരുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ചില രസകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുതന്നു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ റഷ്യക്കാർ ഇന്ത്യക്കാരെ കണ്ടാൽ കെട്ടിപ്പിടിക്കും; ഉമ്മവെക്കും; പൂക്കൾ സമ്മാനിക്കും; ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചു് വളരെ പുകഴ്ത്തി പറയും വേറെ ചില ദിവസങ്ങളിൽ ഇവർ ഇന്ത്യക്കാരെ കണ്ടാൽ വാതിൽ അടച്ചുകളയും. ഈ സ്വഭാവമാററത്തിനു് കാരണമെന്തെന്നല്ലേ? പണ്ഡിററ്ജിയുടേയും കൃഷ്ണമേനോന്റെയും പ്രസംഗങ്ങളും പ്രസ്താവനകളും! റഷ്യയെക്കുറിച്ചു് ഇവർ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്ന ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം റഷ്യയിലെ ഇന്ത്യക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'വെളുത്തവാവാണു്'. പക്ഷെ നെഹ്റുവും മൊറാർജിയുമൊക്കെ അമേരിക്കയിൽ പോയപ്പോൾ ആ ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം ഇന്ത്യക്കാരോടു് സംസാരിക്കാൻപോലും റഷ്യക്കാർക്കു് ഭയമോ അറപ്പോ ഒക്കെ ആയിരുന്നുവത്രെ.

ഈ അഭിപ്രായത്തെക്കുറിച്ചു് ഗ്രോമിക്കോവിനു് എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടോ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഞാനയാളുടെ മുഖത്തേക്കു് നോക്കി. അയാളൊന്നു് പുഞ്ചിരിച്ചതേയുള്ളു. പക്ഷെ പെട്ടെന്നു് വിഷയം മാററാനെന്നവണ്ണം ആ വഴിയെപോയിരുന്ന ഒരു കൂനിക്കൂടിയ തള്ളയെ അയാൾ കൈ കൊട്ടി വിളിച്ചു. ആ തള്ള തിരിഞ്ഞു നിന്നു. "അമ്മാവി ഒന്നിങ്ങു വരൂ" എന്നു് പറഞ്ഞു് അയാൾ ആ വൃദ്ധയെ മെല്ലെ പിടിച്ചു് എന്റെ അരികിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു് പറഞ്ഞു: "ദാ നോക്കൂ, ഞങ്ങളുടെ ഈ അമ്മാവി ഫസ്റ്റു് ക്ലാസ്സ്. 'ഓർഡർ ഓഫ് മദർ ഹുഡ് ഗ്ലോറി' ലഭിച്ച സ്ത്രീയാണു്." അതു കഴിഞ്ഞു് അയാൾ ആ സ്ത്രീയോടായി എന്നെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി പറഞ്ഞു. "ഒരിന്ത്യൻ സുഹൃത്തു്" ആ വൃദ്ധ ഒന്നു കൂടി കൂനിക്കൂടി തന്റെ മോണ മുഴുവൻ വെളിയിൽ കാട്ടി ഒന്നു ചിരിച്ചു. മെല്ലെ നടന്നകലുകയും ചെയ്തു. ഞാനീ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു എന്തിനായിരിക്കാം ഈ 'അമ്മ'ക്കു് ഈ യോഗ്യത നൽകിയതു്. അവരുടെ പുത്രന്മാർ വല്ലവരും നാടിനു വേണ്ടി ആത്മത്യാഗം ചെയ്തിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ആ സ്ത്രീ തന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽ വല്ല ധീരകൃത്യവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം.

"എന്താണു് സുഹൃത്തു് കാര്യമായി ചിന്തിക്കുന്നതു്" ഗ്രോമിക്കോവു് പുറത്തു തട്ടിക്കൊണ്ടു് ചോദിച്ചു. ഞാൻ തുറന്നു പറഞ്ഞു—ഈ സ്ത്രീക്കു് എന്തിനായിരിക്കാം ഈ ഓർഡർ നൽകിയതു് എന്നു് ഞാനാലോചിക്കയായിരുന്നെന്നു്.

"ഇതാണോ കാര്യം." അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. ഇവിടെ പത്തു കുട്ടികളിൽ കൂടുതൽ പ്രസവിക്കുന്നവർക്കു് ഈ ഓർഡർ ഓഫ് മദർഹുഡ് കൊടുക്കാറുണ്ടു്. ഈ അമ്മാവിക്കു് 11 കുട്ടികളുണ്ടു്."

ഞാനാകെ മരവിച്ചു നിന്നുപോയി! പത്തു കുട്ടികളിൽ കൂടുതൽ പ്രസവിക്കുന്നവർക്കു് ഇത്ര വലിയ സ്ഥാനമോ? ഉടനെ എന്റെ നാട്ടിലെ പത്തു കുട്ടികളിൽ കൂടുതലുള്ള സ്ത്രീകൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ കൂടി ഒരു "ഫ്ളാഗ്മാർച്ച്" നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എത്ര പേരുണ്ടെന്നു എണ്ണാൻ പോ

ലും വിഷമം. ഏതായാലും ഒന്നു ഞാനുറപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇങ്ങിനെ എന്തെങ്കിലും 'ഓർഡർ' നൽകുകയാണെങ്കിൽ പതിനാറു കുട്ടികളുള്ള ഞങ്ങളുടെ തെക്കേതിലെ ഇച്ചിരിക്കുട്ടിയമ്മക്കു ഒന്നാംസ്ഥാനമില്ലെങ്കിലും രണ്ടാംസ്ഥാനമെങ്കിലും കിട്ടാതിരിക്കയില്ല.

ഞാൻ റഷ്യയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നതിനു ഒരാഴ്ച മുമ്പാണെന്നു തോന്നുന്നു ഗ്രോമിക്കോവ് അയാളുടെ ഒരു റഷ്യൻ സുഹൃത്തിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു എനിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നു. ഈ സുഹൃത്തിനു് അല്പം സാഹിത്യത്തിന്റെ സുഖക്കേടുള്ള കൂട്ടത്തിലാണു്. സംസാരം തുടങ്ങി ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഈ സുഖക്കേടേതാണ്ടു ഹിസ്റ്റീരിയയുടെ മട്ടിലായി. 'സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസ'മെന്നോ, സോട്ട്സ് റിയലിസമെന്നോ ഒക്കെ പറയുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു് അയാൾ ആവേശത്തോടെ സംസാരിച്ചു. ഒടുവിൽ അയാൾ യാത്ര പറഞ്ഞു് പിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മഴ പെയ്തു് തോർന്ന മട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ജൂലായ് 16-ാംനു കാലത്തു പത്തു മണിയോടെ ഞാനെന്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടു് യാത്ര പറഞ്ഞു് മോസ്കോ വിമാനത്താവളത്തിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു.

"വിമാനം പുറപ്പെടാറായി" — എയർ ഹോസ്റ്റസ് വന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ ചിന്തകൾ തല്ക്കാലത്തേക്കു് നിർത്തി വെച്ചു.

ഇന്നു് വീടിന്റെ ഒരൊഴിഞ്ഞ കോണിലിരുന്നു് ആ യാത്രയെക്കുറിച്ചു് സ്വപ്നം കാണുമ്പോൾ എന്തോ അവാച്യമായൊരാനന്ദം ആത്മാവിൽ പതഞ്ഞു പൊങ്ങുന്നു.

—0—

With Best Compliments from:–

Unique Trading Corporation

221 Sherif Devji Street,

BOMBAY. 3.

Direct Importers & Dealers in-

- **Laboratory Glassware**
- **Thermometers & Hydrometers**
- **Porcelain & Silicaware**
- **Nickel & Platinumware**
- **Balances & Weights**

Manufacturers of:-

Air Ovens - Incubators - Water Stills - Water Baths - Shaking Machines - Stirrers - Hot Plates Suction & Pressure Pumps - Gas Cocks Etc. Etc. Etc.

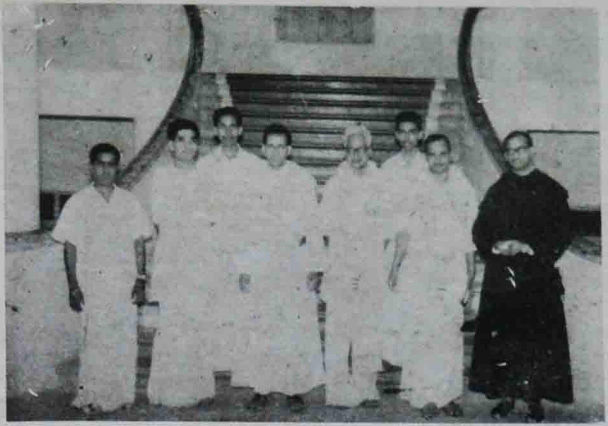

മഹാകവി 'ജി'യും ശ്രീ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോനും
മലയാളസമാജം ഭാരവാഹികളുടെകൂടെ.

'ജി' പ്രസംഗപീഠത്തിൽ

Drama—"ഒട്ടകവും സൂചിക്കുഴയും"

ആത്മാവിൻെറ ദാഹം

എമ്മെയെസ്. അലവി, P. U. C.

ആയിരം സത്യധർമ്മവേദികൾ വിരചിച്ചോ-
രാലയം മഹദ്ഭവേ നമസ്തേ പ്രകാശമേ!
തപ്തമാം സ്മരണയിലമരും ഭൂതകാല-
തരുവേ, വർത്തമാനകലയേ വിഭാതമേ!
ഭാവനാതലങ്ങളിൽ ശയിക്കും വിദൂരമാം
ഭാവിയേ, ഭയാനകസ്വപ്നത്തിൻ നികേതമേ!
ദേഹി ഞാനുരുകുന്ന ദാഹത്താൽ ഭയാവൃതൻ
മോഹിതനലയുന്നു ഇരുളിൽ, നിരാശയിൽ.
ദുഷ്ടത, മദാന്ധത, ജാതി തൻ കരാളത
കഷ്ട! മീ വനികയെ ചുട്ടെരിക്കുന്നു നീളെ.
ഇന്നു നീ മരുവുന്നുജ്ജ്വലവിഭാതമായ്
ഒന്നിതു സ്മരിക്കുമോ മനുഷ്യാ, മഹോന്നതാ!
മിഥ്യയാണഖിലവും മിഥ്യയാണുടൽ നീയും,
സത്യത്തിൻ മുഖമിന്നുമജ്ഞാതമല്ലോ മന്നിൽ!
മണ്ണു നീ, മരുത്തു നീ, യഗ്നി നീ ഭയാനക-
മണ്ണറയണഞ്ഞിടും പുഴു നീ; സർവ്വം നീയേ.
കേവലം മൃഗം പോലെ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ,
കാലത്തിൻ ഗതിയ്ക്കൊപ്പം നീന്തുവാൻ ഭീരുവായി
വന്നതില്ലിവിടെ നീ ചിന്തുവാൻ പരരക്തം
മന്നനായ് കൊററക്കുട ചൂടുവാനല്ല തന്നെ:
ഗർവ്വവുമഹംഭാവശബ്ദവും വെടിയുക
ഉർവ്വിയിലുയർത്തുക ശാന്തി തൻ തെളി നാളം.
എന്നു നീയകന്നോടി നിന്നിൽ നിന്നയേ, കഷ്ട-
മന്നു നിൻ കരങ്ങളിൽ വീണല്ലോ! വിലങ്ങുകൾ.
അന്ധനായനർത്ഥത്തിൻ വഴിയിൽ മനുഷ്യാ നീ
നെയ്തു ഹാ! നിനക്കായിട്ടുഴലിൻ കരിമ്പടം.
വേദവും മതങ്ങളും ചൂണ്ടിടും വഴിത്താര,
നീയതിൽ കാണും ധർമ്മനീതി തൻ ദീപസ്തംഭം;
സ്വാർത്ഥികൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു വൈരുദ്ധ്യഭാവത്തോടെ
വ്യർത്ഥമായതിൻമൂലം വേദവും സാരോക്തിയും.

ജാതികൾ വന്നു, വർഗ്ഗഭാഷകളനാചാരം,
നീതിയോടിണങ്ങാത്ത വർണ്ണവും വ്യത്യാസവും.
രക്തമോ തുല്യം, ദേവസന്നിധാനത്തിൽ സർവ്വം,
വ്യക്തി തൻ ഗുണം മാത്രം വ്യക്തമായ് കാണാം വേറെ.
യുക്തിയിലൊതുങ്ങാത്ത ശക്തിയാ ദേവരൂപൻ,
മുക്തിയോ സേവനത്തിന്നാത്മസംതൃപ്തിയത്രെ.
നിൻെറയീരക്തദാഹക്കളികൾ കണ്ടു വാനം
നിത്യവും നടുങ്ങുന്നു; കണ്ണു നീരൊഴുക്കുന്നു.
ശ്രീ തഥാഗതൻ ധർമ്മഗീതികളുരുവിട്ട
'ബോധി'തൻ ഛായാതലം, കാൽവരി, മദീനയും,
രാജഘട്ടവും ചുംബിച്ചൊഴുകും പൂന്തെന്നലു-
മുയരും ദിനേശനും ചന്ദ്രനും താരങ്ങളും,
വാടുവാൻ പിറക്കുന്ന പൂക്കളും മധുവേന്തി-
യാടുവാൻ കൊതിക്കുന്ന പച്ചിലപ്പൂന്തോട്ടവും
ശാന്തിയെ കിനാക്കളിൽ കണ്ടിതിൻ പ്രതീക്ഷയാ-
ലേന്തിടും നിശ്വാസങ്ങളാരുമേയറിയാതെ
മണ്ണിലും നഭസ്സിലും ചൂടിലും ലയിക്കുന്നു;
കാണുമോ ശ്രവിക്കുമോ മർത്ത്യരീമണൽക്കാട്ടിൽ !

....

സ്നേഹമേ! നിനക്കിന്നെൻ വേദന പുരളുന്ന
കാവ്യമാം നവമാല്യമർപ്പിപ്പൂ കണ്ണുനീരാൽ;
കാലത്തിൻ കരിന്തിരിയായിരം കരിഞ്ഞാലും
കാത്തു ഞാനിരിക്കുമീ ശൂന്യമാം മരുഭൂവിൽ.

ചെറുകഥ

"എരിഞ്ഞു തീരുന്ന ചന്ദനത്തിരി"

D. Rajendra Prasad, Final B. Sc.

പ്രകൃതിയുടെ പ്രഭാതഭേരി കേൾക്കാറായി. പ്രകാശം പൊട്ടി വിരിഞ്ഞു. അഴിയെറിഞ്ഞ ജയിൽ മുറിയിലൂടെ നീളുന്ന പ്രകാശരേഖകൾ കടന്നു വന്നു.

ആ വെളിച്ചത്തിലും ഒരു കുരിരുൾക്കീറു തെളിയുന്നു — ഒരു തടവുപുള്ളി.

മുററിവളർന്ന താടിയിൽ അലസമായി വിരലോടിച്ച് കിഴക്കു വിരിയുന്ന പുതുപ്രകാശത്തെ നോക്കി രവി നിന്നു. ആ കലീനമായ മുഖത്തു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു വന്നു. അഴികൾക്കു പുറകിൽ നിന്നും പാറുന്ന പൂമ്പാററകളേയും, പാടുന്ന കിളികളേയും നോക്കിയപ്പോൾ അയാൾ ചെറുപ്പകാലത്തെ ആലോചിച്ചിരിക്കാം.

ദൂരെ നിന്നും കനത്ത ബൂട്ടിൻെറ കിരുകിരുത്ത ശബ്ദം അടുത്തടുത്തു വരുന്നു. ചങ്ങലകൾ വീഴുന്നു ഇരുമ്പുകവാടങ്ങൾ മലക്കെ തുറക്കയാണ്. ബൂട്ടിൻെറ ശബ്ദം തുടരുന്നു............ നില്ക്കുന്നു. പിന്നെ ആവർത്തിക്കും. താക്കോൽ പൂട്ടുകളിൽ തിരിയും. ചെറിയ ശബ്ദത്തോടെ ചങ്ങല അഴിഞ്ഞു വീഴും.... വലിയ ശബ്ദത്തോടെ ഇരുമ്പുകവാടങ്ങൾ തുറക്കും.

രവിക്കതൊന്നും അത്ഭുതമായി തോന്നിയില്ല. അതു സാധാരണയാണ്. നിത്യസംഭവങ്ങളാണ്. യാന്ത്രികങ്ങളാണ്. മാററമില്ല. മാറുകയുമില്ല.

വാഡൻെറ വരവാണ്. പലരും ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും, പുറത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിലൊന്നു നിവർന്നു നില്ക്കുവാൻ........

ബൂട്ടിൻെറ ശബ്ദം അടുത്തു. രവിയുടെ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറക്കുകയാണ്. വിദൂരതയിൽ ദൃഷ്ടിയും പായിച്ച് വേറെ ഏതോ മനോരാജ്യത്തിൽ ജീവിക്കുകയാണയാൾ.

ജയിൽ വാർഡൻെറ കൊമ്പൻ മീശയിലൂടെ ഒരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു. അയാൾ അവനെ തട്ടിവിളിച്ചു. "രവി, ഇന്നു നിങ്ങളുടെ ശിക്ഷ അവസാനിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾക്കു പോകാം."

തന്നെ കാത്തുനിന്നിരുന്ന രഘുവിൻെറ കൂടെ കാറിൽ കയറിയപ്പോൾ രവി തിരിഞ്ഞു നോക്കി, കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ തൻെറ അഭയസങ്കേതം.

മുററി വളർന്ന മീശക്കിടയിലൂടെ രവി പുഞ്ചിരിച്ചു. രഘുവാണ് കരഞ്ഞതു്. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു. ജയിൽ

കോമ്പൗണ്ട കഴിഞ്ഞ് കാർ റോഡിൽ കടന്നു പാഞ്ഞുപോയി.

*   *   *   *

പതിവിനു വിപരീതമായി തൻെറ ഭർത്താവ് സന്തോഷവാനായി കണ്ടപ്പോഠം മുതൽ ശാരി ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതാണ്........ മണിക്കുറുകളായി അവളുടെ കൊച്ചു തലച്ചോറിൽ അതിനു കാരണം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

കഴിഞ്ഞ കുറെക്കൊല്ലങ്ങളായി അദ്ദേഹം ഉള്ളു തുറന്നു ചിരിക്കുന്നത് അവഠം കാണാറില്ല. വിഷാദം മാത്രമേ ആ മുഖത്തു തെളിയാറുള്ളൂ.

വാ തുറന്നു സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ അപൂവ്വമാണ്. അവഠം ചോദിച്ചാൽ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ മാത്രമേ ഉത്തരം പറയാറുള്ളൂ. തൻെറ മേശക്കു മുമ്പിൽ മൂകനായി ഇരിക്കും. ആഫീസിൽ പോകും. തിരിച്ചുപോരും. ആരോടും സംസാരിക്കുകയില്ല. എല്ലാം യാന്ത്രികമായി നടക്കുന്നു.

ലതയെ മടിയിലെടുത്തു വച്ചു കൊഞ്ചിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഠം തന്നെ അവഠം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവളെ അദ്ദേഹം മുകളിലേക്കു പൊക്കി നിലത്തു നിത്തി. അവളെ ഉമ്മ വച്ചപ്പോഠം ശാരി വാതിൽ കട്ടനിലൂടെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി.

അദ്ദേഹം അവളോട് പറയുന്നതു കേട്ടു. " ഇന്നു മോളുടെ അമ്മാവൻ വരും. " മുറി മുഴുവൻ അടുക്കി. മേശക്കു ചുററം കസേര അടുക്കി ഇട്ടു.

തന്നെ അദ്ദേഹം ഉറക്കെ വിളിക്കുമ്പോഠം പോലും അതിൽ ആഹ്ലാദം സ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. താനെത്ര കാലമായി ആ വിളിയൊന്നു വിളിച്ചു കേഠക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു

അവഠം ഓടിച്ചെന്നു. "ഇന്നു എൻെറ ഒരു സുഹൃത്ത് വരുന്നുണ്ട്. വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കണം. ഒരു പക്ഷെ.....അല്ല തീച്ച്യയായും ഇവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിച്ചേക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അയാഠക്ക് യാതൊരു മാനസികമായ വിഷമതകളും നമ്മുടെ പക്കൽ നിന്നും വരാതെ സൂക്ഷിക്കണം."

സോഫയിൽ പുതിയ ഉറ ഇട്ടു. വിൻറേറാ കട്ടനും മറവും മാററി. പൊടിപാറി നിറം മങ്ങിയ പൂക്കളെടുത്ത് പുതിയ പൂക്കഠം ഫ്ളവർ വാസിൽ നിറച്ചു.

വളരെ വേഗതയോടെ സമയം കടന്നുപോയി. അടുക്കളയിൽ പണി അവസാനിപ്പിച്ചു. ബാത്തു റൂമിൽ പോയി വൃത്തിയായി ഒന്നു കുളിച്ചു. ശ്രദ്ധയോടെ പൗഡറിട്ടു. യോജിച്ച സാരിയും ജാക്കററും മാറി.

ലതയെ വൃത്തിയായി ഡ്രസ്സ് ചെയ്യിച്ചു. പുറത്തെ മുറിയിൽ വന്നിരുന്നു. ജോലിയൊക്കെ അവസാനിച്ചു. ഇനി അവർ വരികയേ വേണ്ടു. ആകാംക്ഷയോടെ അവഠം പടിക്കലേക്കു നോക്കി അലസമായിരുന്നു.

മുററത്തെ റോസച്ചെടിയുടെ നിഴൽ പതുക്കെപ്പതുക്കെ ചുവട്ടിലേക്കു തന്നെ വലിഞ്ഞു.

റേഡിയോവിലൂടെ ശോകഗാനത്തിൻെറ ഈരടികഠം ഉയന്നു. അവഠക്കു ദേഷ്യം വന്നു. അവഠം റേഡിയോ ഓഫ് ചെയ്തു.

ഫാനിൻെറ കുളിർ കാററിൽ അവഠം ഒന്നു മയങ്ങി. കാറിൻെറ ഡോർ അടയുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് അവഠം ഉണന്നത്. പുഞ്ചിരിച്ച മുഖവുമായി അദ്ദേഹം കയറി വന്നു.

അവഠം കൂടെ വേറെ ആരേയും കണ്ടില്ല. (അല്ല, ഒരു താടിക്കാരനുണ്ട്. അയാഠം ആയിരിക്കുവാൻ വഴിയില്ല. കാർ ഡ്രൈവറായിരിക്കും. പണം വാങ്ങിക്കുവാൻ വരുന്നതാകും.) ശാരി ചോദിച്ചു, "സുഹൃത്ത് വരുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് സുഹൃത്തെവിടെ?"

അദ്ദേഹം അയാളെ പരിചയപ്പെടുത്തി. "ഇതാണ് എൻെറ സുഹൃത്ത് മി. രവി."

അവളൊന്നു ഞെട്ടി. "അയാളോ"! [ഏതു തെണ്ടിയാണോ എന്തോ? ഇയാളെ സ്വീകരിക്കുവാനാണോ അദ്ദേഹം ഇത്ര വലിയ സന്തോഷം കാണിക്കുന്നത്]. അവരം വാതിൽപ്പലകയിൽ ചാരി നിന്നു. അവർ സോഫയിലിരുന്നു.

"ശാരീ കാപ്പി കൊണ്ടു വരൂ". അപ്പോഴേ അവരം മനോരാജ്യത്തിൽ നിന്നുണന്നുള്ളൂ കാപ്പി കൊണ്ടു വന്നു കൊടുത്തു.

അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ലത ഓടി മുറിയിലെത്തി. അവരം എവിടെയായിരുന്നു എന്നു പോലും താൻ ഇതുവരെ അന്വേഷിച്ചില്ല. അയാരം അവളെ അടുത്തു വിളിച്ചു കൈകരം നീട്ടി. [മുറിക്കാതെ നീണ്ടു വളന്ന നഖങ്ങരം] അവരംക്കറപ്പു തോന്നി

അയാളവളെ മടിയിൽ കയററിയിരുത്തി. അവളെ ചുംബിച്ചു. അവരം മടിയിൽ നിന്നും ചാടിയിറങ്ങി. അയാളുടെ താടി പിടിച്ചു വലിച്ചു.

ലതയുടെ ഉടുപ്പിൽ ചളി പുരണ്ടിരിക്കുന്നതവരം കണ്ടു. അയാരം പിടിച്ച ഭാഗത്ത് വിരലുകരം പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു

ശാരിക്കു വെറുപ്പ് ഇരട്ടിച്ചു. അവരം അവിടെ നിന്നും മറഞ്ഞു. അയാരം സുഹൃത്താണ് – ആരുടെ............അദ്ദേഹത്തിൻെറ. അപ്പോരം തൻേറയും. അവരംക്കയാളെ തൻെറ സുഹൃത്തായി സങ്കല്പിക്കുവാൻ കൂടി കഴിഞ്ഞില്ല. [പാറിക്കിടക്കുന്ന എണ്ണമയമില്ലാത്ത തലമുടി, മുററി വളന്ന താടി, നീണ്ടു കൂത്ത നഖങ്ങരം, കുഴിയിൽ പോയ കണ്ണുകരം, മുഷിഞ്ഞ വേഷം. പണ്ടെങ്ങോ ഒരു നോവലിൽ വായിച്ച കഥാപാത്രത്തിനെപ്പോലെ അവരംക്കു തോന്നി.]

വെറുക്കരുതെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോഴേക്കും വെറുപ്പ് ഇരട്ടിക്കുകയാണ്.

അവർ വത്തമാനം പറയുന്നു. അവരം ശ്രദ്ധിച്ചു ജയിൽ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ്. അയാരം ജയിലിലായിരുന്നു. [താൻ വായിച്ചതും ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിയെക്കുറിച്ചാണ്. ഒരു കൊലപാതകം. ഇയാരം ഒരു പണാപഹരണത്തിനാണു പോലും ജയിലിൽ പോയത്. അടുത്ത പടി ഒരു കൊലപാതകം തന്നെ.]

അവരം മെത്തയിൽ വീണു. അയാളുടെ ഭീകരരൂപം അവളെ നടുക്കി. അവരംക്കയാളോട് വെറുപ്പു തോന്നി.

മുററത്തുടെ കാലൊച്ച കേരംപ്പിക്കാതെ വേലത്തുമ്പൊതുക്കി പല സന്ധ്യകളും കടന്നു പോയി. ആപ്പും വിളിയും കുരവയുമായി പല പ്രഭാതങ്ങളും കടന്നു വന്നു.

പലവട്ടം പ്രകൃതി കുങ്കുമപ്പൂക്കരം ചൂടി.

രവി വന്ന മുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട് ശാരിക്ക് വിഷമതകരം ഒന്നും താൻ മൂലം വരാതിരിക്കുവാൻ.

തൻെറ അവിടത്തെ താമസം തന്നെ അവളെ രസിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്ന് അയാരംക്കറിയാം. പക്ഷെ രഘുവിൻെറ നിബ്ബന്ധത്തിൻെറ മുമ്പിൽ വഴങ്ങുകയാണ്. [വേറെ വഴിയൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ തനിക്കാരും ഇനി ജോലി തരികയില്ല. ഇവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങിയാൽ പോകുവാൻ വേറെ സ്ഥലം............]

താൻ ലതയെ തൊടുന്നതു തന്നെ അവരംക്കിഷ്ടമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും ലതയുമായി അകന്നു കളയാം. [ലതയെ തോളിൽ കിടത്തി പൂനിലാവു പൊഴിയുന്ന രാത്രിയിൽ മുററത്തു നടക്കുമ്പോരം തൻെറ മാനസികവിഷമതകരം കുറെ മറക്കാറുണ്ട്.] വേണ്ട, അതവരംക്കു വിഷമതകരം ഉണ്ടാക്കും. അതിന് താനൊരിക്കലും അനുവദിക്കയില്ല.

ലതയുടെ കരച്ചിൽ ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അവൾ കരയുന്നത് എന്തിനാണെന്നെനിക്കറിയാം. അവൾക്കു ഞാൻ പാലു കൊടുക്കണമെന്ന്. അതു ശാരിക്കിഷ്ടമാകയില്ല.

ശാരി അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവൾ കരച്ചിൽ നിർത്തുന്നില്ലല്ലോ.

അയാളൊന്നു ഞെട്ടി. ശാരി അവളെ അടിക്കുന്നു. അടിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. തന്നോടുള്ള വെറുപ്പു മുഴുവൻ അവളുടെ നേർക്ക് തീർക്കയാണ്. ഏതായാലും താനങ്ങോട്ടു ചെല്ലുന്നില്ല. ചെവി പൊത്തിക്കളയാം.

സാദ്ധ്യമല്ല. അവൾ തല്ലു കൊള്ളുന്നു. എന്തിന്? തനിക്കു വേണ്ടി. ഏതായാലും അവിടെച്ചെന്നു നോക്കട്ടെ........"ലതയെ തല്ലരുത്"........താനതു പറയരുതായിരുന്നു. അതൊരു ആജ്ഞ പോലെ ആയോ? താനാരാണ് ശാരിയോടാജ്ഞാപിക്കാൻ? നിശ്ശബ്ദനായി തിരികെ പോന്നു.

ശാരി പലപ്പോഴും പിറുപിറുക്കുന്നതു താൻ കേൾക്കാറുണ്ട്. ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. എനിക്കിനി സാദ്ധ്യമല്ല. ഞാൻ കാരണമാണ് അവൾ വിഷമിക്കുന്നത്. അതൊരിക്കലും പാടില്ല. എന്തായിരിക്കും കാരണം? അറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഏതായാലും ഇവിടം വിടുക തന്നെ. വേറെ പണി വല്ലതും കിട്ടുമോ എന്നു നോക്കാം. ഇല്ലെങ്കിൽ നേരെ അടുത്ത ലോകത്തേക്ക് പോകാം. ഏതായാലും ശാരിക്കിനി ബുദ്ധിമുട്ടാകരുത്.

പ്രകാശം വിടർന്നപ്പോൾ രവി അവിടെ നിന്നും പോയിരുന്നു. രവിയുടെ മുറിയിലേക്കു കടന്നു വന്ന രഘുവിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തത് മേശപ്പുറത്തിരുന്നിരുന്ന കടലാസു തുണ്ടാണ്.

പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തേ,

എനിക്കിവിടുത്തെ ജീവിതം സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ ഇവിടുത്തെ താമസം ശാരിയെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവളോട് എനിക്കു വിദ്വേഷമല്ല, മറിച്ച് സഹതാപമാണ്. എങ്കിലും അവളോട് യാതൊരു സംഗതികളും പറയരുത്. ഇനി വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടരുതെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

രവി.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നു. രഘു അന്നു വായിച്ചിരുന്ന പേപ്പറിൽ ഒരു വാർത്ത കണ്ടു.

രഘു നിശ്വസിച്ചു. രവി മരിച്ചു. ശാരിയുടെ പെരുമാററമായിരുന്നു അയാളെ ഇവിടെ നിന്നും പറഞ്ഞയച്ചത്. യാതൊന്നും അവളോടു പറയരുതെന്നാണ് രവിയുടെ ആവശ്യം. അവൾ ദുഃഖിക്കും. ഇത്രയും ആയ സ്ഥിതിക്ക് അവളൊന്നു ദുഃഖിക്കണം. രവി ആരാണെന്ന് അവളൊന്നു മനസ്സിലാക്കണം. വെറും ജയിൽപ്പുള്ളിയാണെന്നാണ് അവളുടെ വിശ്വാസം. എന്തിനയാൾ ജയിലിൽ പോയി.....

ഉച്ചക്ക് ഊൺ കഴിക്കുമ്പോൾ രഘു പറഞ്ഞു. ശാരി ഇരിക്കു. എനിക്കു കുറച്ചു സംസാരിക്കുവാനുണ്ട്.

അവളവിടെ ഇരുന്നു. രഘു തുടർന്നു. അവൾക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലാതെ അയാൾ പറയുന്നു.

അങ്ങകലെ കുന്നിൻ മുകളിൽ ഉയരുന്ന മേഘശകലങ്ങളിൽ നോക്കി രഘു തുടർന്നു. ഒരു പക്ഷെ നിനക്കു മനസ്സിലാകും.

ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ ഇടവഴികളിലൂടെ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കൾ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്ക് പോയിത്തുടങ്ങി. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർ വേർപിരിയാത്ത സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. ഒന്നു മുതൽ സിക്സ്ത് വരെ അവർ ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചു. തുടർന്നു കോളേജിലും ഒരുമിച്ചു തന്നെ.

രണ്ടു മൈൽ നടന്നു് കോളേജിലേക്കു് പോകുന്ന അവർ ഒരു വീടിന്റെ മുമ്പിലെത്തിയാൽ അവിടേക്കു നോക്കും. രണ്ടു പേരുടേയും ലക്ഷ്യം ഒന്നു തന്നെ—ഒരു സുന്ദരിയായ പെൺകിടാവു്. രണ്ടു പേരും അവളെ സ്നേഹിച്ചു. അന്യോന്യം അറിയിച്ചില്ല.

കാലം കടന്നു. അവർ രണ്ടു പേരും പാസ്സായി. അവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും അവിടെ കമ്പനിയിൽ തന്നെ ജോലി കിട്ടി. അവരിൽ ഒരാൾ ആ പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു.

വിവാഹത്തിനു ശേഷം അയാൾക്കു കിട്ടുന്ന ശമ്പളം മതിയാകാതായി. കമ്പനിപ്പണം കുറേശ്ശെ അയാൾ എടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ഓഡിററിങ്ങായി. രൂപയുടെ കുറവു്. അയാളെ അറസ്റ്റു ചെയ്യും. മററെ സുഹൃത്തേററു. അയാളാണെടുത്തതെന്നു്. പണമെടുത്തയാൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എന്തിനാണയാൾ ഏററതെന്നു്. താനാണെടുത്തതെന്നു്. അയാൾ അയാളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞില്ല. ജയിൽ വാസം വിധിച്ചു

ജയിൽശിക്ഷ അവസാനിച്ചു് തിരിച്ചു രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളും കൂടി വരുമ്പോൾ അയാൾ തന്റെ ജയിൽവാസത്തിന്റെ രഹസ്യം പറഞ്ഞു. "അയാളും അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവു് ജയിലിൽ പോയാൽ അവൾ വിഷമിക്കും. അവളെ വിഷമിപ്പിക്കുക അയാൾക്കു വിഷമമായിരുന്നു." അയാൾ സുഹൃത്തിനോടു് പറഞ്ഞു അതൊന്നും ഭാര്യയെ അറിയിക്കരുതെന്നു്.

ജയിൽശിക്ഷ കഴിഞ്ഞു് അയാൾ സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സുഹൃത്തിന്റെ ഭാര്യക്കതിഷ്ടമായില്ല. അവളുടെ പെരുമാററം അയാളെ അവിടെ നിന്നും പറഞ്ഞയച്ചു.

ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിക്കാരു ജോലി കൊടുക്കും. ഒടുവിൽ നിരാശനായ അയാൾ ജീവിതത്തിനു് വിരാമമിട്ടു.

[രമ്യ ശാരിയെ നോക്കി. പെയ്യാൻ വെമ്പുന്ന നീലമേഘങ്ങൾക്കൊത്ത കണ്ണുകൾ, അവിടെങ്ങും സൗരഭം പരത്തി. എരിഞ്ഞു തീരുന്ന ചന്ദനത്തിരികളിൽ നട്ടു് മൂകയായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു.]

ആ കഥയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഞാനും, നീയും, രവിയുമാണു്.

"അപ്പോൾ, വിദൂരമായ ഒരു നഗരത്തിലെ റയിൽപ്പാളത്തിൽ ഒരു ശവശരീരം മരവിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു."

പ്രഭാതപഞ്ചകം

(കെ. എൻ. മാധവൻ, പി. യു. സി.)

(ശ്ലോകം)

1

കൂവുന്നു കോഴികൾ കളുകെ, വിളറി പോയ
രാവിൻെറ വേദന വിളിച്ചറിയിക്കയാണോ,
അല്ലാകിലബ്ഭുവനശില്പിയൊരുക്കി വെച്ച
സ്വർല്ലോകഭംഗികളെ വാഴ്ത്തുകയായിരിക്കാം.

2

മിന്നാമിനുങ്ങു ദ്രുമപർവ്വതപംക്തി തോറും
മിന്നുന്നു താരഗണമെന്നതു പോലെ ദൂരെ
എന്നാത്മദേവിയുടെകുന്തളമൂർന്നലഞ്ഞ
സന്താനസൂനദളസഞ്ചയസന്നിഭങ്ങൾ.

3

പൊങ്ങുന്നിതദ്രിമുകളിൽ പുതുകാന്തിപൂരം
തിങ്ങും തമസ്സു കളയാൻ തുടദീപനാളം
മോഹാന്ധകാരവിഷധൂമിക മാഞ്ഞ ഹൃത്തി-
ലാരാഗവല്ലരി പൊടിച്ചു തളിർത്ത പോലെ.

4

വാനത്തു മിന്നിയ സുവർണ്ണകണങ്ങളെല്ലാം
ആരങ്ങുരുക്കിയൊരു തൈജസഗോളമാക്കി?
ഈ രമ്യഭൂവിനൊരു പൊൻചെറുതാലി ചാർത്തി-
യാഹന്ത! വിണ്ണവർകുലാഗ്രിമനായിരിക്കാം.

5

കാണുന്നു മാമക ഗൃഹാങ്കണസീമ്നി, നാനാ
സൂനങ്ങൾ മഞ്ജുളമയൂഖമതല്ലി ചാർത്തി
ഹാ, രാഗവിഹ്വലദൃഗഞ്ചലചാലനത്താ-
ലാരോമലിൻ സവിധഭുവണയാൻ വിളിപ്പൂ?

Champion House — 'Red House'

N. C. C. (Rifles)

Sgt. C. J. Davis

Under Officer
C. V. Paul

R. S. M.
P. J. Paulson

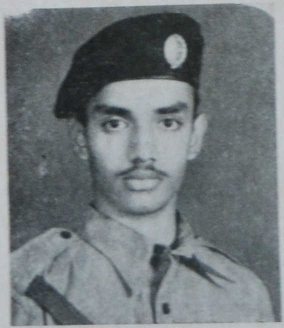

P. Sasidharan
U/o. N.C.C. Rifles)
&
Best Cadet

K. A. Venugopalan
Best Cadet
N. C. C. (Infantry)

ചെറുകഥ:

നിനക്കു നന്മ വരട്ടെ!

K. P. SHARMA, II B. Sc.

നീണ്ടുയർന്നു നില്ക്കുന്ന പുളിമരത്തിന്റെ നിഴലുകൾ പഴമയുടെ പ്രേതം കണക്കെ മന്ദം ചലിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങകലെയെവിടെയോ ഒരു ശോകഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ നേർത്ത സ്വരത്തിലുയരുന്നതു് തണുത്ത കാറ്റിലൊഴുകി വരുന്നു. അല്പം മുമ്പു വരെ ബഹളമയമായിരുന്ന പാർക്ക് ഇപ്പോഴേതാണ്ട് വിജനമാണ്. വിശാലമായ മൈതാനത്തിന്റെയൊരൊഴിഞ്ഞ കോണിൽ, ആകാശത്തിൽ തെന്നി നീങ്ങുന്ന വെള്ളിമേഘങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ മാത്രമുണ്ട്. ശാലീനയായ ഒരു നേഴ്സിനോട് ഈ മേഘങ്ങളെ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ഉപമിച്ചതു് എവിടെയോ വായിച്ചതായി ഞാനോർക്കുന്നു. ലോകാവസാനം വരെയും ഈ വെണ്മണലിൽ ഏകനായി മലർന്നു കിടന്നു് സന്ധ്യയുടെ ഇരുണ്ട വദനത്തേയും ഉദിച്ചുയരുന്ന അമ്പിളിക്കലയേയും നോക്കിക്കാണുവാൻ ഞാനാശിക്കയാണ്. അപ്പോഴൊക്കെയും ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ നിന്നും വേദനയുടെ കുഞ്ഞലകൾ ഇളകി വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവാച്യമായ ഒരു സുഖം അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. അടുത്തുള്ള പള്ളിയിൽ നിന്നും മണിനാദം ഉയർന്നു, സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് മനുഷ്യനെ സ്നേഹിച്ച എന്ന കുറ്റത്തിന് ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട സ്നേഹദൂതന്റെ ചിന്തകൾ എന്നിലുയർത്തിക്കൊണ്ട്.

ഈ ഏകാന്തതയിൽ കുനിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ഇന്നു രാവിലെ കണ്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ഓർമ്മകൾ എന്റെ മനസ്സിലേക്കു തിക്കിത്തിരക്കി കടന്നു വന്നു. നീണ്ട മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇന്നാണവളെ ഞാൻ കണ്ടതു്. മുൻബെഞ്ചിൽ നതമുഖിയായിരിക്കുന്ന ഇരുനിറത്തിൽ മെലിഞ്ഞ ആ പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ എവിടെയോ കണ്ടുപരിചയമുണ്ടെന്നു തോന്നിയതാണ്. തല കുമ്പിട്ടിരിക്കയായിരുന്നതിനാൽ മുഖം ശരിക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അറ്റൻഡൻസ് എടുത്തു കഴിഞ്ഞു തലയുയർത്തി നോക്കിയതവളുടെ മുഖത്തേക്കാണ്. മഷിയിട്ട നീണ്ട രണ്ടു നീല ശംഖുപുഷ്പങ്ങൾ തന്നെത്തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പ്രസരിപ്പും കുസൃതിയും ആ കണ്ണുകൾക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നി, ചുവന്ന റിബൺ കൊണ്ട് അറ്റം കെട്ടിയ മുടിത്തുമ്പ് മുന്നിലേക്കെടുത്തിട്ടിരിക്കുന്നു. വെണ്മയേറിയ സാരിയും പച്ച ജായ്ക്കറ്റും. [സുഹൃത്തുക്കളെ! നിങ്ങൾക്കു നിരാശ തോന്നുന്നുണ്ടാവും എന്തുചെയ്യട്ടെ! അവൾക്കു തൊണ്ടിപ്പഴത്തെ വെല്ലുന്ന ചുണ്ടുകളോ മാർബിൾ സമാനമായ നിറമോ പനങ്കുല മാതിരിയുള്ള മുടിയോ ഇല്ല!]

വളരെയേറെ നാളത്തെ തപസ്സിരുപ്പിന്റെ ഫലമായിട്ടാണിവിടെ ജോലി ലഭിച്ചതു്. നീണ്ട നാലഞ്ചു വർഷത്തെ പഠിപ്പിനുശേഷം അവസാനം ഒരു ജോലി ലഭിച്ചു — നഗരത്തിലെ തലയെടുപ്പുള്ള കോളേജിൽ. അത്യാഹ്ലാദത്തോടെയാണിവിടെയെത്തി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. രാവിലത്തെ ആഹ്ലാദത്തിനു പകരം ഇപ്പോൾ ഹൃദയം നിറയെ വേദനയാണ്, തീരാത്ത മാറാത്ത വേദന!

രാവിലെ ഫസ്റ്റ് പീരിയഡിൽ തന്നെ ക്ലാസ്സിലേക്കു പോകേണ്ടി വന്നു. ആദ്യത്തെ ക്ലാസ്സാ

ണെങ്കിലും കാലിനു വിറയലൊന്നുമുണ്ടായില്ല. പക്ഷെ മുൻബെഞ്ചിലിരുന്ന പെൺകുട്ടിയെക്കണ്ടപ്പോൾ മുതൽ ചിന്തകളാകെ പതറാൻ തുടങ്ങി. ഓ! ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും ഞാനിത്ര ദുർബ്ബലനായിട്ടില്ല. വല്ല വിഡ്ഢിത്തവും തട്ടി വിട്ടുവോ എന്തോ' വല്ല വിധവും ബെല്ലടിച്ചു കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നായി. ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞു സ്റ്റാഫ് റൂമിലെത്തി ഒന്നു രണ്ടു ഗ്ലാസ്സ് തണുത്ത വെള്ളം അകത്താക്കി; പിന്നീന്ന് ക്ലാസ്സിൽ പോയില്ല. അപ്പോൾ മുതൽ എന്റെയുള്ളിൽ ഒരപരാധബോധം നാമ്പെടുക്കുകയായിരുന്നു.

ഹൃദയത്തിന്റെ പരുപരുത്ത വശങ്ങളിൽ കൂടി വേദനയുടെ പൽചക്രങ്ങൾ ഇളകി മറിയുന്നു. കൺമുന്നിൽ മെലിഞ്ഞ് ഇരുനിറത്തിൽ നീണ്ട കണ്ണുകളുള്ള ഒരു പച്ച ഹാഫ്സാരിക്കാരിയുടെ രൂപം വീണ്ടും വീണ്ടും തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പാണത്. ടൗണിലെ തിരക്കൊഴിഞ്ഞ മൂലയിലുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിലാണ് ഞാൻ താമസമുറപ്പിച്ചത്. ആ പരിസരം കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ അതെന്റെ കലാലയജീവിതത്തിനുപകരിക്കുമെന്നു തോന്നി. നീണ്ടു കിടക്കുന്ന നെൽവയലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരിരുനിലക്കെട്ടിടം. ജീർണ്ണിച്ച ഭഗവതി ക്ഷേത്രവും അതിനു മുമ്പിൽ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന ഒരു കിഴവനരയാലും, താമര നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ കുളവും എല്ലാം കൂടി ആ ടൗണിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും ഒരു ഗ്രാമീണസൗന്ദര്യം ചമച്ചു. ഇരുനിലക്കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിൽ, ക്ഷേത്രത്തിനഭിമുഖമായുള്ള ഒരു മുറിയാണ് എനിക്കൊഴിച്ചു തന്നത്.

ഒരു ദിവസം ഇന്നും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്നു. പകൽ രണ്ടു മൂന്നു മണിക്കൂർ പ്രാക്ടിക്കൽ എന്ന പേരും പറഞ്ഞ് ആകെത്തുലഞ്ഞ മട്ടിലാണ് റൂമിലെത്തിയത്. ജനലഴികളിൽ മുഖമമർത്തി പടിഞ്ഞാറോട്ടു നോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ സായന്തനസൂര്യന്റെ പിറകിൽ നിന്നും സന്ധ്യ എത്തിനോക്കിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

“കുട്ടാ! ഇവളുടെ സംശയങ്ങളൊക്കെ ഒന്നു പറഞ്ഞു കൊടുക്കരുതോ?” എന്ന ചോദ്യവുമായപ്പോഴാണ് അവളുടെ അമ്മ അവിടേക്ക് കടന്നു വന്നത്. അമ്മയുടെ പിന്നിൽ' കുസൃതി നിറഞ്ഞ ഒരു മുഖം തന്നെ നോക്കിക്കണ്ണിറുക്കുന്നു!

വേദന തുളുമ്പുന്ന ഒരു കഥയുടെ നാന്ദിയായിരുന്നു അത്. അവിഹിതമെന്ന് പലരാലും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ട ഒരു ബന്ധത്തിന്റെയാരംഭവും, ബോറപിടിച്ച ലക്ചർക്ലാസ്സുകളും മൂന്നു മുഴം നീളമുള്ള മാത്തമാററിക്സ് ഫോർമുലകളും വിട്ട്, റൂമിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ കുസൃതിത്തം നിറഞ്ഞ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഹൃദയത്തിനു കുളിർമ്മ നല്കിയിരുന്നു. പിന്നെയതൊരു പതിവായിത്തീർന്നു. ഇടക്കിടക്കവളെന്റെ മുറിയിലേക്കു പാഞ്ഞു വരും; ഒന്നുകിൽ ഒരു കണക്കെങ്ങിനെയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്നറിയണം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരിംഗ്ലീഷ് വാക്കിന്റെയർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. എനിക്കുമതു സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. (ആ പരിചയം നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രേമത്തിന്റെ വിത്തു പാകുമെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞില്ല ലീലെ! എങ്കിൽ ആ നാമ്പ് അന്നു തന്നെ ഞാൻ നുള്ളിക്കളയുമായിരുന്നു:)

ജീവിതത്തിന്റെ വേദനകളെല്ലാം മറന്നു കൊണ്ട് അവിടെക്കഴിച്ചുകൂട്ടിയ കാലം, പിന്നീട്ടുള്ള ജീവിതത്തിൽ വേദനയുടെ കുഞ്ഞോളങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ കൂട്ടുകാരികൾ എന്നെ ചൊല്ലിയവളെ കളിയാക്കിയപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം നീറുകയായിരുന്നു. അയൽപക്കത്തെച്ചുമരുകളിൽ ഞങ്ങളെച്ചൊല്ലി കമന്റുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോഴും എനിക്കു കുസലുണ്ടായില്ല. [കാരണം ഞാനൊരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല നിനക്ക് ഞാൻ ഒരു സഹോദരനേക്കാളുപരിയായാരോ ആണെന്ന്.]

എന്തിനവളെപ്പറയുന്നു? ഞാനെന്തു വിഡ്ഢിയാണ്, എനിക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല വളുടെ നീലക്കണ്ണുകളിൽ ഒരു കാമുകിയുടെ ക

ടാക്ഷങ്ങൾ! നിങ്ങളെന്നെക്കുററപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളൂ! എന്നെ ശകാരിച്ചോളൂ! എനിക്കു പരാതിയില്ല. (സോദരീ! നിന്നോടു ഞാൻ നേരത്തെ പറയേണ്ടതായിരുന്നു, അങ്ങകലെയെൻെറ ഗ്രാമത്തിലൊരു കൊച്ചുമാലാഖ എനിക്കു വേണ്ടി ഹൃദയം നൊന്തു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്.)

ഇന്നും ഞാൻ വ്യക്തമായോർക്കുന്നു ആ ശപിക്കപ്പെട്ട ദിനം. പിറേറ ദിവസത്തെ മെയിൻ ടെസ്റ്റ് പേപ്പറിനു വേണ്ടി ഭ്രാന്തുപിടിച്ചു വായിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ രാത്രിയുടെ ഏകാന്തതയിൽ ലോകം മുഴുവൻ സുഖസുഷുപ്തിയിലാണ്ടു കിടക്കുമ്പോൾ ഇവിടെ ഞാൻ കനം തൂങ്ങുന്ന മിഴികളുമായി ബുക്കു തുറന്നു വച്ചിരിക്കുകയാണ്. പ്രൊഫസറുടെ ഗൗരവം നിറഞ്ഞ മുഖമാണ് കൺമുന്നിൽ, ചാരിയിരുന്ന വാതിൽ തുറന്നു. ലീലയുടെ ചേട്ടൻ. മദ്യത്തിൻെറ മത്തു പിടിക്കുന്ന, രൂക്ഷമായ ഗന്ധം മുറിയിൽ വ്യാപിച്ചു. അമ്മപെങ്ങന്മാർ കേട്ടാലറയ്ക്കുന്ന അസഭ്യവർഷമായിരുന്നു പിന്നീട് കുറച്ചു നേരത്തേക്ക്. ഉള്ളിൽ കിടന്നു തിളയ്ക്കുന്ന മദ്യവും തെററിദ്ധാരണയും കൂടെ അയാളെ ഭ്രാന്തനാക്കിയിരിക്കുകയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ നേരം കുറച്ചു പിടിച്ചു. ഞാനയാളുടെ സോദരിയെ പ്രേമിക്കുന്നുവത്രെ!

ശബ്ദം കേട്ടുണർന്ന് ലീലയും അമ്മയും വാതില്ക്കൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ലീലയെക്കൂടി കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ കോപം ജ്വലിച്ചു. അവളുടെ മുടിക്കു പിടിച്ചു വലിച്ചു മുന്നിലേക്കിട്ട് അയാൾ കാലുയർത്തി. ഞാൻ കണ്ണുകളടച്ചു. പിന്നെ ആകെയൊരു ബഹളമായിരുന്നു അവിടെ. ഞാൻ അധികം നേരം അവിടെ നില്ക്കുന്നതു പന്തിയല്ലെന്നെനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ സാവധാനം കുരിരുട്ടിലേക്കിറങ്ങി നടന്നു.

രാത്രി നഗരത്തിലാകെയലഞ്ഞു നടന്നു. പ്രഭാതം പൊട്ടിവിടർന്നപ്പോൾ ഒരു തീരുമാനത്തോടെയാണവിടെത്തിരിയെച്ചെന്നതു്. പെട്ടിയും സാധനങ്ങളും മററും എടുത്തു വച്ചു. സ്നേഹമയിയായ അമ്മയോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. അവരുടെ പിറകിൽ, രണ്ടീറൻ കണ്ണുകൾ! പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിപ്പോയി. ഹൃദയത്തിൽ വേദന തുളുമ്പി വന്നുവെങ്കിലും എന്തോ ഒരാശ്വാസം തോന്നി.

* * * *

ഇന്നിതാ വീണ്ടും ആ ഈറൻ കണ്ണുകൾ. വേണ്ടാ, ഇനിയവളെക്കാണരുതു്. അവളുടെ വഴിത്താരയിൽ കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ വീഴ്ത്താൻ ഞാനാശിക്കുന്നില്ല. എനിക്കു വേണ്ടി വർഷങ്ങളായി കുരിശു ചുമക്കുന്ന എൻെറമ്മേ! എന്നോടു ക്ഷമിക്കൂ. ഞാനീ ജോലി രാജി വയ്ക്കട്ടെ, ഞാനീ നാടു വിടട്ടെ!

(പ്രിയപ്പെട്ടവളെ! നിനക്കുവേണ്ടി ഞാനീ ജോലി കളഞ്ഞു് നാടുവിടാം. നാം തമ്മിലിനി കാണരുതു്, ഒരിക്കലും. നിനക്കു നന്മ വരട്ടെ!)

മനസ്സമാധാനത്തോടെ ഞാനെഴുന്നേററു നടന്നു. ഉദിച്ചുയർന്ന ചന്ദ്രിക വെള്ളിമേഘങ്ങളിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്നു, അപ്പോഴും.

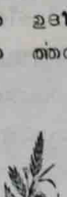

ചേട്ടൻെറ പൂത്താലി

കെ. സോമസുന്ദരൻ III B. A.

നാളെയാണവളുടെ കല്യാണം, ഞാനെന്തേണ്ടു,
വേളിക്കസമ്മാനമായ് പൂത്താലി കൊടുക്കേണ്ടേ?
ആത്തിരമ്പുമീയലമാലകൾക്കങ്ങേപ്പുറം
കാത്തിരിക്കുകയല്ലീ ചേട്ടൻെറയനിയത്തി.
ഓടിയിട്ടെന്തേ കാര്യം? വെമ്പിയിട്ടെന്തേ ഫലം?
ഓടമെത്തിയാലല്ലീ കര പററവാനൊക്കൂ.

** ** ** ** **

എല്ലാരുമെത്തീട്ടുണ്ടാം മംഗളമാല്യം കോക്കാൻ
മുല്ലപ്പൂഞ്ചെണ്ടും നല്ല ചേമന്തിമാല്യങ്ങളും
ചെന്തെങ്ങിൻകുലകളും, കദളിപ്പഴങ്ങളും
ചന്തമായ്ച്ചാത്തിക്കാണും കല്യാണപ്പൂപ്പന്തലിൽ
അച്ഛനമ്മക്കുമുള്ളോമനമക,ളെൻെറ
കൊച്ചനിയത്തി, താഴെയുള്ളവനൊരേട്ടത്തി.

** ** ** ** **

ഞാനെന്നും കളിവാക്കായോതും, "നിൻകല്യാണത്തി–
നോമനേ, പൊൻ പൂത്താലി സമ്മാനമായ്
ഞാനേകും".

കൊച്ചുകുഞ്ഞാണെന്നാലും കണ്മണി കിനാവിങ്കൽ
കൊച്ചേട്ടനണിയിക്കും പൂത്താലി കാണാറില്ലേ?
പൊന്നിൽക്കുളിച്ചു "രാജനന്ദിനി" ചമഞ്ഞാലും
പൊന്നേട്ടനണിയിക്കും പൂത്താലി പൊൻ പൂത്താലി
രാവിൻെറ തിരശ്ശീല നീക്കിക്കൊണ്ടൊളി വീശി
ദ്യോവിലെമ്പാടും പുലർകാലകന്യക ദൂരെ!
മംഗളം പാടീ പക്ഷിവൃക്ഷങ്ങളെങ്ങും പാറീ
തങ്കരേണുക്കൾ പൂശീ ശ്യാമളാകാശം കാമ്യം!
മംഗളധ്വനിയല്ലോ കേൾപ്പു ഞാൻ, തകിലൊച്ച,
മങ്കമാർ മുഴക്കുന്നു വായ്ക്കുരവകൾ വീണ്ടും.
നാണിച്ചു താലി കെട്ടി നില്ക്കുമെന്നാത്മാവിനെ
ഞാൻ കണ്ടു, പൂത്താലിയ കൈകളിൽ സമ്മാനിച്ചു!

District Collector
Sri Rama Varma Thampuran
arriving to inaugurate
the Hostel Union.

Chief Guest
Dr. K. N. Pishorady

Speaking at
the Hostel Social.

A view of the
Hostel Social Gathering.

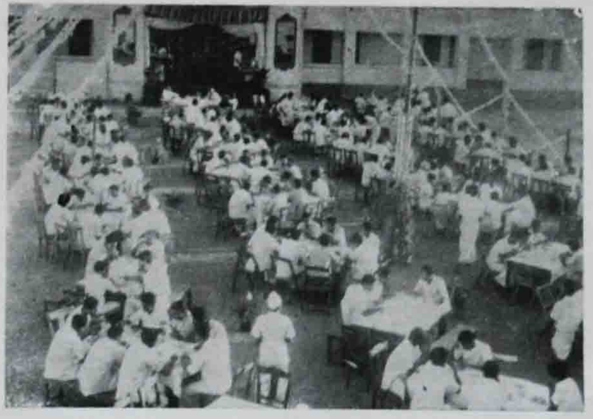

V L. Jacob,
1st Class, and 1st in the University,
B Sc (Chemistry — 1961

Winner,
Pokkath Varoo Vareed Memorial Gold Medal.

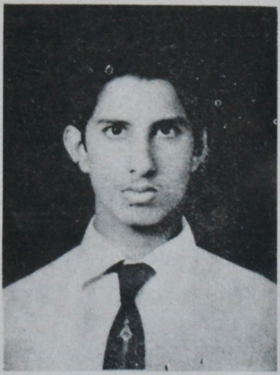

P. Chellappan,
1st Class, and 1st in the University
B. Com. — 1961

Winner.
Thekkethala Pyloth Vareed Memorial Gold Medal

Charley A Cherayath,
1st Class 1st from the College,
P. U. C. 1961

V. I. Itty Mathew,
University Foot-Baller

ഒരു പ്രാസംഗികൻ ജനിക്കുന്നു!

(വർഗ്ഗീസ്സ് പുല്ലോക്കാരൻ, പി. യു. സി.)

ആധുനികലോകത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പുതുമയേറിയ ആദർശങ്ങളും ആശയങ്ങളും മററുള്ളവക്ക് പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ പററിയ മാർഗ്ഗം എന്താണെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ദീർഘകാലത്തെ പരിചിന്തനത്തിന്റേയും പരിശോധനയുടേയും ഫലമായി മനസ്സിലായി, ഒരു പ്രഗത്ഭനായ പ്രാസംഗികനാവുകയാണ് സുഗമമായ വഴിയെന്ന്. പ്രാസംഗികനാവുകയെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഭയന്നു പിൻമാറേണ്ടയാവശ്യമില്ല. ഗ്രീസ്സിലെ ജനങ്ങളെ പുളകംകൊള്ളിച്ച ഡെമൊസ്തനീസും റോമാക്കാരെ ആവേശഭരിതരാക്കിയ മാക്കാൻറണിയും സീസറും സീസറോയും പ്രഭാഷണവിദഗ്ദ്ധരായല്ല ഭൂലോകജാതരായത്. ക്ലേശപൂരിതമായ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി അവരിൽ ഉയിരെടുത്തതാണവരുടെ പ്രഭാഷണചാതുര്യം. അല്ലാതെ അവർ സ്വയം ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ പ്രഭാഷണചതുരരായി രൂപം മാറിയതല്ല.

ഒരു കല:

ഒരു പ്രാസംഗികനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങൾ നാം അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ അതു നമ്മെ, യഥാർത്ഥപ്രാസംഗികനായി രൂപം കൊള്ളാൻ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഒരുത്തൻ ഒരു പ്രസംഗവേദിയിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ, അയാളുടെ മുഖഭാവം ശ്രോതാക്കളെ തന്നിലേക്കാകർഷിക്കത്തക്കതായി മാറിയിരിക്കണം. അയാളുടെ മുഖത്തു പ്രസരിക്കുന്ന ഭാവമാററങ്ങൾ തന്റെ ആശയാദർശങ്ങളെ മററുള്ളവരിൽ ആഞ്ഞുതറക്കുവാൻ കഴിവുററവയാണെന്ന് മനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. തന്റെ പ്രകടമായ മുഖഭാവത്താൽ ശ്രോതാക്കളെ ഒന്നടങ്കം പിടിച്ചടക്കിയാൽ അവരുടെ മനോമണ്ഡലത്തിൽ എത്ര നേരമെങ്കിലും അയാൾക്കു വിഹരിക്കാം.

സംബോധനയിൽ ആകർഷകത്വം തുളുമ്പി നില്ക്കണം. പഴഞ്ചൻ രീതികളെമാററി വച്ചു ആധുനികസമ്പ്രദായങ്ങളനുസരിച്ചു സന്ദർഭോചിതമായ രീതിയിൽ ശ്രോതാക്കളെ അഭിസംബോധന ചെയ്താൽ അയാളുടെ പ്രസംഗം വിജയിക്കും എന്നു തന്നെപ്പറയാം. എന്നാൽ, മതപ്രസംഗങ്ങളിലും മററം മാററാൻ കഴിയാത്ത സംബോധനകൾ നിഷിദ്ധങ്ങളാണെന്നല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. നേരെ മറിച്ച് "സഭക്കു വന്ദനം", "നിങ്ങൾക്കെന്റെ കൂപ്പുകൈ" എന്നു തുടങ്ങിയ നമ്മുടെ പഴഞ്ചൻ രീതികൾ വലിച്ചു തോട്ടിലെറിയാൻ സമയമതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

തുടക്കത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുക:

മുഖവുര പ്രസംഗത്തിലെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമാണ്. എന്നാൽ അതിനു അതിന്റേതായ പ്രാധാന്യമെ കൊടുക്കേണ്ടതുള്ളു. നമ്മുടെ പ്രാസംഗികർ മുഖവുരക്കാണ് പ്രസംഗവിഷയത്തെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകാണുന്നത്. എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് പറയുവാൻ പോകുന്നതെന്ന് "സാഹിത്യ"രൂപത്തിൽ പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്കും ശ്രോതാക്കൾ മുഷിപ്പന്മാരായിത്തീരുന്നതു് കാണുവാൻ കഴിയും. പ്രസംഗത്തിൽ മുഖവുരക്കു സ്ഥാനമില്ല എന്നല്ല വിവക്ഷ. 'മുഖവുര' മുഖവുരയാണ് എന്ന വസ്തുത പറയാതെ തരമില്ല. മുഖവുരകൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ വിപാടനം ചെയ്യുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നതു് ഭോഷത്വമാണ്. അഖിലലോകജനങ്ങളെ സന്താപസാഗരത്തിലാഴ്ത്തിയ പോപ്പ് പന്ത്രണ്ടാം പിയൂസ് തിരുമേനിയുടെ ചരമത്തിൽ അനുശോചിക്കുവാൻ കൂടിയ യോഗത്തിൽ ഒരാൾ പ്രസംഗിച്ചതാണ്:

''മനുഷ്യകോടികളെ അനുഗ്രഹിച്ചാശീർവദിക്കുവാൻ ഇനിയും ആ കരങ്ങൾ ഉയരുകയില്ല; ലോകസമാധാനത്തിനു വേണ്ടി വാദിക്കുവാൻ ആ അധരങ്ങൾ ഇനി ചലിക്കുകയില്ല; ലോകാഭ്യുന്നതിക്കു വേണ്ടി വെമ്പൽ കൊണ്ടിരുന്ന ആ ഹൃദയം ഇനി സ്പന്ദിക്കുകയില്ല......'' ഇപ്രകാരം മനുഷ്യരെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖവുര. മുഖവുര പ്രസംഗവിജയത്തിൽ നല്ലൊരു പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രസംഗത്തിൻെറ മർമ്മപ്രധാനമായ വശമാണ് ആശയം. ആശയങ്ങൾ ധാരാളം വേണം. എന്നാൽ അതു മാത്രം മതിയോ? ആശയങ്ങൾ കുറഞ്ഞാൽ പോലും അവക്കു പുതുമയുണ്ടായിരിക്കണം. പുതുമയോടു കൂടി ആശയങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിലാണ് വിജയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. മഹാനായ ലോർഡ്ചെസ്റ്റർഫീൽഡ് പറയുന്നുണ്ട്, ആശയത്തിൻെറ ആകത്തുകയേക്കാൾ പ്രാധാന്യം ആശയത്തിൻെറ ആവിഷ്കരണത്തിനാണെന്ന്. പുതിയ പുതിയ ആശയങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിച്ചാൽ പോര, പിന്നെയോ പുതിയ രീതിയിൽ ആവിഷ്ക്കരിച്ചു പ്രകടിപ്പിക്കുക കൂടി ചെയ്യണം. ശ്രോതാക്കൾക്കു കേൾവിക്കു സുഖവും ധാരണക്കു എളുപ്പവും ഉണ്ടാക്കുന്ന രീതിയിൽ ആശയങ്ങൾ, പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതാണ് പ്രസംഗത്തിൻെറ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ വിജയരഹസ്യം.

അംഗവിക്ഷേപവും ആവശ്യമാണ്; എന്നാൽ അനാവശ്യം ആക്കിത്തീർക്കരുതെന്നു മാത്രം. തൻെറ ആശയങ്ങളെ ഒപ്പുവച്ച് ''നിയമ'' മാക്കിത്തീർക്കുന്ന തരത്തിലായിരിക്കണം അംഗചലനങ്ങൾ. താൻ അവതരിപ്പിച്ച പാസ്സാക്കുന്ന നൂതനാശയങ്ങളെ നിയമമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പ്രസിഡൻറായിരിക്കണം അയാളുടെ കരങ്ങൾ. അകൃത്രിമമായ അംഗവിക്ഷേപമാണ് പ്രസംഗത്തിനു യോജിച്ചതു.

അക്ഷരങ്ങളെ വധിക്കരുത്:

ഒരു നല്ല പ്രഭാഷകനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഏററവും പ്രധാനമായ മറെറാരു ഗുണമാണ് ഉച്ചാരണശുദ്ധി. ഉച്ചാരണശുദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെയാണ് ഒരുവൻെറ വാക്കുകൾ സ്പഷ്ടമാകുക? ശബ്ദസ്പഷ്ടതയില്ലെങ്കിൽ ആശയങ്ങൾക്കും സ്പഷ്ടതയുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

ഇതു പോലെത്തന്നെ പ്രാധാന്യമേറിയ മറെറാരു വസ്തുതയാണ് പദങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് (Choice of words). സന്ദർഭോചിതമായ പദങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചുപയോഗിക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കണം. അതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ പ്രസംഗവും പരാജയപ്പെട്ടു എന്നാണർത്ഥം. ഒരു യഥാർത്ഥപ്രാസംഗികൻ അവസരത്തിനൊത്ത വാക്കുകളും ശൈലികളും ഉപയോഗിക്കുന്നതു് കാണാം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ പ്രാസംഗികർ ചുരുക്കമായേക്കാം അതു കൊണ്ടു തന്നെയാണ് പ്രസംഗകല അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാത്തതും. ഉയർന്നു വരുന്ന തലമുറ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ നമ്മുടെ പ്രസംഗകലയെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കും. ''വാളെടുത്തവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പാട്'' എന്നുള്ളതു് ഒരു തത്വമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ലോകത്തിൽ എന്തും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാൻ വിഷമമാണ്. യുവത്വത്തിൻെറ ''യൗവ്വന''ത്തിൽ നാം പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഏതു പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും നമുക്കു തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

തത്വങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ ഒരു പ്രാസംഗികനാകുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അതു പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ വരുത്തുവാൻ അത്രക്കു എളുപ്പവുമല്ല. ''Practice makes perfect'' എന്ന സിദ്ധാന്തമുണ്ടല്ലോ. കുഴിക്കുളവിത്തെളിയുക തന്നെ വേണം. മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ച ആ പ്രഗത്ഭവാഗ്മികളുണ്ടല്ലോ, അവർ ഒന്നുരണ്ടു ദിനങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല പ്രസംഗനൈപുണ്യം നേടിയെടുത്തതു്. പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതവാഗ്മിയായ ഗ്രീസ്സിലെ

ഡെമൊസ്തനീസ് ഒരു വിക്കനായിരുന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ. നല്ലൊരു പ്രാസംഗികനാകണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം വായിൽ കല്ലിട്ടു തിരമാലകളോട് പ്രസംഗിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ദിനം തോറുമുള്ള പരിശീലനത്തിന്റെ ഫലമായാണ് അദ്ദേഹം ഒരു വാഗ്മിയായിത്തീർന്നത്. അബ്രഹാംലിങ്കൺ മരങ്ങളോട് സംസാരിച്ചാണ് പ്രഭാഷണവൈദഗ്ധ്യം കൈവരിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു.

ഒരു നവോഢ:

ആദ്യമാദ്യമൊക്കെ സഭാകമ്പം ഒരുവനെ അലട്ടിയേക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നും പിൻമാറരുത്. പരിശീലനത്താലല്ലാതെ അതു വിട്ടുമാറുകയുമില്ല.

“പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ പദമേകമെങ്കിലുമഹോ
മുന്നോട്ടെടുക്കാ ദൃഢം
ക്രോധിച്ചാൽ വിറയാർന്നിടും പുനരുടൻ
വൈവണ്ണ്യവും കാട്ടിടും
കൂട്ടാക്കാതെ വലിച്ചിഴച്ചീടുകിലോ സ്തംഭം
പിടിച്ചീടുമേ
കഷ്ടം! മൂഢനു വാണിയാര്യസഭയിൽ കേഴും
നവോഢാസമം.”

ഒരു പുതുപ്പെണ്ണിന്റെ അമ്പരപ്പും ലജ്ജയുമൊക്കെ ആദ്യമായി പ്രസംഗവേദിയിൽ പ്രവേശിച്ചാലുണ്ടാകും. അതുകാലത്തിന്റെ പഴക്കത്തിൽ തീർന്നു കൊള്ളും. ആത്മവിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ എല്ലാം അവതാളത്തിലാകും. ഒരുവനെ നയിക്കുന്നതവന്റെ ആത്മവിശ്വാസമാണ്. ആത്മവിശ്വാസത്തോടു കൂടി പുരോഗമിച്ചാൽ വിജയിക്കും, നിശ്ചയം. വിജനസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി പ്രസംഗിച്ചു പഠിക്കുന്നത് വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്. പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കുന്നത് പ്രസംഗങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ നമ്മെ വളരെ സഹായിക്കും. പുസ്തകങ്ങളും മാസികകളും പ്രസംഗരൂപത്തിൽ വായിക്കുന്നത് പ്രസംഗാവിഷ്കരണത്തിനു പ്രയോജകീഭവിക്കും.

നമ്മിൽ ഒരു മത്സരവീര്യം ഉണ്ടാകുന്നത് പ്രസംഗത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാൻ നല്ലതാണ്. അവനും അവൾക്കും പ്രസംഗിക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ എനിക്കെന്തുകൊണ്ടു സാധ്യമല്ല? എന്നു നമ്മുടെ കണ്ണപുടങ്ങളിൽ മുഴങ്ങട്ടെ. അപ്പോൾ കാണാം നാം അറിയാതെ തന്നെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്നത്, പ്രസംഗമണ്ഡലത്തിലേക്കു ആരോഹണം ചെയ്യുവാൻ. അതുകൊണ്ടു ഇന്നു തന്നെ ശപഥം ചെയ്യുക “ഞാനൊരു പ്രാസംഗികനാകു”മെന്ന്.

കവിത

ആരാധന

ടി. എ. രവീന്ദ്രൻ, പി. യു. സി.

(കാകളി)

നിൻ ജയഭേരി മുഴക്കട്ടെ വീണ്ടുമെൻ
ചിന്താവിഹംഗമം, പോരികിങ്ങോട്ടു നീ.

* *

അക്കരെ പച്ചച്ച മാമലയ്ക്കപ്പുറം
നൃത്തമാടീടുന്ന നീലമേഘങ്ങളെ,
തെന്നലരുളുന്ന 'കിങ്കിണി' ചാർത്തിയ
പൊൻമണിവീണകൾ മീട്ടും നദികളെ,
പൂക്കുടയും നിറച്ചേകാന്തവീഥിക-
ളെത്രയോ താണ്ടി വരുന്ന പൂവമ്പിളി,
നിങ്ങളൊതുക്കമീ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തി-
ലെന്നെയും കൂടി മറന്നു നില്ക്കുന്നു ഞാൻ.
നിൻ ജയഭേരി മുഴക്കട്ടെ വീണ്ടുമെൻ
ചിന്താപതംഗമവിശ്രമമിങ്ങനെ.

* *

അപ്പുറത്തമ്പിളിപ്പൂവരുത്തീടുന്ന
മർത്ത്യന്റെ ഭേരീനിനദം ശ്രവിപ്പു ഞാൻ-
എൻവർഗ്ഗശക്തി തന്നുൽബണകൌതുകം
പത്രം വിടുർത്തിപ്പറക്കുന്നു, കാണ്മു ഞാൻ.
എങ്കിലും നിന്നെ സ്തുതിക്കുവാനല്ലാതെ
എൻ കരൾ വെമ്പിടാറില്ലില്ലൊരിക്കലും.

ചെറുകഥ

ഒരു വലിയ ലോകം

എം. എ. അഗസ്റ്റിൻ I B. Sc.

ആ വലിയ പേരാലിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഗോപാലനിരുന്നു. അമ്പലമുററത്തെ ചുവന്ന മണ്ണിൽ അവയുടെ നേർത്ത നിഴലുകൾ അവ്യക്തമായി പതിഞ്ഞിരുന്നു.

വീട്ടിലേക്ക് പോയാലോ? വേണ്ട. താൻ തിരിച്ചു ചെല്ലുമ്പോൾ അമ്മക്ക് സംശയം തോന്നും. വൈകുന്നേരം പണി കഴിഞ്ഞ് വരുമ്പോൾ തന്നെ അകാരണമായി വീട്ടിൽ കാണുമ്പോൾ അമ്മ ചോദിക്കും, "നീയെന്തിനാ ഗോപാലാ ഇപ്പൊ ഇങ്ങോട്ട് പോന്നേ?"

തനിക്കപ്പോൾ വ്യക്തമായൊരു മറുപടിയുണ്ടാവുകയില്ല. ഒടുവിൽ സംഗതിയെല്ലാം ശരിക്ക് മനസ്സിലാവുമ്പോൾ അമ്മക്കരിശം വരും. തന്നോട്ട് വഴക്കിനു വരും. അല്ലെങ്കിലും അമ്മ അങ്ങിനെയാണ്. താനെന്തു പറഞ്ഞാലും അമ്മക്ക് വിശ്വാസമില്ല. വല്യ ആളുകള് വല്ലോം പറഞ്ഞാൽ വല്യ കാര്യമാണ് താനും.

അപ്പോളവന് അന്നൊരു ദിവസത്തെ സംഭവം ഓർമ്മ വന്നു. താനും വടക്കേലെ ഗോപിയും കൂടി പുഞ്ചപ്പാടത്ത് ചൂണ്ടയിടാൻ പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. നീലനിറത്തിലുള്ള സുന്ദരങ്ങളായ ആമ്പൽപൂക്കൾ കണ്ടപ്പോൾ അവന് കൊതി തോന്നി. താനപ്പോൾ കുളത്തിലിറങ്ങി കൈ നിറയെ പൂക്കളുമായി കയറി വരികയായിരുന്നു. അതും കൂടി കണ്ടപ്പോൾ അവന് കൊതിയടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ഒരു പൂവ് തരോ ഗോപാലാ"

"വേണെമെങ്കിൽ പൊട്ടിച്ചോ. ഇത് കിട്ടുകയില്ല"

എന്നിട്ട് താനവയുടെ മണം ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ എത്തി വലിഞ്ഞ് പൂ പൊട്ടിക്കാൻ നോക്കി. കാലുതെററി ഒരു വീഴ്ച. താനപ്പോൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവനങ്ങിനെ തന്നെ വേണം. വല്യ ആളാണെന്നാണ് ഭാവം. അച്ഛൻ വല്യ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്ന് വച്ച് തന്നോട്ട് മിണ്ടാൻ തന്നെ ചെറുക്കന് വല്യ ഭാവമാണ്.

നനഞ്ഞു കുതിർന്ന് ഗോപി കയറി വന്നപ്പോഴും താൻ ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവനപ്പോൾ സങ്കടവും ദേഷ്യവും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു.

"നീ നോക്കിക്കോടാ തെണ്ടിച്ചെറുക്കാ. ഞാനച്ഛനോട്ട് പറഞ്ഞ് നിന്നെ ശരിയാക്കി തരാം."

അന്ന് വൈകുന്നേരം താൻ പടി കടന്ന് ചെല്ലുമ്പോൾ തന്നെ അമ്മയുടെ ഉയർന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു. അമ്മ കലി തുള്ളി നിൽക്കുകയായിരുന്നു, കൂടെ ഗോപീടച്ഛനും ഗോപിയും. കയറി വന്നപാടെ ചോദ്യമായി,

"നീയെന്തിനാടാ ഗോപീനെ വെള്ളത്തിൽ തള്ളിയിട്ടത്?"

തനിക്ക് ഉത്തരം പറയാൻ നേരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു മുമ്പ് പുളിവാറ് തുടയിൽ

മദ്ദളം കൊട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. അച്ഛന്റെ പിന്നിൽ നിന്നു് ഗോപി ചിരിതടക്കുന്നതു് താൻ നനഞ്ഞ കണ്ണുകളിലൂടെ കണ്ടു.

അങ്ങിനെയാണ് അമ്മയുടെ പ്രകൃതം. അപ്പോൾ വീട്ടിൽ പോകാതിരിക്കുകയാണു് നല്ലതു്.

പിന്നെയെന്തു ചെയ്യും?

അങ്ങോട്ടു തന്നെ തിരിച്ചു ചെന്നാലോ?

ഒരു പക്ഷെ രാജുവും ഫിലോയും തന്നെ കാണാതെ വിഷമിച്ചു നിൽക്കുകയായിരിക്കും. മൂന്നു ചക്രം സൈക്കിൾ തള്ളിക്കൊടുക്കാൻ തന്നെ കാണാതാവുമ്പോൾ ഫിലോ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടാവും. അപ്പോൾ ചൂണ്ടയിടാൻ പോകാൻ തന്നെ കാണാഞ്ഞിട്ടു് രാജുവും അന്വേഷണം തുടരും. എന്നിട്ടു് ഒടുവിൽ തന്നെ കാണാതാവുമ്പോൾ അവർ കൊച്ചമ്മയോട്ടു് പോയി പറയും,

"അമ്മച്ചീ, നമ്മുടെ ഗോപാലനെന്തിയേ. ഇവിടെയൊന്നും കാണാനില്ലല്ലോ "

"ഞാൻ കണ്ടില്ല ആ ചെറുക്കനെ. ഇവിടെയെങ്ങാനും ഒളിച്ചു നിൽപ്പുണ്ടാകും, നോക്ക്."

എന്നിട്ടു് അവർ മൂന്നു പേരും കൂടി അന്വേഷണം തുടരും. പക്ഷെ തന്നെ കണ്ടെത്തുകയില്ല. അങ്ങിനെ തന്നെ വേണം.

ഇല്ല; താനിനി അങ്ങോട്ടില്ല. ഇനി ആരെയാണു് കൊച്ചമ്മ കള്ളനെന്നു് വിളിക്കുന്നതെന്നു് കാണാമല്ലോ. തന്നെ തല്ലിയതിൽ സങ്കടമില്ല. എങ്കിലും കൊച്ചമ്മ കള്ളനെന്നു വിളിച്ചതിലാണു് സങ്കടം. പാവപ്പെട്ട ചെറുക്കനാണെങ്കിലും തനിക്കുമില്ലേ ഒരഭിമാനമൊക്കെ. കുറച്ചു് പാലെടുത്തു് കുടിച്ചെന്നു് വച്ചു് ഇത്രയൊക്കെ പറയണോ?

പണ്ടു് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ചെറുപ്പത്തിൽ വലിയ കള്ളനായിരുന്നുവത്രെ. വല്ലവന്റെയും വീട്ടിൽ കയറി പാലും, വെണ്ണയും കട്ടെടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ആരും കൃഷ്ണനെ കള്ളനെന്നു് വിളിച്ചില്ല.

മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ചായിരുന്നു വെന്നു തോന്നുന്നു രാമൻ പിള്ള സാർ ഈ കഥ പറഞ്ഞു തന്നതു്. ഛേ, പഠിപ്പു നിറുത്തേണ്ടിയിരുന്നില്ല. കഷ്ടപ്പെട്ടാണു് അമ്മ തന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. എന്നിട്ടു കൂടി താൻ മടിയനായിരുന്നു. ഗൃഹപാഠം ചെയ്യാതെ എന്നും നേരം വൈകി വരുന്ന തന്നെക്കാണുന്നതു് തന്നെ വാരുരുതു് സാറിനു് അരിശമാണു്.

" നീയൊക്കെ പഠിക്കാനാണോടാ സ്കൂളിൽ പോരുന്നേ ? " പലപ്പോഴുമദ്ദേഹം ചോദിക്കും.

അപ്പോഴൊക്കെ "അതേ"യെന്ന ഭാവത്തിൽ താൻ തല താഴ്ത്തി ഇരിക്കുകയാവും.

എന്നിട്ടു് അക്കൊല്ലം താൻ തോററുപോയെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മക്കു് സങ്കടമായിരുന്നു. അന്നു വൈകുന്നേരം തന്നെ അരികിൽ വിളിച്ചിരുത്തിയിട്ടു് അമ്മ പറഞ്ഞു:

"നീയിനി പഠിക്കേണ്ട മോനെ. വല്ല ജോലീം ചെയ്തു് പഠിക്ക്. അമ്മക്കു് നീ മാത്രമല്ലേ ഉള്ളൂ സഹായത്തിനു്"

താനതൊക്കെ മൂളിക്കേട്ടു. അക്കൊല്ലം സ്കൂൾ തുറന്നപ്പോൾ താൻ വീട്ടിൽ വെറുതെയിരിക്കുകയായിരുന്നു. പിന്നീടൊരു ദിവസം അമ്മയൊരു പരിപാടി പറഞ്ഞു തന്നു പട്ടണത്തിലെ ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ പോയി വല്ല ചുമടെടുക്കുക.

പിറേറന്നു് കാലത്തു് കഞ്ഞിയും കുടിച്ചു് താൻ മൂന്നു മൈലകലെയുള്ള പട്ടണത്തിലേക്കു് നടന്നു. അവിടത്തെ തിരക്കു പിടിച്ച ജീവിതം

കണ്ടു് താൻ അത്ഭുതപ്പെടുകയായിരുന്നു. ബസ്സ്റ്റാൻഡിലെ കൂലിപിള്ളേരുടെ തിക്കം, തിരക്കം, വഴക്കം കണ്ടു് താൻ ഒരൊഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു് താൻ ആ മാന്യനെ കണ്ടതു്. കയ്യിലൊരു ചെറിയ തുകൽപ്പെട്ടിയുമായി തന്റെ അടുത്തു വന്നിട്ടയാാം ചോദിച്ചു,

"ഇതൊന്നു വീട്ടു വരെ കൊണ്ടുവന്നു തരാമോ?"

താനതു് സമ്മതിച്ചു. ആദ്യമായി കിട്ടുന്ന പണിയാണു്. പെട്ടിയും തലയിൽ വച്ചു് പട്ടണത്തിന്റെ ഒരററത്തുള്ള വീട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ കയറിച്ചെന്നപ്പോഴാണു് താൻ കൊച്ചമ്മയെ ആദ്യമായി കണ്ടതു്. തന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും പെട്ടി വാങ്ങി വച്ചിട്ടവർ ചോദിച്ചു,

"നിനക്കു് വിശക്കുന്നുണ്ടോടാ ചെറുക്കാ. വേണെങ്കിൽ പോയി കഞ്ഞി കുടിച്ചോ."

താനതനുസരിച്ചു. പോരുവാൻ നേരത്തു് എട്ടണ എടുത്തു തന്നിട്ടവർ ചോദിച്ചു,

"നിന്റെ വീടെവിടെയാണടാ ചെറുക്കാ?"

താൻ സ്ഥലത്തിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു.

" വീട്ടിലാരൊക്കെയുണ്ടു്? "

"അമ്മയും ഞാനും മാത്രമെയുള്ളൂ. അമ്മ കൂലിപ്പണിയെടുത്താണു് ഞങ്ങറം കഴിയുന്നതു്"

"നിനക്കിഷ്ടമാണെങ്കിലിവിടെ വേലക്കു നിന്നോ. ശമ്പളമൊക്കെത്തരാം."

തനിക്കതു് സമ്മതമായിരുന്നു. പക്ഷെ അമ്മയോടു് ചോദിക്കാതെ എങ്ങിനെയാണു് വാക്കു പറയുക?

"അമ്മയോടു് അനുവാദം ചോദിച്ചിട്ടു് വരാം"

"ശരി. മറക്കാതെ വരണം കേട്ടോ"

അന്നു രാത്രി അമ്മ പണി കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോറം പകലത്തെ സംഭവങ്ങളെല്ലാം താൻ വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. കിടക്കാൻ നേരത്തു് അമ്മ പറഞ്ഞു,

" ശരി. മോനവിടെ നിന്നോ. നീയെങ്കിലും പട്ടിണി കിടക്കാതെ വളരു്. അമ്മയിവിടങ്ങിനെ ഒററക്കു് കഴിഞ്ഞോളാം. "

പിറേറന്നു് കാലത്തു് താൻ പട്ടണത്തിലെ ആ വീട്ടിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു. മനസ്സിൽ തലേന്നു രാത്രിയിലെ അമ്മയുടെ ഉപദേശം മറക്കാതെ കിടന്നിരുന്നു. "മോൻ മറവുള്ളവരുടെ മുതലൊന്നും കക്കുകയോ നുണ പറയുകയോ ചെയ്യരുതു്."

അന്നു മുതൽ താനവിടത്തെ ജോലിക്കാരനായി. കൊച്ചമ്മക്കും മുതലാളിക്കും തന്നോടു് വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. രാജുവും, ഫിലോയും തന്നോടിണങ്ങിച്ചേർന്നതു് പെട്ടെന്നായിരുന്നു.

പതിവു പോലെ ഇന്നും താൻ പാലു കാച്ചാൻ അടുപ്പിന്നടുത്തു് നിൽക്കുകയായിരുന്നു. കൊച്ചമ്മയാണെങ്കിൽ അപ്പുറത്താണു്. വെളുത്ത ആ പാലു കണ്ടപ്പോറം കൊതി തോന്നി. കുറച്ചെടുത്തു് കുടിച്ചാലെന്താ? ചുററുമൊക്കെ നോക്കി. ആരും തന്നെകാണുന്നില്ല. പൂച്ച പാൽ കുടിക്കുന്ന പോലെ താനും കണ്ണടച്ചു് മോന്തിക്കുടിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടന്നാണു് കൊച്ചമ്മ കടന്നു വന്നതു്. താനപ്പോറം വിറച്ചുപോയി. പതിവില്ലാത്ത വിധം കാൽമുട്ടുകറം കൂട്ടിയിടിച്ചു. കൊച്ചമ്മയുടെ മുഖത്തെ ദേഷ്യഭാവം കണ്ടു് താനവിടെ നിന്നു.

"നിന്നോടാരടാ ചോദിക്കാതെ പാലെടുത്തു് കുടിക്കാൻ പറഞ്ഞതു്? നിന്നെയൊന്നും ഇവിടെ നിറുത്താൻ കൊള്ളുകയില്ലടാ. കള്ള സന്തതികളു്."

എന്നിട്ടതു പറഞ്ഞു കഴിയും മുമ്പേ അടിയും. ആ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു് ആദ്യമായി താൻ തല്ലു കൊള്ളുകയാണു്. അതിൽ തനിക്കു സങ്കടമില്ല. പക്ഷെ കുറച്ചു് പാലെടുത്തു കുടിച്ചെന്നു് കരുതി, തന്നെ കള്ളനെന്നു് വിളിക്കണോ? തനിക്കുമില്ലേ ഒരഭിമാനമൊക്കെ. അപ്പോറം

മനസ്സു നിറയെ കൊച്ചമ്മയേയും, ആ വീടിനേയും കുറിച്ചുള്ള വെറുപ്പു് നിറഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും അവിടെ നിന്നു് പോന്നാൽ മതി. പിന്നെയാരും തന്നെ കള്ളനെന്നു് വിളിക്കുകയില്ലല്ലോ.

പിന്നീടധികം ആലോചിക്കാൻ നിന്നില്ല. കൊച്ചമ്മ കിഴക്കേ മുറിയിലേക്കു് പോയപ്പോൾ താൻ പതുക്കെ പുറത്തു കടക്കുകയായിരുന്നു. ഇനിയിപ്പോൾ കൊച്ചമ്മ ആരെക്കൊണ്ടാണു് പണി ചെയ്യിക്കുന്നതെന്നു് കാണാമല്ലോ.

പക്ഷെ മനസ്സാക്ഷി ഗോപാലനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. താൻ ചെയ്തതൊക്കെ ശരിയായിരുന്നോ? കൊച്ചമ്മയോടു് ചോദിക്കാതെ താൻ പാലെടുത്തു കുടിച്ചതു് തെറ്റായിപ്പോയി. ചോദിച്ചെങ്കിൽ അവർ തരുമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും തന്നിട്ടുമുണ്ടു്. താനിവിടെ വന്നയന്നു മുതൽ തന്നോടു് അവർ സ്നേഹമായിട്ടാണു് പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതു്. കൊച്ചമ്മ തന്നെ അന്നു് അവിടെ നിറുത്തിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ താൻ ഒരു തെരുവു തെണ്ടിയായിത്തീർന്നേനെ. എന്നിട്ടു് ആ കൊച്ചമ്മ താൻ കുറ്റം ചെയ്തപ്പോൾ തന്നെ ശിക്ഷിച്ചു. ദ്വേഷ്യത്തിനു് എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ താനതു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. അവരോടൊരു വാക്കു ചോദിക്കാതെ ഓടിപ്പോരുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചമ്മയിപ്പോൾ തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടാവും. പോരേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

അമ്മയുടെ കാര്യമോ? തന്റെ മകൻ കുറേശ്ശെ കളവും തുടങ്ങിയെന്നറിയുമ്പോൾ അവർക്കു് സങ്കടമായിരിക്കും. തന്റെ ഭാവിക്കുവേണ്ടിയാണു് അമ്മ തന്നെയിവിടെ നിറുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടു് താൻ ചീത്തക്കുട്ടിയായാലോ?

ആ കൊച്ചമ്മയോടു് പോയി മാപ്പു ചോദിച്ചാലോ? അവർ തന്നെ സ്വീകരിക്കുമോ? അവൻ ആ ആലിൻചുവട്ടിൽ നിന്നുമെഴുന്നേറ്റു. ചുവന്നു തുടുത്ത സന്ധ്യാകാശത്തിന്റെ നേരെ അവൻ നടന്നു. ആ ഇരുട്ടിൽ അവന്റെ ദുർബ്ബലമായ കാലടികൾ ആഞ്ഞു പതിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

Lohithakshan

MAY HIS SOUL REST IN PEACE

★ സന്ദർശിക്കുക ★

കല്യാണസാരികൾക്കും,

റെഡിമെയ്ഡ് ഡ്രസ്സുകൾക്കും,

പുതുമയുള്ള പുതുവസ്ത്രങ്ങൾക്കും,

ബക്കിംഗ്ഹാം

&

കർണ്ണാട്ടിക്, ബിന്നി,

മേട്ടൂർ മിൽ തുണികൾക്കും

എം. പി.

ടെക്സ്റ്റയിൽസ്

മാർക്കററ് & റാണാ

ഇരിഞ്ഞാലക്കുട.

കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയും പുല്ലാങ്കുഴലും

എ. എം. അബ്ദുൾഖാദർ പ്രീ. യു. സി.

ആ മുരമുരളീനാളിയിൽ നിന്നു-
മുയർന്നൂ ജീവിതവേദനകൾ.
"വിഷാദപൂരിതമെൻഹൃദയത്തിൽ
വിളക്കു വെയ്ക്കാൻ വരുമോ നീ?
കതിരൊളിതിരളും പുഞ്ചിരിയാല-
ക്കടമിഴിയരുളും കവിതകളാൽ?"
പുലരിത്തുടുപ്പാറ കേദാരഭുവില-
ക്കളഗാനമലയടിച്ചെത്തി.
നിഴൽ പോലെ നീങ്ങുമഗ്രാമീണരഗ്ഗാന-
ലഹരിയിൽത്താനേ ലയിച്ചു.
എങ്കിലുമഗ്രാമബാലിക കേട്ടില്ല
നൊമ്പരം കൊള്ളുമഗ്ഗാനം.

* * * *

വേദന കത്തും ഹൃദയത്തോടെ
വിവർണ്ണമായ മുഖത്തോടെ
മാനസവേദിയിലയാളൊരുക്കി
മനോജ്ഞമാമഗ്ഗില്ലത്തെ
അതിൻെറ മുമ്പിൽ തൻ മുരളീരവ-
മയാളൊഴുക്കീ പൂജാരി!
വിടരാൻ വെമ്പിയ മുല്ലപ്പൂവുക-
ളുറത്തെറിഞ്ഞൂ നീയെന്നാൽ
വിഷാദമൂകം വിജനത തേടി
നടന്നലഞ്ഞു ഗായകനും.
കണ്ണീരടരാതാവഴി നോക്കി-
ക്കവിതക്കാരീ നീ നിന്നു.

(കേക)

ഹേമന്തനിശീഥിനി മഞ്ഞലപ്പട്ടും ചാർത്തി-
യാമനോഹരഗ്രാമസൗന്ദര്യം സമീക്ഷിക്കെ

അഭിലാഷങ്ങൾ മാഞ്ഞ ഹൃത്തിൻെറ നിശ്വാസം പോ-
ലകലത്തൊരു ഗാനസൌരഭം പരക്കുന്നു
നിൻ കണ്ണു നനഞ്ഞില്ല, നിൻ കരം തുടിച്ചീല-
നിന്നു നീയൊരു ശില്പമാതൃക പോലപ്പോഴും.
എങ്കിലുമഗ്ഗാനത്തിൻ കണ്ണുനീർക്കണം കാൺകെ-
സുന്ദരി നിൻ കയ്യുകളുയർന്നീലവ മായ്ക്കാൻ.

"കൊക്കിൽ കൊത്തിയ നെന്മണിയെല്ലാം
കഷ്ടം, പതിരെന്നറിവൂ നീ."

തപ്തമാനസനയാളൊരിക്കൽ കേട്ടു പിന്നിൽ
തപ്തമാമൊരാത്മാവിൻ സ്പന്ദനം ധ്വന്യാത്മകം.

*　*　*　*

(കേക)

അക്കന്നുകാലിപ്പിള്ളേർ മേളിക്കും മൈതാനത്തി-
ലക്കുളിർക്കുടീരത്തിൽ മുന്നിലായവൾ നിന്നു.
ഓമലിൻ ചുണ്ടിൽ നിന്നും പൊഴിയും വാക്യങ്ങളിൽ
ഹാ! മിഴിനീരിൻ നനവുണ്ടു, താരറിയുന്നു?

"കൊക്കിൽ കൊത്തിയെടുത്തതിലെല്ലാം
പതിരാണല്ലോ! പൈങ്കിളിയെ!"

ലീല ഇലക്ട്രിക്കൽസ് & സൌണ്ടു്

ബസ്സ്റ്റാൻഡിനു സമീപം,

ഇരിങ്ങാലക്കുട

★

ഇവിടെ എല്ലാതരം ഇലക്ട്രിക്ക് വേലകളും ഭംഗിയായി മിതമായ നിര
ക്കിൽ ചെയ്തുകൊടുത്തുവരുന്നു. കൂടാതെ മോട്ടോർ വൈൻറിങ്ങ്,
ബാററി സെററിങ്ങ്, ഇവകളും തയ്യാറുചെയ്തു് കൊടുക്കുന്ന
തിനും പുറമെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്ക് മൈക്ക് സെററ്,
ലൈററ് മുതലായവകൾ ചുരുങ്ങിയ വാടകക്ക്
കൃത്യസമയത്തു് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഏററവും പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ളതും
കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ അങ്ങേയററം
മികച്ചു നിൽക്കുന്നതുമായ
ഏക സ്ഥാപനം

ലീല ഇലക്ട്രിക്കൽസ് & സൌണ്ടു്, ഇരിങ്ങാലക്കുട

M. C. GEORGE,

GENERAL MERCHANT & COMMISSION AGENT,

TANA, **IRINJALAKUDA.**

Distributors of:-

TATA PRODUCTS,
DALDA (Hindustan Liver Limited),
SWASTIC & GODREJ PRODUCTS.

ANNUAL SPORTS SNAPS

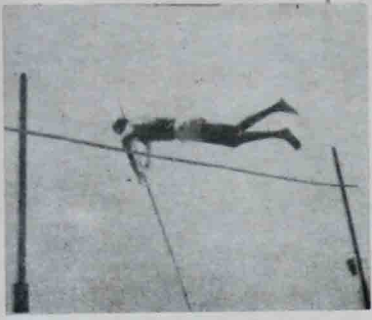

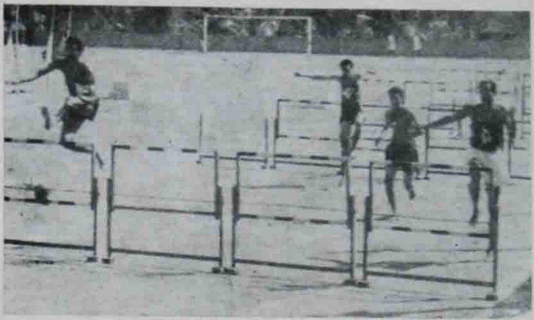

ANNUAL SOCIAL

A HAPPY

Chief Guest

Sri EPEN,
Principal,
Engineering College,
Speaks

COMPANY

HINDI SECTION

यथार्थवादी गुप्तजी और ***

*** जयद्रथ वध काव्य

By. Joseph Kaithakadupil.

जयद्रथ वध खण्ड काव्य वर्तमान कविता के प्रधान और प्रतिनिधि कवि मैथिली शरण गुप्त का लिखा हुआ है। हमारे प्रचीन यथार्थ परिस्थितियों पर प्रकाश डालकर नवीन समाज के सामने इन्होंने कई नये आदर्श प्रस्तुत रखे हैं। अतीत के प्रति इन की अगाध ममता है। इन की दृष्टि में मनोरंजन मात्र - कवि - कर्म नही है। आदर्श और यथार्थ का मधुर सामंजस्य गुप्तजी के काव्यों में पाया जाता है। वे गाधीवाद से अधिक प्रभावित हैं। भारतवर्ष के वे राष्ट्रीय कवि भी हैं।

जयद्रथ वध की कथा महाभारत के 'द्रोणपर्व' से ली गयी है। यह, 'द्रोणपर्व' के ३७ से लेकर १४७ तक के अध्याय में वर्णित है। अभिमन्यु वध की घटना से लेकर जयद्रथ वध तक की कथा इस में कही गयी है। १३ वें दिन के युद्ध में अभिमन्यु मारे जाते हैं। १४ वें दिन के युद्ध में दृढप्रतिज्ञ अर्जुन द्वारा जयद्रथ का वध भी हो जाता है। इन सब बातों की सफलता के पीछे अंदरयामी भगवान् कृष्णा का सबल हाथ भी रहा था।

महाभारत से लिये हुए होने पर भी इस में गुप्तजी ने औचित्य से काम लिया है— कुछ परिवर्तन कर डाले हैं। खंडकाव्य के रूप में लिखे जाने से जडिल और अनावश्यक कथाप्रसंगों तथा विस्तृत उपदेशों को इस में उन्होंने छोड दिया है जो काव्य को नीरस और अरूचिकर बना सकते थे। दुखित, युधीष्टर, अर्जुन और सुभद्रा को भगवान् कृष्ण के कुछ मर्यादित उपदेशों का इस में समावेश हुआ है जो कथा गति में आवश्यक ही थे। ये मधुर वाणी कथा को अधिक ओजस्वी बना भी देते हैं। महा भारत में जीवन की विविधता का व्यक्त चित्र अंकित है। राजनीति, दिर्शन वीरता, कला, साहित्य, विज्ञान, संस्कृति आदि के जो असुलभ चित्र महाभारत में वर्णित है वह अन्यत्र दुर्लभ है। उपर्योक्त गुणों के रत्न भरे महाभारत एक महा सागर हो तो जयद्रथ वध काव्य उस का एक विन्दु मात्र है जिस में काव्य गुण रूपी इन्द्र धनुष के सारे मोहन रंग प्रतिबिंबित

हो । महाभारत में द्रोण का पद्मव्यूह, इस में चक्रव्यूह बन गया है । महाभारत के जैसे, कर्ण-दुर्योधन आदि के चरित्र का विकास इस में नही हुआ है । धर्म और मर्यादा का पक्षपाती गुप्तजी ने पाँडव पक्ष का मानों विस्तृत वर्णन किया है । घटनाओं की अधिकता से जयद्रथ वध में, उन के पंचवटी काव्य की-सी मनोहारिता और उद्भावनाओं की अधिक गुजाइश नही होने पायी है । आर्य संस्कृति और भारतीय महिमा का यशोगान भी कवि ने कहीं २ किया है ।

इस की कथा बहुत रोमांचकारी है । महाभारत की ही कथा होने पर भी वर्णन पटुता से इस में नयी स्पूर्ति आ गयी है । अर्जुन की प्रतिज्ञा के बाद जयद्रथ वध के दिन की कथा में वीर रस उच्चकोटि तक पहूँचने वाली है । अर्जुन की सहायता के लिये आये भीमसेन के, गुरु द्रोण से युद्ध और उस समय द्रोण द्वारा भीम का रथ तोडे जाने पर क्रोध-में आये भीम से रथ-सहित द्रोण को आनायास दूर फेंक देने की घटना हमें हँसाये बिना नही रह सकती । भूरिश्रवा और सात्यकी के युद्ध की कथा इस में अनावश्यक है, यह नही कहा जा सकता । अर्जुन ने शर द्वारा भूरिश्रवा का हाथ काट डाला और उस को मार डालने का अवसर सात्यकी को दिया । इस पर कौरवों ने अर्जुन का आक्षेप किया । अर्जुन का यह काम, वंचना से कौरवों द्वारा अभिमन्यु के वघ से भी भयंकर नही था । इस घटना से कवि कौरवों के कुकर्म की तीव्रता को दिखाता है । जयद्रथ वध के दिन संध्या होने पर अपने प्रतिज्ञा-भंग में अर्जुन के साथ पांडवों की निराशा पाठकों को भी उदास बनायेगी, चक्रव्यूह से कौरवों के साथ जयद्रथ बाहर आया । इस समय भक्तवत्सला कृष्णा की कृपा से संध्या का, दिन में बदलना और तभी कैलास-प्राप्त-शर से अर्जुन द्वारा जयद्रथ का वध किया जाना भी रोमाँच और आह्लाद भरनेवाली घटनायें हैं ।

कुछ जडिल होने पर भी कथा इस में छोटी है । महाभारत युद्ध का समय था । चक्रव्यूह भेदन अर्जुन के सिवा, ओर कोई न कर सकता था । अर्जुन एक और घोर युद्ध कर रहा था । इस पर अर्जुन का वीर पुत्र अभिमन्यु व्यूह भेदन के लिये तैयार हुआ । अभिमन्यु ने अपनी नव वधु उत्तरा से युद्ध के लिये बिदा मांगी । अपने साथियों के साथ चक्रव्यूह द्वार में जयद्रथ आदि कौरवों से घोर युद्ध किया । अभिमन्यु अंदर घुस गया । पर द्वार रक्षक जयद्रथ ने ओर किसी को अंदर जाने न दिया । वहाँ वंचना से, निशस्त्र अभिमन्यु मारा गया । दुर्योधन का पुत्र लक्ष्मण अभिमन्यु के हाथों मारा गया था । पुत्र का मारा जाना और मृतक अभिमन्यु के सिर पर जयद्रथ का, पैरों से कुचलना भी अर्जुन सह न सका । उस ने प्रतिज्ञा की कि कल संध्या के पहले मैं जयद्रथ का वध कर डालूँगा । दृढ प्रतिज्ञा अर्जुन को, स्वप्न में कृष्ण ने कैलास और वैकुण्ठ की भी यात्रा करायी । वैकुण्ठ में अर्जुन ने अभिमन्यु को महाविष्णु के पास पहले से सौ गुने शोभावान और प्रसन्न भी देखा । भगवत् प्रसाद से अर्जुन को शस्त्र मिल गया । नयी स्पूर्ति के साथ युद्ध आरंभ हुआ । व्यूह में जयद्रथ सुरक्षित था । घोर युद्ध हो रहा था । संध्या होने पर जयद्रथ व्यूह के बाहर आया । अपने प्रतिज्ञा भंग में कौरव अर्जुन को

हंसी उडाने लगा । जयद्रथ को बाहर देखते ही कृष्ण की कृपा से संध्या दिन में बदल गयी । ठीक समय पर अर्जुन ने जयद्रथ का वध किया । आनन्दोल्लास में पाडवों ने भगवान की स्तुति की और अपने सब कुछ उन को समर्पित भी किया ।

गुप्तजी राष्ट्र कवि होने से जयद्रथ वध में भी राष्ट्रीय भावनाओं की झलक मिलती है । आप की राष्ट्रीयता भारतीय संस्कृति से अनुप्राणित है । राष्ट्र प्रेम के कारण इन को जेल भी जाना पडा था । स्वतंत्रता-संग्राम के दिनों इन का "भारत भारती" काव्य ने, भारतीय जनता में क्रांति की आंधी उत्पन्न कर दी थी । जयद्रथ वध में आधुनिकतम राष्ट्रीयता का विश्लेष नही; पर इस में पूर्व का यशोगान मात्र है । वे बताते हैं कि हमारे स्वत्व पर किसी और का अधिकार नही; अगर हमारे स्वत्व को कोई छीनना चाहे तो उस को दंड जरूर देना चाहिये और स्वत्व को लौट लेना भी है । यही तो भारतीयों ने अभी तक कर आये हैं । अंग्रेजों को हम ने भगाया और अभी हाल गोवा से फिरंगियों को भी । वे यह भी कहते हैं कि घरेलू झगडों द्वारा हमें सारे राट्र का नाश न करना चाहिये । अगर हम राष्ट्र की वास्तविक उन्नति चाहते हैं तो हमें पारस्परिक वैर को मिटाना चाहिये । राष्ट्र के लिये मर मिटना हर व्यक्ति का धर्म ही है । पांडवों ने ऐसा ही किया था । केवल स्वार्थ के हित हमें समाज और राष्ट्र को, नाश की अग्नि में ढकेलना नही चाहिये । स्वार्थता व्यक्ति और समाज तक का भी मूलोच्छेद करेगी । कौरव इस का ठीक उदाहरण है । एकता के अभाव में जाग्रति संभव भी नही । अब तक का इतिहास इस का साक्षी है । पांडवों ने ऐक्य का महत्व समझ रखा था । मनुष्य में पूर्णता नही हो सकती; केवल ईश्वर ही पूर्ण है; अत: यहां पांडव अपने अपूर्ण काम की पूर्णता के लिये ईश्वर की कृपा आवश्यक मानते हैं । अंतर वाणी, ईश्वर की इच्छा हो सकती है । दुखाग्नि में दहते पांडवों को कृष्ण के उपदेश अमृत वर्षा थे । उन की कृपा से ही पांडव विजयी हो सके थे । गुप्तजी प्रांतीयता और साम्प्रदायिकता का पक्षपाती न होने से इन बातों का इस काव्य में अभाव है ।

कला उद्देश हीन नही हो सकती । किसी न किसी उद्देश पर ही कवि की सफलता हो सकती है । अपने पूर्वजों का गुण गान कर उस से आधुनिक जनता में नयी स्पूर्ति उत्पन्न कर देना ही गुप्तजी का मुख्य उद्देश है । वे प्राचीनता में भी नवीनता देखनेवाले है । उन का विचार है कि प्राचीनता सभी का मूल है । इन्ही मूल पर ही आज का सब कुछ आधारित है । मूल बिना तरू शाखा कहाँ ? सामयिक गति से कदम बढाने की गुप्तजी में असाधारण शक्ति है । प्राचीनता की सुस्थिर आधार शिला पर बनाया यह काव्य महल आधुनिक आदर्श और विचारों के विभिन्न रंगों से सालंकृत और आकर्षक बना भी है। आज के लोगों में आवेश है, वीरता नही । पर गुप्तजी ने इस काव्य में प्राचीन भारतीय वीरता और उसके फलोंका ज्वलंत चित्र खीचा है, वह हम में नया जोश भी भरता है । वास्तव में इस की कथा तंतु में कोई नवीनता नही । पर कवि की वर्णन शैली ने ही इस काव्य को आधुनिकता के अनुकूल बनाकर सफलता तक पहूँचाया है । महाभारत की कथा तो हम जानते मात्र है, पर गुप्तजी का अभिमन्यु, अर्जुन लक्ष्मण आदि आर्य संतानों की

वीरता और स्वतंत्रता की भावना ने ही मानों हमें आज गुलामी से मुक्त किया हो! हमारे स्वत्व पर चीन और पाकिस्तान का अनधिकार प्रवेश देखकर गुप्तजी शायद "चीन वध" या "पाकिस्तान वध" काव्य लिखता हो। गुप्तजी के अनुसार भारतीय-आर्य वीर विपक्ष का वैभव देखकर डरने वाले नही।

जयद्रथ वध में एक खण्ड काव्य के सारे गुण वर्तमान हैं। इस की कथा महा भारत के द्रोण पर्व से ली गयी है। इस में जीवन की एक घटना मात्र वर्णित है। यह एक घटना प्रधान काव्य है। अभिमन्यु की मृत्यु, अर्जुन की कठोर प्रतिज्ञा और जयद्रथ का मारा जाना, ये तीन ही इस में मुख्य घटनायें हैं। अभिमन्यु का मारा जाना ही इस का केद्र बिंदु है। इस में वर्णित पात्रों के चरित्र का पूर्ण विकास भी हुआ है। ओज पूर्ण कथोपकथन इस काव्य को अधिक चिताकर्षक बना देता है। हर पात्र अपना २ व्यक्तित्व बना रखता है। जीवन के सरल भावों को उद्दीप्त करनेवाले शृंगार, करुण, वीर आदि रसो की इस में प्रधानता रहती है। अनावश्यक लंबे वर्णन इस में न्ही होता। भाषा, शैली और छंदों में भी होनेवाली सादगी और सरसता काव्य की शोभा को ओर भी बढाती है। आद्यंत इस में कुतूहलता और मनोरंचकता होती है। पात्र भी विख्यात हैं। काव्य का उद्देश भी पराकाष्टा तक पहूंपने से, इसे खंडकाव्य कहने में कोई आपत्ति नही।

गुप्तजी के सभी ग्रंथों में हम प्रकृति का सुन्दर चित्रण पाते हैं। उन का प्रकृति प्रेम प्रभावोद्पादक है। प्रकृति कवि के संतत सहचरी है। बच्चों के समान प्रकृति मानों कवि के साथ विनोद करती है, अर्धांगिनी के समान हंसती और रोती भी हो। प्रकृति से तादाद्म्य पाने की अनन्य सुलभ शक्ति गुप्तजी में मौजूद है। प्रकृति-सौन्दर्य में संलग्न लगकर वे हमें कोरी कल्पना लोक में विचरण करने न देते, पर सरस और भावना सुलभ संसार में सुखी और सफल जीवन बिताने की प्रेरणा भी हमें देती है। इन के काव्यों में प्रकृति लोगों के लिये शिक्षक और शान्ति दायनी है। वनस्थली के भावोद्पादक वर्णन में वे मानों कालिदास की समानता रखते हो! साकेत पंचवटी आदि उन की सभी काव्यों में वे सौन्दर्य साम्राज्य के शासक सा विराजित हैं। 'जयद्रथ वध' वीर रस प्रधान काव्य होने से प्रकृति चित्रण का इस में कोई स्थान नही, तो भी अपने सहज प्रकृति प्रेम से वे प्रकृतिसौन्दर्य के कुछ प्रसंग इस में लाये हैं। चतुर्थ सर्ग में भगवान् कृष्ण स्वप्न में अर्जुन को कैलास वैकुण्ठ की यात्रा कराता है। यहीं इस काव्य में प्रकृति का हम रूप वर्णन देखते हैं। चंचला-प्रकृति का अभिराम रूप और हिमालय से निकलनेवाली सुरसरी गंगा की दुग्ध धारा भी अधिक मुग्धकारी हैं। रजनी का एक उज्वल चित्र देखिये :—

"भूषण सदृश्य उडुगण हुए मुख चन्द्र शोभा छा रही,
विमलांबरा रजनी वधु अभिसारिका सी जा रही।"

कैलास के पथ-पार्श्व में बहुरंगी फूल खिले हैं। ध्यानस्थ शिव की ओर से स्वर्ग में आने वालों को पहले ही स्वागत करने मानों वे तैयार खडे हो। खिले जलजों

में मलिंदों के जोडे मुदित होकर मधु चख रहे हैं। हाँ, कितनी शांति और पारस्परिक प्रेम है कैलास में—स्वर्ग में! पार्थिक जीवन में तो? गुप्तजी के अनुसार प्रभात में कुकुड सब से कह रहा हो :— "जागो, उठो देखो कितना मुक्तावली बरसा रहा।" (भूमि पर)

अति प्रभात में झडते नक्षत्रों को देखकर कवि का यह अनुमान है। ये झडते नक्षत्र तो दिन के समय छोटे बडे सुप्रभ फूलों के रूप में प्रकृति में दीख पडते है। यह अनुमान कितना भावोद्पादक है। अब पंचवटी की — "हे, बिखेर देती वसुंधरा मोती सब के सोने पर" पंक्तियाँ (नः ७) याद आ रही है।

इस प्रकार प्रकृति के भाव पूर्ण दृश्य इस काव्य में विद्यमान है। वीर रस प्रधान इस काव्य में प्रकृति का संक्षिप्त वर्णन कर प्रकृति का परमोपासक कवि ने अपना सहज औचित्य भी दिखाया है। युद्ध के भीषण वर्णन में उन्हों ने अपनी प्रतिभा का परिचय भी दिया है। इस समस्या भरे संसार में, हमारे लिये मार्ग दर्शक कई लोकोक्तियों का प्रसंगानुसार प्रयोग कर कवि ने हमारा उपकार भी किया है।

कला पक्ष और भाव पक्ष दोनों की सफलता में ही काव्य की विजय हो सकती है। कलापक्ष में रसालंकारों का अधिक महत्व है। जयद्रथ वध में अनेक अलंकारों का सुन्दर प्रयोग पाया जाता है। अलंकार प्रयोग में गुप्तजी की नैसर्गिक योग्यता ने इस काव्य की शोभा ओर भी बढा दी है। जैसे हम जानते हैं, अलंकार तो काव्य शरीर के आभूषण मात्र है। अधिक अलंकारों का प्रयोग काव्य की शोभा को नष्ट करेगा ही। ऐसा प्रसंग इस में आने न पायी है। अलंकारों का कुछ सुन्दर प्रयोग देखिये :-

"उन्नत हिमाचल से धवल यह सुरसरी यों टूटती,
मानों पयोधर से धरा के दुग्ध धार छूटती।"

कैसी सुन्दर उत्प्रेक्षा है। धवल कैलास से बहनेवाली गंगा को देखकर कवि अनुमान करता है कि मानों यह पृथ्वी के पयोधर से निकलनेवाली दुग्ध धारा हो। दूसरा उदाहरण देखिये :—

"वह शर इधर गांडीव-गुण से भिन्न जैसे ही हुआ,
धड से जयद्रथ का उधर सर छिन्न वैसे ही हुआ।"

यह अक्रमातिशयोक्ति का सुन्दर उदाहरण है। यहाँ बाण के निकलते ही जयद्रथ का सिर भी शरीर से अलग होने की बात बतायी गयी है। इन दोनों घटना के बीच के समय का कोई अंतर न दिखाया गया है। दोनों में क्रम न होने के कारण, यहाँ अक्रमातिशयोक्ति अलंकार हुआ। ऐसे देखा जाय तो इस काव्य में आद्यंत अलंकारों का सफल प्रयोग देखने में कोई कठिनाई नही।

शरीर की अपेक्षा आत्मा की ही कहीं प्रधानता मानी जाती है। काव्य में आत्मा रस है। रस परिपाक में भिन्न प्रकार के वर्णन अनिवार्य है। जयद्रथ वध का

अंगी रस वीर है, युद्ध वीर । शत्रुनाश का उत्साह ही स्थायी भाव के रूप में इस में वर्तमान है । इस का अंग भूत रस करुण रस है । करुण रस, वीर रस के पूर्ण विकास में सहायक हो गया है ।

भावों का अवेग जयद्रथ वध में कम महत्व का नही । प्रसंगानुसार भावों का उत्तार-चढाव, इस में अधिक चित्ताकर्षक और मनलुभानेवाला भी है । अपने स्वत्व को उनधिकार छीननेवाले कौरवों से बदला लेने के लिये तैयार षोढश वर्ष का आर्य-वीर अभिमन्यु की विजय पर शंका करनेवाले सारथी से अभिमन्यु, — वीरवर श्री राम के अश्वमेख और तपोवन में आये उस यज्ञ के घोडे को साहसी और कुशल लव-कुश के पकडे जाने की कथा याद दिलाकर, कहता है कि — मैं विपक्ष का वैभव देखकर डरता नही । श्री राम के प्रताप से बालक लव-कुश डरा नही । तपोवन में आये घोडे को बांधना ही उन का कर्तव्य था । उन से डरते जाना वे अपनी कायरता और अपमान समझते थे । वीर वर अभिमन्यु आगे बढा था । भावों में ओज, उतेजना और प्रभावोत्पादकता लाने के लिये ही कवि ने यहाँ अभिमन्यु के मुँह से लव-कुश की घटना की बात को वीरोद्भावना के अवसर पर प्रस्तुत रखा है । इसी उदाहरण से उस भाव में कवि ने चार चाँद लगा दिया है ।

युद्ध के लिये विदा मांगने पहूंचते समय अभिमन्यु और उन की नववधु उत्तरा में वार्तालाप अधिक हृदय स्पर्शक है । अपने पाणिग्रहण से लेकर क्षण भर पहले के आनन्द पूर्ण जीवन और प्रेमालपों की बात बताकर उतरा पति को युद्ध में जाने से रोकती है । उतरा के दग्ध हृदय से आनेवाले हर वचन अभिमन्यु को तत्काल चंचल बना डालता है, पर वह अपने को जल्दी संभलता है । धीर हृदय को भी विचलित करने योग्य तीक्ष्ण भावनायें गुप्तजी के पात्रों में असाधारण नही । इन की भावनायें पंख फैला कर स्वेच्छा से विचरनेवाली है । भिन्न प्रकार की कल्पनाओं के मोहक रंग लाकर इन भावनाओं को अत्याकर्षक बनाया भी है । प्राचीन विचारों में भी गुप्तजी नयापन देखते हैं । उन की बुद्धि के ढाँचे में प्रत्येक वस्तु की रूप-कला भी विचित्र प्रकार की होगी । युद्ध में दुर्योधन का पुत्र लक्ष्मण धनुष बाण लेकर सामने आते समय अभिमन्यु कहता है — "अब, इस समय तुम निज जनों को एक बार निहार लो" कितनी भाव-भरी उक्ति है । मतलब है, अगर हम से युद्ध करने के पहले तुम अपने सगे-बधुओं को न देख लेते तो, अब मेरे बाण से तुम्हारी मृत्यु होने पर तुम उन्हें देख न सकते । बहुत कम शब्दों में अनेकों उत्तेजना भरी बातों को उन्होंने भरा रखा है मानों प्रत्येक में जादू ही भरा रखा हो । गागर में सागर भरदिखाने की गुप्तजी की सहज क्षमता प्रशंसा करते ही नही बनता ।

प्रेम की मनोरम भावनायें प्राणि को नव जागरण प्रदान करेंगी । गुप्तजी के मतानुसार आँसू में आर्द्र प्रेम ही सच्चा प्रेम कहा जाता है । विरह के समय प्रत्येक का एक २ प्रेम पूर्ण व्यवहार का स्मरण प्राणि को वेदना पहूँचाता है । विरह व्यथा से तडपनेवाली नव वधु सब की सहानुभूति का पात्र बन जाती है । जयद्रथ वध में उत्तरा की वही स्थिति है । उत्तरा के विलाप वर्णन में कवि ने सफलता पायी है । पूरे "जयद्रथ वध" पढते जाने पर भी, कोई भी पाढक विरही-नव वधु-उतरा को भूल न सकता । उस के विलाप की हर बात हमारे हृदय सागर में

भीषण कल्लोल करती रहेगी । युद्ध के बाद पति मिलन में उत्साही उत्तरा को पति की मृत-देह मिल जाती है, तो उस का क्रन्दन किसी भी तरल मानव-हृदय में समाया नही जा सकता । यह अनुभव मन में आँधी करनेवाला होता है । एक ही भाव वर्णन में भाव-विचारों की माला-सी होना गुप्तजी के काव्यों की अलग विशेषता है । विधुर नारियों की चिर-वेदना वर्णन में गुप्तजी की सामर्थ्य प्रसिद्ध है, मानों विलाप में करुणा मूर्तिमान होकर हमारे सामने आ खडी हुई हो । "मृत-संजीवनी प्रेम" हमें सजीव और उत्साही बनायेगा, तो संजीवनी के अभाव में प्राणि का मृत ही रहने में क्या अचंभा।

शान्ति और आनन्द दायिनी कैलास-वैकुण्ड का वर्णन कर कवि आज के भौतिक वादियों को चेतावनी देता है किभाईयों, अर्जुन धीर वीर, प्रतिभाशाली और प्रशस्त शस्त्रों का अभ्यासी होने पर भी भगवन् चरण में जाकर उन्हें भगवान् की कृपा मांगनी पडी । शक्तिशाली शस्त्र ईश्वर की कृपा - उन को मिला । भक्तों की क्षमा की, ईश्वर, लगातार परीक्षा करते ही रहेंगे । पैशाचिक कौरव शक्तियों से अर्जुन को संध्यातक लडते रहना पडा था । उलझे हुए पार्थिक बंधनों को सुलझाने· मुक्ति पाने, हमें जीवन की संध्या तक युद्ध करना ही होगा । अंत में भक्तों की मुक्ति होगी । अंत में, —संध्या होने पर भी जयद्रथ का वध न होते देख भगवान् कृष्ण ने, जयद्रथ के ठीक व्यूह से बाहर आने पर, संध्या को दिन में बदल दिया और वैसे भगवत् भक्त अर्जुन की प्रतिज्ञा को— कर्तव्य को पूर्ण होने दिया, जयद्रथ का वध भी किया गया । भौतिकता तो नश्वर है । अनश्वरता, सत्य, आनन्द और शान्ति भगवत् चरण में - कैलास - वैकुण्ड (स्वर्ग में) ही प्राप्त हैं । "अपने जन" पर ईश्वर कृपालु हैं । इस काव्य में कैलास - वैकुण्ड का वर्णन थोडे-ही-मात्र होने पर भी, रोमांचकारी हैं और जरा देर के लिये हमारा भी, अपार्थिकता से, संबध जोड देंते हैं।

इस काव्य का नायक अर्जुन है । अभीमन्यु इस का उपनायक और जयद्रथ प्रतिनायक भी हैं । अर्जुन कृष्ण का अनन्य भक्त हैं । चक्रव्यूह का रहस्य वे ही जानते थे । प्रिय पुत्र अभिमन्यु की दारुण मृत्यु और उत्तरा के विरह दुख से भी वीर अर्जुन का हृदय द्रवित होता है । अर्जुन की, मेघ-निर्घोष सी प्रतिज्ञा की पूर्ति के लिये भगवान् कृष्ण की कृपा आवश्यक बन पडी । धर्म पालन में अर्जुन, भाई और गुरु द्रोण तक की भी परवाह नही करता था । हमेशा विजय लक्ष्मी उन के साथ ही रही है । अभीमन्यु वीर पिता की वीर संतान है । धोखा खाकर कौन विपद के कराल हस्तों में न फंस जाता ? षोडष वर्ष का अभिमन्यु पाडवों और भारतीयों के लिये 'अभिमान्य' है । वे धुन के पक्के हैं । युद्ध में जाते समय पत्नी उत्तरा का विरह उन के सामने कोई समस्या नही । वीर आर्य रुधिर उन की सिराओं में बहता था । अभिमन्यु-वध का मुख्य कारण जयद्रथ है । वह सिंधु देश का राजा और परमशिव का परम भक्त भी था । तप की सिद्धियों से रण में उस का मारा जाना कठिन था । तो भी बडे होने से उस ने आहत - गिरनेवाले अभिमन्यु पर पदाधात किया था। वह हमेशा दुर्योधन का उत्कर्ष देखना चाहता था । उस के बंधु प्रेम में धर्माधर्म की विवेचना नही । अतएव पाण्डव, विशेषकर अभिमन्यु के प्रति अन्याय किया था । इस के चरित्र में स्थिर शीलता का परिचय भी मिलता है । श्रीकृष्ण पांडवों, - भक्तों के परममित्र और विश्व - हितैषी भी हैं। दुर्योधन, कर्ण, द्रोण आदि महाभारत के वही कौरव हैं ।

गुप्तजी की भाषा शुद्ध साहित्यक खडी बोली है । जयद्रथ वध में प्रयुक्त भाषा, प्रसाद गुण पूर्ण, सरल, सुव्यवस्तित और परिमार्जित भी है । भाषा तो गुप्तजी के लिये अर्धांगिनी के समान है, जिसे जैसे और जहाँ चाहे ले जा सकते हैं । रसालंकार और भिन्न २ भावों से भी उन्होंने इसे सालंकृत बनाया है । इन के सुन्दर शब्द कोयल के "कुहु-कुहु" कंठ नाद से मधुर और हृदयग्राही भी है । विदेशी शब्दों का इस में बहुत कम प्रयोग हुआ है । कहीं भी भाषा में शैथिल्य नही आने पाया है । संस्कृत शब्दों के होते हुए भी इस में क्लिष्टता और दुरूहता नही है । इस का पद - संचय चुने हुए सुन्दर फूलों का गुच्छा है । पद-विन्यास और शब्द गढन कथा ततु में पिरोये रत्न और मोति है । ऐसा श्रेष्ट कंठहार सरस्वती के गलार्पण करते समय वह कितनी खुश हुई होगी! पुरानी कथा होने पर भी, काव्य की वर्णन - शैली ने इस में ऐसी मादक मधुरिमा लायी है जैसे कि प्याले पर प्याले मधु पीते रहने से होता है । भाषा की धारावाहिकता इतनी तेजी है कि मार्ग में, - कथा, भाव, शब्द और अर्थ में भी कोई रुकावट हो जाय तो भी अन जाने उस तेज धारा में हम विर्बाध बहते जायेंगे ।

नारी जीवन के प्रति गुप्तजी की सहानुभूति भरी भावनायें उत्तरा के विषय में भी इस में पायी जाती हैं । पति विरह में उसका विलाप मर्मस्पर्शी है । पति विहीना उत्तरा का करुणा कलित विलाप शिला हृदय को भी पिघल सकता है । उत्तरा का मत है कि माता-पिता सब के होने पर भी पति - बिना स्त्री सनाथा नही बन सकती । वह अपना पति अभिमन्यु के कर्मपथ में कभी बाधा नही बनना चाहती । उत्तरा में वीर पत्नी के सभी गुण वर्तमान है । नारी के प्रति गुप्तजी की प्रसिद्ध उक्ति, यहां उतरा के विषय में भी सार्थक है :—

"अबला जीवन हाय तुम्हारी यही कहानी ।
आंचल में है दूध और आखों में पानी ॥"

द्रौपदी और सुभद्रा इस के अन्य दो स्त्री - पात्र हैं । महाभारत के समान इस में दोनों की प्रधानता नही । सहज रूप से द्रौपदी इस काव्य में कुशला और सहिष्णु है । अर्जुन की अपनी पत्नी सुभद्रा सच्ची माता - सी हमारे सामने आती है ।

COLLEGE DAY

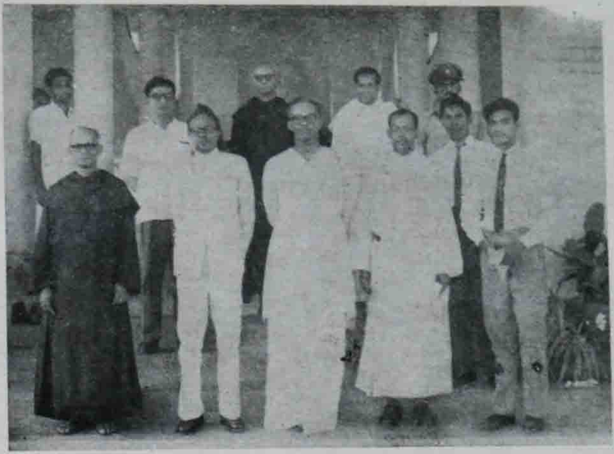

President and Speaker with Union Authorities

Rev. Fr Principal Reading the Report

COLLEGE DAY ENTERTAINMENTS

Drama:-

"ഒരാത്മാവും കുറെ നിഴലുകളും"

Dance:

UNNIKRISHNAN

MOHANDAS

UNNIKRISHNAN

&

PARTY

हिन्दी नाटक साहित्य

By K. Vikraman P. U. C.

हिन्दी की प्रगति अब अधिकाधिक होती आ रही है। राष्ट्र भाषा के सिंहासन पर आरुठ होने से उस की धूम सब ओर मच गयी है। भारत के शासन का भार मानों अब हिन्दी के हाथ में है। भिन्न भाषा और आचारवाले भारतीयों को एकता की डोरी में बांधकर भारत को सब प्रकार से शक्तिशाली बनाने का श्रेय राष्ट्र भाषा हिन्दी को है। काव्य, कथा, उपन्यास, निबंध, नाटक आदि साहित्यक क्षेत्र में भी हिन्दी की उन्नति अंग्रेजी-लोक-भाषा से कम नही। जीवन की समस्याओं के पीछे विकल हो दौडते फिरनेवाले मनुष्य का मन सहज रूप से मनोरंजक बोतों में अवश्य लग जायेगा। कथा, नाटक आदि को लोग जितना पसंद करते हैं उतना काव्य, उपन्यास आदि से नहीं। नाटक दृश्य काव्य है और मनोरम भी; उत: यहाँ हिन्दी नाटकों पर प्रकाश डालना अनुचित न होगा।

हिन्दी में अभिनय योग्य नाटकों का निर्माण करनेवाला भारतेन्दु बाबू हरिश्चन्द्र हैं। इस कारण से भारतेन्दु को हिन्दी नाटक साहित्य का निर्माता बुलाते हैं। भारतेन्दु के पहले नाटक के नाम से दो-चार ग्रंथ व्रज भाषा में लिखे गये थे। उन में महाराज विश्वनाथ सिंह के "आनन्द रघुनन्दन" नाटक को छोड और किसी में नाटकत्व न था। हरिचंद्र ने सब से पहले "विद्यासुन्दर" नाटक का, बंगला से हिन्दी में अनुवाद करके संवत् १६२५ में प्रकाशित किया। उस के पहले वे "प्रवास" नाटक लिख रहे थे। पर वह पूरा न हुआ। आगे चलकर भी उन्होंने अधिकतर नाटक हीं लिखे। प० प्रतापनारण और बदरी नारायण चौधरी ने भी इन्हीं का अनुकरण किया।

अभिनय की काफी सामग्री और शाला न होने के कारण से भारतेन्दु के समय में ही, नाटक की यह परंपरा, आगे चलकर बहुत शिथिल पड गयी। लोगों की रुचि उपन्यास की ओर बढ चली। दृश्य काव्य होने से इन का बहुत कुछ आकर्षण अभिनय पर अवलंबित रहता है। उस समय नाटक खेलनेवाली जो व्यवसायी पार्सी कंपनियाँ थी, वे उर्दु को छोडकर हिन्दी नाटक खेलने को तैयार न थी। ऐसी दिशा में नाटकों की ओर हिन्दी प्रेमियों का उत्साह न रहा।

इस समय भारतेन्दु, प्रतापनारायण मिश्र और बदरी नारायण चौधरी भी उद्योग करके अभिनय का प्रबंध किया करते थे। कभी २ स्वयं भी वे पार्ट लेते थे। प० शीलाप्रसाद त्रिपाठी कृत "जानकी मंगल नाटक" का जो धूम धाम से अभिनय हुआ था उस में भारतेन्दुजी ने पार्ट लिया था। यह अभिनय देखने काशी नरेश महाराणा इश्वरी प्रसाद नरायण सिंह भी पधारे

थे । प्रताप नारायण मिश्र का अपने पिता से अभिनय के लिये मूँछ मुंडाने की आज्ञा मांगना प्रसिद्ध ही है ।

हिन्दी साहित्य में जब से उपन्यास बढने लगा तब से नाटक साहित्य की प्रगति मंद पडजाने लगी । अंग्रेजी, बंगला, संस्कृत आदि भाषाओं से अच्छे नाटकों का भी अनुवाद हो रहे थे । श्री सत्यनारायण ने भवभूति के उत्तमराम चरित का हिन्दी अनुवाद किया था । श्री गंगाप्रसाद ने षेक्‌स्पियर के अंग्रेजी कुछ नाटकों का भी अनुवाद किया था । द्विजे द्रलाल के समय से अभिनय योग्य नाटक लिखे गये थे । इस समय नाटक के, रीति-रूप में भी परिवर्तन होने लगे । इस पर पाश्चात्य का प्रभाव पड गया ।

आधुनिक नाटककारों में अग्रगण्य जयशंकर प्रसाद है । इसी कारण से लोग इसे प्रसाद युग भी कहते हैं । इन के नाटक अधिकतर चरित्र प्रधान हैं । हिन्दु सभ्यता और सदाचार पर वे अधिक जोर देते थे । इन के सभी नाटक आधुनिक रंग मंच पर अभिनय योग्य नही । चन्द्रगुप्त, स्कन्दगुप्त, जनमेय का याग यज्ञ, जयश्री आदि इन के कुछ उत्कृष्ट नाटक हैं । मौलिक नाटक इन के युग में ही हुआ था । श्री हरि कृष्ण प्रेमी, गोविन्द वल्लभ पंत, प० मोहन लल चतुर्वेदी आदि भी मौलिक नाटककारों में प्रमुख हैं । डा० राम कुमार वर्मा, वृन्दावन लाल वर्मा आदि भी आज के उज्वल और कम पात्र के नाटक लिखने वाले हैं । इन के नाटक आधुनिक संसार की समस्यायों को लिये हुए हैं । एकांक नाटक भी आज कम नही । दूसरी प्रगति शील भाषाओं के समान हिन्दी में भी नाटक की भिन्न शाखायें फुलती भी हैं, — छायानाटक रेडियो नाटक, भावरूपक नाटक आदि इस के अंतरगत आ सकते हैं । इस प्रकार हम देखते हैं कि हिन्दी नाटक साहित्य आज विकासोन्मुख हैं ।

बिल्ली जिस का रास्ता काट जाये, उस के लिये यह, शकुन की बात है या अपशकुन की, यह इस बात पर निर्भर है कि – वह आदमी है या चूहा ।

फकीर और सराय

By V. S Kelukutty II D. C.

प्रभात का समय था। ठंडी हवा चल रही थी। तृण लताओं में ओस बिंदु झलमल कर रही थी। विविध पक्षियों के कल रव से अंतरीक्ष मुखरित हो रहा था। हम मोटर गाडी से उतर कर पंबा की ओ गये। पंबा नदी उस की स्वाभाविक गति से बह रही थी। मैं अपनी छोटी बहन के साथ उस के किनारे से जा रहा था। दोनों किनारों पर घने जंगल था। हर कहीं हरियाली ही दिखाई पडती थी। सूरज का प्रभाव बढ गया। गर्मी अधिक हो रही थी। हम चलते फिरते एक सराय के सामने आ पहूँचे। उस सराय में एक बूढा फकीर रहता था। उस की लंबी दाढी और रूप-भाव प्राचीन मुनियों की याद दिलाती थी। उस की आखों में निराशा की छाया दीखती थी।

मध्यान्ह हो रहा था। हम थक गये थे। हम ने सन्यासी से पूछा, – दादा, जरा देर के लिये इस सराय में हमें विश्रम करने देंगे न? एक मंदहास के साथ उन्होंने जवाब दिया, बेटा तुम यहीं विश्राम करो, ये सब स्नेह स्वरूप ईश्वर के हैं। हम ने वहाँ विश्राम लिया और कुछ समय के बाद उस फकीर से विदा माँगी।

मेरी बहन कुछ न कुछ हमेशा बोलने के स्वभाव की थी। रास्ते में उस ने मुझ से पूछा, – भाई, वह दादा कैसे उस निर्जन वन में एकांत जीवन बिता रहे हैं। किसी जंगली जानवर से उसे डर तो नही? वे क्यों इस प्रकार सन्यासी बन गये? इन सवालों का जल्दी मैं उतर न दे सका।

शाम हो रहा था। हम घर लौट आये। घर पहूँचने पर भी, छोटी बहन का वह सवाल, – वह क्यों सन्यासी बन गया, – मेरे हृदय में प्रतिध्वनित हो रहा था। इस का उत्तर ढूँढने में, मैं असमर्थ निकला। उस निष्कलंक प्रश्न के सामने मैं हार गया। वर्ष बीत गये। मैं अपने काम में लीन रहा। कुछ समय के लिये मेरा मन, पंबा तीर के उन अनुभव पर लगता भी नही था। समय बीत गये। छुट्टी के दिन थे। मैं घर पहूँचा। पंबा तीर पर दोबरा जाने की मेरी बलवती इच्छा हुई। मैं अपने दोस्त के साथ एक दिन वहाँ गया भी। सारय के पास के किसी को भी ज्ञात नही था कि वह सन्यासी कौन है और किस कारण से सन्यासी बना भी है। पर सब देखते हैं कि रोज वह फकीर थैली, लोटा और लकडी हाथ में लेकर आस पास के गांव घूमते लौट आता है। संध्या के होते ही वह ध्यानस्त होता था, और वहीं सराय में अकेले सोता भी था।

बच्चों से उन का बडा प्यार था। जब कभी बच्चे उन के पास आते तो वह उन्हें अपनी गोदी में लेता और वात्सल्य से उन से बातें भी करता था। वह कहता, – बच्चे तुम सुंदर और सब के प्यारे हो। तुम ही सब को प्यार करना सिखाते हो। निष्कलंक प्रेम के प्रतीक बच्चे! वह तभी चिंतामग्न भी होता था।

एक दिन की घटना है हम सराय के पास ही ठहरे थे; शुभ्र चांदनी बिखरी पडी थी सब ओर; वह सन्यासी साराय के बरामदे में सोया था। वह आचानक रोकर कह रहा था, मानों वह स्वप्न देख रहा हो, - "शारी, प्यारी, मैं तुम्हें खोकर क्या पाया। मेरी शुभ कामनायें हमेशा तेरे साथ रहेंगी"। सुनकर मैंने सोचा – इस की अपनी एक करुणापूर्ण कहानी है। वह कह रहा था — "बचपन में मिट्टी से महल बनाकर हम साम्राट-साम्राजी बन खेल रहे थे। तुम्हारे बनाये महल को तोडने पर, आखों में आँसू भर कर तुम ने कहा था – "तुम से न बोलूँगी, तुम ने क्यों उसे फोड डाला" - तब मैं ने एक महल बना दिया भी। उस समय का तुम्हारा आनन्द मैं भूल न सकता, हा-शारी मेरी। वह जल्दी जग उठा, अपनी प्यारी शारी को देखने, पर कहाँ थी शारी !!

वह निर्वेद कर रहा था, – उस चन्द्रिका स्निग्ध रात में, तुम्हारे लंबे - काले बाल में मैं ने लाल फूल चढाये; वे दिन हा! बचपन बीत गया; जीवन में वसंत आ गयी। पढाई के लिये मैं विदेश जा रहा था। तुम से विदा मांगने का वह समय आज भी याद है। आनन्दाश्रु से भरी तुम्हारी आखों में कितनी अभिलाषायें झलकी पडी थी। भोला वह तुम्हारा चेहरा भूला नही आज भी।

वर्ष बीत गये। वसंत भी कई आयी थी; कलियां कई खिली थी; तब भी भरी आशा अधखिली रही। एक दिन तुम्हारा पत्र मिला; तुम्हारी शादी की बात उस में बताई थी। मैं अपनी अखों पर विश्वास नही कर सका। शादी के शुभ दिन मैं वहां आया था, मेरी प्यारी शारी को देखने। तुम गयी अपने जन्म-धर्म को पूर्ण करने; पर शारी, तुम मेरी प्यारी हो। वहाँ नीरवता छायी हुई थी मानों वह निर्वेद भी समाप्त हुआ हो। बहिन के प्रश्न का जवाब मुझे मिल गया; मैं घर पहूँचा, पर मेरा मन उस फकीर के प्रति व्याकुल था।

पत्नी— "नींद में तुम "मोहिनी" "मोहिनी" पुकार रहे थे।
आखिर वह मोहिनी कौन है?"

पति— "मोहिनी, ओह! यह वही घोडी है जो कल बाजी
में भाग लेनेवाली है।"

पत्नी— "तो फिर कल दो बार तुम्हारी उसी घोडी का फोन
आया था?"

संयुक्त राष्ट्र संघ

By R. Vijayan II B.Com.

संयुक्त राष्ट्र संघ की स्थापना दूसरे महायुद्ध के बाद हुई है। इस का उद्देश संसार में शान्ति स्थापित करना है। संसार के सौ से अधिक राष्ट्र इस संघ के सदस्य हैं। इन में अमेरिका, रूस, ब्रिटन और फ्रान्स, ही मुख्य हैं। संसार के सभी राष्ट्रों के, इस में प्रातिनिध्य होने से ही ऐसे संघों की विजय हो सकती है। यही नही जब तक "वीटो" अधिकार कुछ चुने शक्तिशाली राष्ट्रों में निहित है तब तक, इस संघ से जितने लाभ की हमें प्रतीक्षा है उतने न हो सकती और हम यह नही कह सकते कि संयुक्त राष्ट्र संघ से कुछ भी प्रयोजन न हो; गौरवपूर्ण समस्याओं का हल ढूढने का जब समय आता है तभी इस की विषमताओं का हमारा अनुभव हो सकता है।

पहले लोक महायुद्ध के समान दूसरे महा युद्ध ने भी संसार का अनेकों नाश कर डाले हैं। पहले लोकमहायुद्ध के बाद तो लोक संघर्षों के दमन के लिये "लीग ऑफ नाषन" की स्थापना की गयी। इस से प्रतीक्षा के प्रतिकूल ही अनुभव हुआ; दूसरा महायुद्ध हुआ; जर्मनी, इटली आदि ओजस्वी और बलशाली राष्ट्रों का नाश हुआ, उन का विभाजन हुआ, तब भी अमेरिका, रूस ब्रिटन आदि गर्व से सिर ऊँचा किये खडे रहे। जर्मन जो छोटे होने पर साहसी और उज्वल था, अंत में वह भी कुकर्मियों के तेज झोके से वुझ गया। हिरोषिमा और नागासाखी का घोर नरहिंस आज भी लोग भूले नही। संयुक्त राष्ट्र संघ की स्थापना हुई; कोलोनिसम का नारा सब ओर गुंज गया, वह भी धीरे २ अंत होता गया, राष्ट्रों में स्वतंत्रता की भावना जग उठी और आज संसार में बहुत कम राष्ट्र हैं जो अब स्वतंत्र न हो, सब अपना २ काम कर रहे हैं। स्वतंत्रता और अनाक्रमण से ही सब ओर शान्ति फैल सकती है।

संयुक्त राष्ट्र संघ के एक सभापति और एक सेक्रटरी भी होते हैं जो बहुमत के अनुसार चुने हुए हो तथा सुयोग्य व सुसम्मत भी हो। सेक्रटरी संघ के रोज के काम चलाते हैं। इन की सहायता के लिये एक कर्मसमिति भी है जो प्रत्येक समय पर गौरवपूर्ण बातों पर चर्चा कर उन्हें जनोपयोगी बनाती है। सेक्युरिटी कौन्सिल और जलरल असेंब्ली भी संघ के दो अलग २ विभाग हैं जो लोक हितकारी बातों को बहुमत के अनुसार अमल में लाते हैं। संयुक्त राष्ट्र संघ में प्रत्येक अंगीकृत राज्य अपना प्रतिनिधि भेज सकता है और अपनी आवश्यकतायें उस में प्रस्तुत

रख भी सकता है। संसार के भिन्न २ क्षेत्रों के आवश्यक विकास के लिये संयुक्त राष्ट्र संघ में, अंदरदेशीय कचहरी, व्यावसायिक, आरोग्य, विद्या, समाजोद्धार आदि के लिये भी भिन्न संघ हैं जो मुख्य संघ की खूब पुष्टि करते हैं। इन सब के होने पर भी संसार में जितने उलझी समस्यायें हैं जिन्हें सुलझाना आसान भी नही हो। शान्ति की बात तो सब कहते हैं, पर जब तक अधिकार के पीछे लोग पागल हो फिरते हैं तब संसार में शांति संभव तो नही।

रात के दो बजे डाक्टर के घर के दरवाजे की घंटी बजी।

डाक्टर ने नींद में से उठकर दरवाजा खोला, —
"क्या बात है"

"मुझे कुते ने काट लिया है" — आगंतुक ने कहा।

"लेकिन तुम्हें पता होना चाहिये कि रोगियों को देखने का मेरा समय सुबह १० से शाम ७ बजे तक है"

"जी हाँ, पता मुझे था, पर उस दुष्ट कुत्ते ने वक्त का जरा भी ध्यान न रखा।"

रेडियो और जनसमाज

By N. V. Ramankutty P. U. C.

संसार के लोगों की रहन-सहन सभ्यता और भाव विचार भी भिन्न हैं। दूर २ होने से इन सभी से संबध जोडना आसान नही है। ज्ञान की वृद्धि होने के साथ २ लोगों में पारस्परिक संबध और प्रेम का भाव जागृत हो उठता है। इन्हीं के परिणाम स्वरूप हवाई-जहाज, जलयान, टेलिफोण, रेडियो टेलिविशन आदि का आविष्कार हुआ है। इन में रेडियो और टेलिविशन का स्थान मुख्य हैं। हमें देखना है कि ये लोगों का, कैसे काम आते हैं।

आज संसार में बहुत कम गाँव हो जहाँ रेडियो पहूँच न गया हो। संसार के एक कोने में बैठकर हम, रेडियो द्वारा सारे संसार से संबध जोड सकते हैं, समाचार उसी दिन जान सकते हैं। दुख भरे इस जीवन में मनोरम गीतों द्वारा यह, हमें शान्ति और आनन्द प्रदान करता है। जीवन की समस्याओं के हल ढूँदने योग्य नाटक और शब्द चित्रों द्वारा, हमारा वह पथ प्रदर्शक भी बन जाता है। भिन्न २ गीत और भाषायें पढाने का इस में प्रबंध किया गया है।

मानो कि कोई जगत् प्रसिद्ध नेता कहीं भाषण दे रहे हैं तो शायद वहीं जाकर उसे सुनने की हमें सुविधा नही, ऐसे अवसरों पर रेडियो द्वारा हम वह आसानी से सुन सकते हैं। चाहे कोई आन्दर देशीय क्रिकट, फुट बॉल आदि खेल हो रहा हो तो भी उन्हीं का ऐसा समाचार हम सुनते हैं मानों हम भी उसी खेल के मैदान में हो। भिन्न रुचिवाले लोगों को अपनी रुचि के अनुसार संतुष्ट बनानेवाली सारी सामग्री रेडियो में हैं। अतः रेडियो सब के लिये आवश्यक भी हैं।

रेडियों का संचालन वर्तमान सरकार के अधीन है। वे अपनी नीति का प्रचार और समर्थन भी रेडियो द्वारा कर सकता है। एक तरफ हम सुनते हैं, जापान में भूकंप हुआ और कोंगो में घरेलू झगडा हुआ तो दूसरी तरफ सुनते हैं कि अमेरिका और रेष्या ने एक २ आदमी को चन्द्र लोक की ओर भेजा है। ये सब हमें नव जीवन प्रदान करनेवाली बातें हैं। बिजली से चलाये हुए होने पर भी यह अधिक खर्चीला नही। बाटरी से भी यह चला सकता है। खर्च से अधिक, वह हमें फल देता है। इस का एक समृद्ध रूप है टेलिविशन। इस के द्वारा हम गानेवाले अथवा भाषण देनेवाले को भी साथ २ देख सकते हैं। ऐसे, शिक्षा और ज्ञान वृद्धि को सामने रखकर देखा जाय तो रेडियो सब किसी के लिये अनिवार्य है।

EXCHANGES.

Union Christian	College	Magazine.	Alwaye
St. Berchman's	,,	,,	Changanachery
Assumption	,,	,,	,,
Providence	,,	,,	Calicut
Law	,,	,,	Ernakulam
St. Albert's	,,	,,	,,
Maharaja's	,,	,,	,,
Guruvayurappan	,,	,,	Kozhikode
St. Joseph's	,,	,,	,,
B. C. M.	,,	,,	Kottayam
St. Joseph's Training	,,	,,	Mannanam
Nirmala	,,	,,	Muvattupuzha
Layola	,,	,,	Madras
St. Thomas	,,	,,	Palai
St. Xavier's	,,	,,	Palayamkottai
N. S. S.	,,	,,	Pandalam
Govt. Victoria	,,	,,	Palghat
Fatima	,,	,,	Quilon
St. Thomas	,,	,,	Trichur
St. Mary's	,,	,,	,,
Kerala Varma	,,	,,	,,
University	,,	,,	Trivandrum
Mar Ivanious	,,	,,	,,
Mar Thoma	,,	,,	Tiruvalla
Sacred Heart	,,	,,	Thevara
St. Joseph's	,,	,,	Trichinapoly
Madras Christian	,,	,,	Tambaram
Alagappa Politechnic	,,	,,	Alagappanagar
T. K. M. Engineering	,,	,,	Quilon
Holy Cross	,,	,,	Trichinapoly.

Statement of Ownership and other particulars about Newspaper

(THE MAGAZINE, CHRIST COLLEGE.)

See Rule 8.

1.	Place of Publication	—	Irinjalakuda
2.	Periodicity of Publication	—	Annual
3.	Printer's Name	—	Stanley Paul
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
4.	Publisher's Name	—	Stanley Paul
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
5.	Editor's Name	—	T. V. Ouseph
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
6.	Name and address of the individual who owns the Newspaper	}	Christ College, Irinjalakuda.

I, Stanley Paul, hereby declare that the particulars given are true to the best of my knowledge and belief.

Sd. (Stanley Paul)

31—5—1962 *Signature of Publisher.*

PRINTED AT THE ST. GEORGE'S PRESS,
MAIN ROAD, IRINJALAKUDA, (SOUTH INDIA)